Laurent

Gounelle

De la autorul bestsellerurilor
Ziua în care am învățat să trăiesc
și *Dumnezeu călătorește*
întotdeauna incognito

intuitio

FICTION CONNECTION

TREI

Laurent Gounelle

Intuitio

Traducere de Carmen Otilia spînu
Editura Trei
2022

Autor: Laurent Gounelle

Titlu original: Intuitio
Copyright © Calmann-Lévy, 2021

Copyright © Editura Trei, 2022 pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1337-8
ISBN (epub): 9786064016430

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:
Domnica Drumea

Ilustraţie copertă: ©Nikki Smith/Arcangel Images

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Duşa Udrea-Boborel
Irina Muşătoiu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Lui Alexis Champion

Nota autorului

Această carte este un roman. Toate personajele, chiar şi cele publice, sunt imaginare, la fel şi acțiunile lor. Orice asemănare cu realitatea este pur întâmplătoare.

În schimb, când vine vorba despre firmele citate, care există cu adevărat, realitatea depăşeşte uneori ficțiunea...

Scenele care implică intuiția, deşi vi se vor putea părea bizare, nerealiste, chiar de-a dreptul delirante, sunt, de fapt, absolut conforme cu ceea ce este posibil în realitate. Pot să certific acest lucru pentru că am trăit eu însumi, sub îndrumarea unui profesionist, experiențe foarte similare cu cele prin care trec personajele acestei poveşti.

Spiritul intuitiv este un har, iar spiritul raţional fidelul său slujitor. Noi am creat o societate care onorează slujitorul, dar a uitat harul.

– ALBERT EINSTEIN

Esenţialul este invizibil pentru ochi.

– ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

Prolog

Nu vă voi spune numele meu: este de nerostit şi îl veţi fi uitat în cinci minute. Prefer să vă dau numele meu de autor, pseudonimul pe care îl folosesc pentru a semna romanele poliţiste pe care le scriu şi din care îmi câştig traiul: Timothy Fisher. Sună bine, *Fisher*, este uşor de ţinut minte şi în plus descrie bine profesia mea de romancier care constă în cele din urmă în pescuirea ideilor creative.

Nu mă voi opri nici asupra fizicului meu. Este atât de banal încât o descriere detaliată a staturii mele medii, a siluetei banale, a părului şaten sau a ochilor căprui n-ar folosi la nimic: nu m-aţi recunoaşte pe stradă dacă m-aţi întâlni.

Inteligența mea e în parametri normali. De altfel, am avut rezultate medii în studiile mele medii pe care le-am urmat într-un oraş american mediu. Iar astăzi, romanele pe care le scriu cunosc un succes mediu, cu toate că sunt convins de calitatea lor. Dar fără îndoială, ca să reuşeşti, este nevoie să ai şansa de a fi o persoană aparte: să fii foarte frumos sau, dacă nu, să ai un fizic care iese în evidență, o *gură* care face să fii remarcat şi lumea să te țină minte; să ai o elocvență care să trezească dorința de a fi ascultat, un umor care să atragă inimile în căutare de bună dispoziție.

Nu sunt total lipsit de aceste calități, adevărat, dar le dețin la nivel mediu. Comun.

Ceea ce nu este însă comun este experiența pe care tocmai am trăit-o, o experiență care îi face pe toți cei care, exact ca mine, cred că au o existență banală, chiar insignifiantă, să descopere că, de fapt, lumea ascunde lucruri pe care cu greu le bănuieşti, lucruri care pot să se nască din cotidianul nostru aşa cum altădată apărea în mod miraculos o imagine pe hârtia pe care fotograful o scufunda în camera obscură, lucruri care te fac să vezi viața aşa cum este ea cu adevărat: extraordinară.

1

Chicago, Illinois

Un vânt de noapte sufla printre zgârie-nori şi, cu toate că era pe cât de insesizabil, pe atât de invizibil, i se puteau simți prezența şi suflul rece pe care-l aducea cu câteva zile înainte de sosirea primăverii. Clienții aşezați la mesele de pe

terasa *Kitchen American Bistro* erau puțini, preferau să bea un pahar înăuntru, aşteptând cina. Doar câțiva fumători împătimiți înfruntau frigul, ocupând ca în fiecare seară terasa mare de pe malul canalului, în inima oraşului, în fața pădurii de turnuri luminate.

În ajun, fuseseră înghesuiți cu miile cam peste tot pe cheiuri, admirând veseli apa râului pe care autoritățile o coloraseră, ca în fiecare an, în verde fluorescent pentru sărbătoarea Sfântului Patrick, în onoarea irlandezilor din oraş.

Bărbatul care stătea singur la masă nu fuma. Nu se atingea nici de băutura pe care ospătarul i-o adusese în urmă cu o jumătate de oră. Cu părul de lungime medie strâns într-o coadă de cal, o şapcă de culoare închisă trasă pe ochi, privirea ascunsă de ochelari bej cu lentile fumurii, un laptop deschis în față, se concentra asupra scenei care se derula pe malul celălalt. Polițiştii blocaseră toate străzile, se auzeau ordine de evacuare urlate în megafoane, uneori întrerupte de sirene ascuțite. Proiectoare puternice măturau pereții din sticlă şi oțel ai turnurilor ca să-i atenționeze pe eventualii neavizați care nu fuseseră alertați de tot acel vacarm. Pe străzile pustii oamenii alergau, salariați surmenați pe care doar apelurile urgente ale poliției îi smulseseră de la posturile lor, mult după închiderea birourilor. Unii gesticulau, alții doar grăbeau pasul.

— Priviți! Fum! a strigat unul dintre clienții de pe terasă.

— Dumnezeule! a murmurat o femeie în apropiere.

Bărbatul a apăsat pe câteva taste, a aşteptat o clipă, apoi a închis capacul computerului, pe care l-a strecurat în sacoşă, neluându-şi ochii de la el.

Un fum negru şi dens se ridica acum dintr-un turn situat pe malul celălalt, mai departe în stânga. Flăcările erau încă invizibile din exterior. Jeturi lungi de apă se îndreptau spre imobil în funcție de punctele de atac alese de către pompieri.

Din toate părțile se auzeau strigăte.

Câțiva clienți au ieşit din restaurant pe terasă, scoțând exclamații de uimire, în timp ce alții le strigau să se întoarcă la adăpost.

Bărbatul a stat nemişcat.

Brusc, s-a auzit un soi de mormăit, mai întâi abia perceptibil, apoi un pic mai pronunțat, un sunet surd ce părea să iasă din măruntaiele pământului. Turnul a părut că vibrează uşor. Vibrația s-a accentuat şi s-a propagat spre etaje ca o undă rău prevestitoare.

Noaptea a fost străbătută de țipete îndepărtate, urmate de altele tot mai apropiate. Deodată, sute de persoane au început să alerge urlând, îndepărtându-se de zona turnului. Clienții de pe terasă au înțepenit, muți, apoi unii au început să țipe.

Turnul s-a prăbuşit, ca şi cum ar fi făcut implozie, aproape în tăcere, de parcă ar fi fost aspirat de baza sa, dispărând din peisaj.

Un nor mare de praf, întunecat şi gros, a țâşnit atunci din pământ ca o enormă ciupercă atomică, ridicându-se către cer şi răspândindu-se prin cartier în toate direcțiile.

Toți clienții de pe terasă s-au ridicat ca un singur om, cu fețele împietrite de groază.

Norul s-a îndreptat spre ei în mare viteză, ca o umbră malefică abătută asupra oraşului, cufundându-l în cele mai întunecate tenebre...

Şi atunci toată lumea a luat-o la fugă. Oamenii înspăimântați s-au salvat fugind cât îi țineau picioarele, urlând.

Un şobolan mare a ieşit de nicăieri şi a început să alerge ca un pui decapitat.

Bărbatul a privit liniştit scena şi doar când norul, cu miezul său opac, greu şi sufocant, cu un miros acid care îți înțepa nasul, gâtul şi ochii, a ajuns la el, a scos din buzunar

portmoneul, a găsit cu greu în întuneric patru dolari şi cincisprezece cenți pe care i-a lăsat pe masă pentru plata băuturii. Apoi s-a pierdut în volutele întunecate ale oraşului rănit.

2

Burns Street, Queens, New York

Târam cu zgomot valiza cu rotile pe suprafața granulată a trotuarului din fața casei mele când Lynn, vecina de peste drum, o roşcată micuță cu o expresie jucăuşă în ochii verzi, m-a strigat ieşind din casă în picioarele goale.

— Salut, Timothy, te întorci din călătorie într-o luni dimineață?

— Un weekend scurt în Hawaii.

— În Hawaii doar pentru un weekend? Nu-ți refuzi nimic!

— Am avut o ofertă de ultim moment, mai ieftină decât un sejur la capătul străzii.

— Credeam că eşti ecologist, a spus ea râzând.

Am dat din umeri, ca şi când aş fi vrut să mă apăr.

— Aveam nevoie de o vacanță.

În canalul colector am zărit un şoricel care a fugit spre gura de scurgere.

Aerul blând al primăverii care se apropia mirosea a ploaie. Aproape ca parfumul zilelor cu furtună de la munte.

Mergând în vârful picioarelor, Lynn a intrat din nou în grădină, urându-mi o zi bună.

Făcea în aşa fel încât să-mi apară în cale de parcă mi-ar fi pândit plecările şi venirile şi găsea mereu un motiv ca să mă

acosteze. Lucra de acasă ca traducătoare. Era o fostă jurnalistă de investigații care fusese constrânsă să-şi schimbe meseria, din cauza crizei prin care trecuse presa. Era inteligentă şi mai degrabă drăguță, şi, în alte împrejurări, aş fi putut să mă las sedus, dar nu eram pregătit sentimental pentru asta. Tocmai trecusem printr-o despărțire dureroasă şi Kristen, fosta mea iubită, era încă prea prezentă în gândurile mele. N-aş fi crezut niciodată că o relație care a durat atât de puțin ar putea să mă afecteze atât de mult. Am fost trei luni împreună, trei luni în care nu m-am simțit iubit, deşi eu am fost mai îndrăgostit ca niciodată. În iubire, reciprocitatea se înțelege întotdeauna de la sine.

Am deschis portița micii grădini care despărțea strada de casa mea, o clădire veche din cărămidă roşie cu un acoperiş din tablă în acelaşi ton şi ferestre vopsite în alb. O jumătate de casă, de fapt, căci fusese împărțită în două locuințe de un fost proprietar care avusese grijă să planteze un gard destul de înalt în mijlocul grădinii pentru a marca separarea fără a strica fațada. O cumpărasem cu un an în urmă grație unei mici moşteniri de la tata, dispărut brutal într-un accident de maşină. Nu-mi revenisem niciodată cu adevărat după moartea lui, survenită atât de brusc, încât nu fusesem deloc pregătit. A dispărut din viața mea pur şi simplu peste noapte, când încă era în putere, în plină formă şi debordând de viață.

Alesesem Queens pentru poziția pe care o avea, la jumătatea drumului între oraş şi zona rurală, la doar câteva stații de Manhattan.

Traversând grădina în acea dimineață, am privit cu atenție crăpătura mică de pe fațadă, apărută cu câteva săptămâni în urmă. Când o casă se fisurează nu este niciodată semn bun.

Am urcat cele trei trepte de la intrare şi am pătruns înăuntru. Oglinda mare din faţa uşii mi-a reflectat imaginea obosită. Aşa se întâmplă cu weekendurile: pleci ca să te odihneşti şi te întorci şi mai obosit.

Al Capone m-a întâmpinat frecându-şi obrazul de piciorul meu, privilegiu rareori acordat de către un motan cât se poate de capabil să te trateze de sus ca să te facă să te simţi vinovat că a stat singur două zile. Cu toate că îi lăsasem patru castroane pline cu crochete – destul cât să sature toate pisicile din cartier timp de o săptămână – şi trei boluri pline ochi cu apă, pentru cazul în care varsă două.

Punându-mi valiza într-un colţ, m-am trântit pe vechea canapea Chesterfield din piele brună, atât de uzată, încât suprafaţa îi era uşor crăpată.

Motanul m-a urmat şi a început să-şi înfigă cu sârg ghearele într-unul dintre fotoliile club din faţa mea. Pe peretele din cărămidă roşie din fund, portretele în alb-negru semnate de Ron McGinnis păreau să judece sever lipsa mea de reacţie.

— Al Capone!

Am protestat de formă, căci amândoi ştiam că nu mă va lua în seamă.

Ataca mereu acelaşi fotoliu, câteodată privindu-mă drept în ochi, ca şi când m-ar fi sfidat. Celălalt fotoliu era intact. De ce acela şi nu celălalt, nici canapeaua? Doar Al Capone ştia.

Îmi lăsasem laptopul puţin cam prea la vedere pe micul birou din faţa ferestrei. De obicei îl puneam la loc sigur când plecam în weekend fără el. Conţinea viitorul meu roman, nu puteam să-mi asum riscul de a cădea în mâinile cui nu trebuie. Şi doar câteva zăbrele amărâte înşiruite la ferestrele de la parter împiedicau un hoţ să intre.

Soneria telefonului mobil l-a făcut pe Al Capone să tresară. Număr necunoscut.

— Salut, Timothy, sunt Bill.

— Hm... Care Bill?

Un oftat la celălalt capăt al firului.

— Bill Crimson, agentul literar care s-a străduit să-ți construiască zi după zi cariera de scriitor.

— Bine, nu te ofensa, cunosc cel puțin patru sau cinci Bill...

— Eşti singurul care nu-mi recunoaşte vocea răguşită de fumător înrăit!

— Vrei scuze?

— O să-ți fie şi mai ruşine când o să auzi ce o să-ți spun.

N-am răspuns nimic, dar un licăr de speranță s-a aprins timid în gândurile mele.

— Ți-am obținut intrarea la Oprah, a spus mândru.

— Oprah... Winfrey?

— Păi, cunoşti alta?

Oprah... Eram invitatul lui Oprah.... Cea mai urmărită emisiune... Cincisprezece sau douăzeci de milioane de telespectatori... Un val de entuziasm mi-a străbătut corpul.

— Dar... cum este posibil? M-a invitat pe mine?

— Dacă-ți spun...

— E incredibil! Nu pot să cred...

— Ai şi de ce.

— Ce noroc...

— Nu este noroc, închipuieşte-ți, este muncă. De luni de zile îmi folosesc influența pe lângă ea şi asistenta ei. La fel şi ataşatul de presă.

— Da, da, bineînțeles, cred...

— Mă bucur.

— Şi... când este? Trebuie să verific în agendă dacă sunt liber în ziua aceea.

— Eşti liber, Timothy, crede-mă.

— Spune-mi şi mă uit imediat.

— N-are rost. Şi dacă te-ai însura în ziua aia, ai fi liber. Emisiunea aceasta este evenimentul care te va propulsa în cariera ta de scriitor.

Avea dreptate, evident. Anii de muncă grea pentru a mă face, în sfârşit, cunoscut se terminaseră. Vântul era pe cale să se schimbe, în favoarea mea. Credeam că visez de bucurie.

— Spune-mi totuşi data, trebuie măcar s-o notez.

— Duminică, la 13:30. În direct. Şi ai noroc: de data asta, filmarea are loc în New York.

— Duminică... Duminica *asta*?

— Da, duminica asta.

Brusc, am fost cuprins de agitație.

— Dar nu sunt pregătit...

— E în regulă, doar vorbeşti despre cartea ta. Mi se pare că tu ai scris-o. Ar trebui să fii în stare să vorbeşti despre ea, nu?

— Da, da. Dar o să-mi pună şi întrebări despre viața mea.

— Tu o cunoşti cel mai bine, nu? N-ai vreun text de învățat.

Am fost de acord.

Cum să-i spun că mă îngrozea gândul să iau cuvântul în fața a cincisprezece milioane de persoane? Că riscam să rămân paralizat în fața camerelor, să mă pierd, să mă bâlbâi, să nu-mi găsesc cuvintele.

Dacă aş da-o în bară, mi-aş sabota cariera în direct. Nicio televiziune sau alt mijloc de informare în masă nu m-ar mai invita vreodată.

— Mă întreb: de ce ar invita Oprah un scriitor puțin cunoscut ca mine?

— Ți-am spus, s-a lucrat la asta. Ataşatul nostru de presă a făcut o treabă excelentă.

— Totuşi e ciudat.

— Am convins-o pe Oprah că nu are nevoie să invite un star, pentru că starul este ea.

Brusc am avut o îndoială.

— Dar de ce m-a invitat în ultimul minut? Emisiunile ei nu sunt planificate cu luni înainte?

Bill a oftat zgomotos.

— Eşti imposibil, Tim! În loc să iei lucrurile aşa cum sunt şi să te bucuri, te chinui cu întrebări prosteşti.

— Nu-mi mai spune Tim, ştii că nu suport, e un nume de moş!

— Tocmai, ți se potriveşte.

— Drăguț.

— Ți-au greşit data în certificatul de naştere. Nu ai 34 de ani, ai cel puțin 70.

— Totuşi, e ciudat să fiu invitat în ultimul moment, recunoaşte.

De data asta s-a înfuriat.

— Dacă vrei să ştii tot, nu, nu tu ai fost ales la început, a izbucnit el. A fost Leonardo DiCaprio, scuze. Dar a contactat un afurisit de virus şi e țintuit la pat pentru cel puțin cincisprezece zile şi atunci, da, Oprah avea nevoie de un alt invitat disponibil. Poftim, ți-am spus. Acum, ce schimbă asta? Ce-ți pasă ție? Important este că apari în emisiunea ei, nu?

Avea dreptate, bineînțeles, dar nu-mi plăcea să fiu luat de prost.

— 100% dintre actori, a spus el, 100% dintre scriitori şi-ar ucide tatăl şi mama ca să fie invitați la Oprah. Pentru înlocuirea lui DiCaprio, am reuşit totuşi s-o convingem să te invite pe tine şi nu pe altul.

— Îți sunt recunoscător, Bill.

Tăcerea s-a lăsat din nou, grea.

— Spune-mi adevărul. Faci mofturi pentru că tremuri de frică, aşa-i?

Tipul era intuiție pură. Nu puteai să-i ascunzi nimic.

— Să zicem...

— Sun un *coach*, organizez un *media training* de urgență şi te sun din nou.

A închis fără să-mi lase timp să spun ceva.

Şase zile. Aveam şase zile ca să mă liniştesc, să-mi adun forțele, să mă pregătesc. Bill avea să-mi găsească un *coach* bun. Şase zile ca să învăț să-mi controlez tracul, să vorbesc despre mine, să mă simt în largul meu. Trebuia să reuşesc. Trebuia să găsesc resurse în mine, să fiu stăpân pe mine. Să nu mă mai gândesc la experiența dezastruoasă de la acea televiziune locală din Arkansas, cu doi ani în urmă. Vizionasem înregistrarea imediat, roşu de ruşine să mă văd bâlbâindu-mă, cu ticuri de limbaj, vorbind cu mâna la gură de parcă mă ascundeam, cu vocea gâtuită. Bill nu o văzuse niciodată, slavă Domnului!

Printr-un miracol, emisiunea nu fusese difuzată pe rețea; verificasem de o sută de ori, îngrozit de idee. A lui Oprah însă va fi, cu siguranță. N-ar trebui decât să tastez numele meu pe Google şi ar apărea pe ecran în prim-plan. Un eşec m-ar urmări toată viața, l-aş căra după mine ca pe o piatră de moară demonstrându-mi pentru totdeauna nulitatea, stricându-mi imaginea în fața cititorilor, a jurnaliştilor şi a editorilor. Secolul XXI este neiertător.

M-am ridicat şi am făcut câțiva paşi prin cameră, agitat, fără o țintă precisă. Să rămân optimist. Să am încredere în mine. Trebuia să fiu în stare. Puteam s-o fac. Aveam s-o fac.

M-am apropiat de fereastra care dădea spre partea din spate a casei şi m-am uitat printre zăbrele, privind peisajul fără să-l văd cu adevărat, cufundat în gânduri.

Trebuia să merg la frizer. De asemenea, să-mi găsesc nişte haine. Nişte haine care să fie imaginea a ceea ce voiam să transmit.

Afară, cerul acoperit de petice mari de nori părea să ezite între soare şi ploaie. Poate că se pregătea o furtună. O pasăre a scos un țipăt, ca şi cum ar fi chemat cu disperare

primăvara. Strada care se întindea la capătul grădinii era pustie, oamenii erau la serviciu şi, fără îndoială, unii dintre ei acasă, în casele lor confortabile înconjurate de peluze şi câțiva copaci. Strada făcea un viraj în fața casei mele şi se întindea în depărtare. M-am imaginat pornind pe ea fără o țintă anume, apoi, la fiecare răscruce, alegând instinctiv o nouă direcție de urmat, iar şi iar, doar ca să văd încotro mă duce.

Oprah.

Era incredibil, totuşi. Cu totul surprinzător.

M-am văzut deodată ajungând duminică în parcarea VIP cu Toyota mea veche şi ruginită. Ce ruşine... Dacă măcar mi-aş putea plăti micul şi drăguțul 4x4 Range Rover la care visam de ceva vreme. Cam poluant, dar de mare clasă. Cel puțin, asta mi-ar fi oferit un anume statut. În fine, fie aveam să închiriez o maşină, fie aveam să parchez mai departe şi să merg pe jos.

Al Capone a sărit pe birou lângă mine.

În aer se simțea că se apropie furtuna, dar nu tuna. Primele fulgere au despicat cerul, fără niciun zgomot.

Soneria de la intrare m-a făcut să tresar.

Nu aşteptam pe nimeni. Un colet, poate?

Am deschis şi am fost surprins să mă trezesc în fața a doi necunoscuți.

Unul era un tip înalt şi voinic, cu capul mare, privire neprietenoasă în spatele unor ochelari din metal, cu sprâncene stufoase şi păr sur cam ciufulit, într-un costum închis la culoare, uzat. Celălalt, un negru cu un pic de burtă, cu părul grizonant, cu trăsături mai blânde; purta un sacou şi blugi. Amândoi probabil trecuți de cincizeci de ani şi cu un aer uşor deprimat. Emanau un miros puternic de tutun.

M-au salutat şi a scos fiecare câte o legitimație pe care mi-au arătat-o.

— Robert Collins, a spus cu o voce aspră tipul voinic cu părul ciufulit. FBI.

— Glenn Jackson, a spus negrul străduindu-se să zâmbească.

Nu semănau cu imaginea pe care mi-o făcusem despre agenții FBI. Cei pe care îi descriam în romanele mele.

Am dat automat din cap fără să răspund, întrebându-mă ce ar putea să vrea de la mine poliția judiciară.

— Sunteți Timothy Fisher? a spus primul, încruntându-şi sprâncenele stufoase.

— Da. Adică... acesta este numele meu de autor.

Am avut impresia că plonjez brusc într-unul dintre romanele mele polițiste şi imaginația mea bogată mi-a şoptit pe loc un scenariu-catastrofă, aşa cum eram în stare să născocesc imediat ce mă aflam într-o situație neobişnuită. O crimă în Hawaii, amprentele mele rămase din întâmplare la locul crimei, pentru că mă aflasem în locul nepotrivit la momentul nepotrivit; m-am văzut acuzat din greşeală, arestat preventiv; emisiunea lui Oprah dusă pe apa sâmbetei. Obligat să mă împrumut ca să-mi plătesc un avocat, să încerc în van să-mi dovedesc nevinovăția, acuzat de...

— Avem nevoie de serviciile dumneavoastră.

— Serviciile mele?

— Da, a spus tipul înalt şi voinic, cu un aer ciudat de stânjenit în pofida fizicului impunător.

— Cum adică, de serviciile mele?

— Am vrea să vă prezentăm un proiect, a spus negrul, puțin mai relaxat decât colegul său.

Avea o voce gravă şi blândă, aproape suavă.

Mai că mi-a venit să râd.

— Dar... eu sunt doar un romancier, ştiți?

— Da, tocmai.

Dincolo de această propunere neobişnuită, ceva era fals în atitudinea lor, ca şi cum nici ei înşişi nu credeau în ceea ce-mi cereau.

Am ezitat câteva clipe.

— Scuzaţi-mă, dar... a-ţi putea să-mi arătaţi din nou legitimaţiile? Îmi pare rău, n-am apucat să le văd prea bine.

Au schimbat pe furiş o privire contrariată, apoi s-au executat fără un cuvânt.

Legitimaţiile mi s-au părut autentice, dar chiar eram eu capabil să decid?

— Puteţi să-mi daţi amănunte?

— Ei bine, nu, e complicat. Vă sfătuim să veniţi cu noi. Vă vom duce la cea care este responsabilă de... proiect şi ea vă va explica mai limpede decât noi despre ce este vorba.

Începeam să mă simt... flatat. Îmi imaginasem în vreunul dintre romanele mele o poveste asemănătoare cu un eveniment în curs? FBI-ul găsise o oarecare utilitate în exploatarea imaginaţie mele de romancier?

— De acord. O să fiu disponibil începând de lunea viitoare.

Robert Collins, tipul înalt şi voinic cu părul ciufulit, a scuturat din cap.

— Nu, este o urgenţă, trebuie să veniţi acum.

— Hm... imediat?

A încuviinţat din cap.

— M-aţi luat cam din scurt!

— Este o chestiune importantă, a spus Glenn Jackson.

Spre deosebire de colegul său mai degrabă evaziv, în privirea lui insistentă se simţea voinţa de a linişti şi de a convinge.

— Şi... e departe de aici?

— Ajungem cam într-o oră.

Am ezitat o clipă, privindu-i pe rând.

Ce aveam de pierdut? Cu siguranţă, *media training*-ul meu n-avea să înceapă decât de a doua zi. La urma urmei,

era o experiență care m-ar fi putut inspira pentru un viitor roman.

— OK.

Am umplut din nou bolurile cu apă ale lui Al Capone, am încuiat casa şi am urcat pe locul din spate al unui Buick puțind a tutun vechi. Maşina a pornit pe Queens Boulevard pe care l-a străbătut înainte s-o ia pe Strada 108, a întors pe Jewel Avenue pe care a mers până la lacuri, apoi a parcurs Grand Central Parkway, a intrat pe autostradă şi a luat-o spre nord.

Agenții nu spuneau nimic. Robert Collins conducea în tăcere. Am trecut prin fața terenurilor de tenis de la Flushing Meadows, apoi am luat-o de-a lungul golfului din dreapta noastră. Câteva minute mai târziu, maşina a intrat în incinta aeroportului La Guardia şi s-a oprit în fața unei bariere de securitate, departe de terminale. Collins i-a arătat în grabă legitimația polițistului de serviciu care a părut să-l recunoască şi maşina s-a îndreptat direct spre locul destinat staționării şi întreținerii avioanelor.

— Hei, stați, unde mergem?

— Nu vă faceți griji, mi-a spus Glenn Jackson întorcându-se spre mine, cu un zâmbet binevoitor pe buze. Vom ajunge în mai puțin de-o oră, promit.

Am trecut prin fața unui hangar mare, larg deschis, care adăpostea mici avioane cu reacție. Maşina s-a oprit puțin mai departe, la câțiva metri de un elicopter.

— Mergem cu elicopterul?

— Un zbor foarte scurt, stați liniştit, mi-a spus Jackson.

— Aşteptați... Sufăr de vertij, n-aş putea să mă urc niciodată în ăla!

Frica mea de gol fusese întotdeauna copleşitoare şi incontrolabilă. O adevărată fobie. Odată, în timpul unei drumeții în Munții Stâncoşi cu nişte prieteni, am paralizat pe o potecă de-a lungul unei prăpăstii. O dorință teribilă să

mă culc cu burta la pământ fără să mişc, simţind în acelaşi timp o chemare paradoxală către vid. Un lucru nebunesc.

— Nu poţi să ai vertij fără contactul cu solul, a spus Robert Collins cu o voce rece şi cam dispreţuitoare, fără măcar să încerce să-mi prindă privirea în oglinda retrovizoare.

M-am abţinut să adaug că, dincolo de vertij, perspectiva unui zbor cu elicopterul pe un cer brăzdat de fulgere mi se părea deosebit de imprudentă.

Glenn Jackson s-a întors spre mine cu un zâmbet cald.

— Aveţi încredere.

Am respirat adânc ca să mă forţez să mă destind şi i-am întors zâmbetul.

În mod bizar, era şi ceva provocator în ideea de a zbura pentru prima oară cu elicopterul. Probabil eram plin de paradoxuri.

Am coborât din maşină.

Afară, cerul părea să fi fost brusc colorat în negru în plină zi. În aerul uscat, încărcat de electricitate, se simţea mirosul provocator de kerosen. Parfum de aventură.

Rotorul a început să se mişte cu un şuierat ascuţit. Mergând spre elicopter escortat de doi agenţi FBI, am avut brusc sentimentul neobişnuit că sunt cineva important.

3

— Unde mergem, mai exact?

Elicopterul se deplasa cu viteză spre sud-vest, lăsând oceanul în stânga noastră. Vederea panoramică oferită de cockpitul îmbrăcat în sticlă peste tot în jurul meu era

fascinantă şi adevărul este că vertijul meu obişnuit nu s-a manifestat.

— La Fort Meade, lângă Washington, mi-a spus Jackson.

— La NSA?

Fort Meade era o bază a armatei, cunoscută pentru faptul că adăpostea sediul Agenției Naționale de Securitate, ajunsă celebră când Edward Snowden, un fost agent CIA devenit informator, dezvăluise lumii întregi că spiona pe aproape oricine, inclusiv firmele şi cetățenii din țările aliate ale Statelor Unite.

— Nu, alături, în acelaşi loc.

Elicopterul a trecut într-adevăr pe lângă sediul bine-cunoscut al NSA, o clădire imensă din sticlă neagră, arătată de televiziuni la momentul faimosului eveniment, şi s-a oprit în cele din urmă în ceea ce părea mai degrabă un parc mare cu copaci decât o bază militară. Pilotul a oprit motorul şi calmul a revenit la bord. Collins, care nu-mi aruncase nicio privire cât durase zborul, a deschis uşa şi am coborât.

Ceva mai departe de marginea unei pădurici, pe un panou mare din lemn vopsit, scria cu litere albe:

United States Army

Fort Meade

Restricted area

Ce făceau nişte agenți FBI într-o bază a armatei?

I-am urmat pe cei doi către o clădire mică din mijlocul pădurii, care aducea mai mult a baracă din lemn vopsită în alb decât a clădire de birouri.

Am avut imediat un sentiment ciudat, o impresie de déjà-vu. Construcția aceea din lemn... Vopseaua albă uşor ştearsă... Păduricea din jur...

Mi-au trebuit câteva clipe ca să găsesc răspunsul: într-unul dintre romanele mele polițiste, al şaptelea, eroul era un biolog care se izola într-o cabană ca să studieze multiplele elemente ale unei anchete pe care încerca s-o rezolve.

Aveam o abordare foarte vizuală a scriiturii. Poveştile îmi veneau în minte sub formă de filme foarte realiste ale căror imagini defilau prin faţa ochilor mei. Clădirea în faţa căreia mă aflam semăna în mod ciudat cu cea pe care mi-o închipuisem în roman.

— Am ajuns, a spus Glenn Jackson.

Cerul era jos, căptuşit de nori mari albi, dar aerul destul de blând mirosea a natura din jur. Tăcerea locului abia dacă era tulburată de şuieratul palelor elicopterului, care continuau să se rotească în gol.

Uşa micii clădiri s-a deschis şi silueta unei femei tinere a apărut în prag. Avea în jur de treizeci de ani şi era o brunetă micuţă cu pielea albă şi ochi albaştri care ar fi putut să aibă origini italieneşti. Mi s-a părut mai întâi îngrijorată sau mai degrabă puţin tristă, dar ochii i-au sclipit când ne-a zâmbit ieşindu-ne în întâmpinare.

— Sunt Anna Saunders, mi-a spus, responsabilă de proiect. Bine aţi venit la Fort Meade.

De proiect? Da, dar ce proiect?

— Încântat.

Am intrat şi am luat loc în jurul unei mese rotunde din lemn vopsit în alb, ca şi lambriurile de pe pereţi. Chiar şi podeaua era din lemn, dar în nuanţă naturală; scârţâia sub picioarele noastre. Doar câteva dulapuri blindate din oţel gri aminteau că nu ne aflam într-o casă de pescar. Mirosea puternic a cafea. Mi s-a oferit una, dar am refuzat.

Lumina era filtrată printr-un stor interior veneţian în faţa ferestrei întredeschise. Fusese lăsat jos pe lăţime şi lamelele sale semănau cu un evantai rupt.

Mai întâi a luat cuvântul Glenn Jackson, cu vocea sa gravă şi profundă. Colegul lui şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Propun să-i facem lui Timothy Fisher o trecere în revistă a situației. Domnule Fisher, cu siguranță ați auzit de incendiul care a distrus de curând un turn din Chicago?

— Abia m-am întors din străinătate, dar da, am citit ştirile în avion.

A aprobat cu o mişcare a capului.

— Poate ați auzit şi că un alt incendiu a distrus cu o zi în urmă un imobil din Baltimore?

— Articolul pomenea despre asta, într-adevăr.

— Este vorba în ambele cazuri despre incendii criminale şi aceste fapte sunt evident legate între ele: aparțin, de fapt, aceluiaşi incendiator.

În timp ce vorbea, colegul lui a rămas tăcut, cu ochii fixând un punct de pe masă, cu o privire în mod paradoxal dură şi tâmpă totodată. Anna Saunders ne privea cu un aer puțin încordat.

— Situația aceasta, a continuat Glenn Jackson, este gestionată de către FBI, iar Robert şi cu mine ne aflăm în prima linie. Avem motive întemeiate să credem că incendiile acestea riscă să nu fie decât începutul unei serii şi suntem în fața unei probleme de proporții: ancheta legată de astfel de acțiuni ia timp, mult timp, pentru că, prăbuşindu-se, clădirile au îngropat sub tone de moloz orice urmă a criminalului şi a modului său de operare.

— Sunt multe victime?

— Vom şti doar după ce vom curăța locul, a spus Collins, iar faptul că e posibil să se afle victime sub dărâmături încetineşte mult munca. Nu putem chiar să trimitem buldozerele...

— Aparent, a adăugat Jackson, incendiatorul se înverşunează mai mult asupra turnurilor propriu-zise decât a persoanelor. A spart sistemul audio al clădirilor şi a transmis un ordin de evacuare. Iar înainte să incendieze clădirea, a pus muzică.

— Muzică? Înainte să dea foc, criminalul difuzează muzică?
— Da.
— E bolnav, nu?
Collins a ridicat din umeri.
— Şi... ce fel de muzică? am adăugat.
Schimb de priviri între cei doi agenţi FBI.
— Nu am identificat-o, dar martorii spun că este vorba despre o muzică... veche şi care îţi dă fiori.
— Chiar suntem înconjuraţi de ţicniţi, am spus.
— Fără asta, am fi şomeri, a spus Collins pe un ton detaşat.
Glenn Jackson a zâmbit. Anna Saunders i-a măsurat cu o privire întunecată. Simţeam că e tensionată.
— Au existat revendicări?
— Vor fi, cu siguranţă, a spus Collins. Ticălosul care face asta nu se grăbeşte, fără îndoială pentru a spori presiunea şi speculaţiile.
— Tocmai, a spus Jackson, apropo de presiune, am primit un apel de la Barry Kantor. Ştiţi cine este?
— Desigur.
Cum să nu ştiu? Consilierul acela al preşedintelui era curtat de către mass-media. Treizeci şi cinci de ani, băiat frumos, telegenic cât cuprinde, elocvent şi destul de carismatic. Îl vedeai tot timpul la televizor explicând politica de la Casa Albă. Puteai să nu fii de acord cu poziţia lui, dar era un tip strălucit pe care toată lumea îl respecta.
— Barry Kantor ne-a făcut cunoscută dorinţa preşedintelui: vrea ca în paralel cu ancheta...
— Stai un minut, a spus Collins întinzând un braţ în faţa colegului său ca să-l întrerupă.
S-a întors spre mine, ridicând ameninţător din sprâncene.
— Domnule Fisher, a spus cu vocea lui aspră, o să vă destăinuim informaţii foarte confidenţiale. În vremuri

normale, aţi face obiectul unei anchete privind moralitatea şi aţi fi supus unui adevărat protocol înainte de a vă fi prezentat acest proiect. Urgenţa situaţiei şi cererea preşedintelui ne obligă să trecem peste proceduri. Avem nevoie totuşi în prealabil de promisiunea dumneavoastră că tot ceea ce se spune sau se face în această încăpere va rămâne aici. Nimic din ceea ce veţi auzi aici nu trebuie raportat în afară, indiferent dacă acceptaţi sau nu proiectul.

M-am simţit puţin agresat de atitudinea lui, eu care nu cerusem nimic.

Toate privirile erau îndreptate spre mine, a lui Collins severă, a lui Jackson încurajatoare şi cea mai ambiguă a Annei Saunders, în care am crezut că citesc nelinişte, dar poate şi speranţă.

Ce aveam de pierdut? Oricum, curiozitatea îmi fusese stârnită.

— De acord.

Robert Collins a continuat să mă fixeze o clipă în tăcere, dându-mi sentimentul neplăcut că îmi punea la îndoială promisiunea, apoi s-a lăsat la loc pe spate în scaun.

— Preşedintele, a continuat Jackson, este în prima linie a acestei lupte. Ţinând cont de ceea ce a suferit ţara noastră într-un trecut destul de recent, turnurile care se prăbuşesc au, în mod evident, un impact emoţional enorm asupra populaţiei. Aşadar, preşedintele vrea să ne mişcăm foarte repede. Dar, după cum vă spuneam, abordarea convenţională nu permite asta, căci va trebui mai întâi să curăţăm totul. De aceea preşedintele a hotărât să-i încredinţeze Annei Saunders misiunea să identifice următoarea ţintă a criminalului, ca să împiedice distrugerea acesteia. Să o identifice... cu metodele ei şi de aceea are nevoie de dumneavoastră, după cum o să vă explice.

A tăcut şi privirile noastre s-au îndreptat către tânăra femeie.

Ea a rămas nemişcată câteva clipe, ca şi cum şi-ar fi adunat gândurile. Tăcerea din încăpere abia dacă era tulburată de foşnetul uşor al storului venețian umflat de un curent de aer şi de câteva ciripeli de păsări de-afară.

În sfârşit, femeia a ridicat uşor capul şi şi-a ațintit asupra mea privirea albastră, intensă, nu lipsită de o anume fragilitate, dar care avea şi ceva provocator în ea. Se folosea de tăcere ca de un aliat: când a vorbit, am fost ochi şi urechi.

— Vreau să mă ajutați să identific ținta, făcând uz de intuiția dumneavoastră.

Aveam impresia că îmi scapă ceva.

Când îi urmasem pe agenții FBI la Fort Meade, nu mă aşteptasem la nimic şi cu siguranță nu la un lucru atât de straniu.

Mi-am dres glasul.

— Intuiția mea?

Ea a continuat să mă fixeze cu privirea fără măcar să confirme sau să-mi răspundă. Ce urmărea? Să-mi testeze reacția?

M-am uitat la Jackson, apoi la Collins, care nu mă scăpau din ochi. Dacă nu ne-am fi aflat într-o bază militară şi dacă aş fi fost celebru, aş fi crezut că este o farsă televizată cu camera ascunsă.

— Nu înțeleg ce vreți de la mine... serios.

Nici de data aceasta, femeia nu s-a grăbit să răspundă, ci a făcut-o după câteva clipe.

— V-am văzut mai multe dintre interviurile filmate şi în mod clar vreți să dovediți că sunteți o persoană foarte intuitivă. De altfel, uneori dumneavoastră înşivă spuneți asta.

— Stați puțin... Mi se întâmplă să spun că intuiesc bine în privința cutărui sau cutărui subiect, dar, mă rog, toată

lumea spune asta, nu? Este doar un fel de a spune, o modalitate poetică de a defini hazardul.

Ea a continuat să mă privească în tăcere.

Am tras adânc aer în piept.

— Ceea ce vreau să spun este că uneori tuturor ne poate trece o idee prin minte în privința unui eveniment, iar dacă această idee se dovedește exactă, vom spune „am avut o bună intuiție". Dar de fapt știm bine că este doar o coincidență. Eu sunt romancier, mai degrabă un visător, totuși sunt cu picioarele pe pământ, sunt cât de cât rațional. Și toată lumea știe că intuiția... nu există.

Privirile celor trei erau tot asupra mea. Cea a lui Collins mi s-a părut că arată pentru prima oară o urmă de respect; Glenn Jackson avea un zâmbet abia schițat; Anna Saunders își păstra o atitudine mai degrabă enigmatică.

— Nu voi intra în amănunte deocamdată, a zis ea, dar am să vă spun că nu doar că intuiția există cu adevărat, dar am și pus la punct o metodă pentru a accede la ea prin voință.

— Să accezi prin voință la propria intuiție?

M-am întrebat iarăși dacă nu cumva eram victima unei farse.

— M-ați înțeles bine.

Avea un aer cât se poate de serios. Dacă juca teatru, merita un Oscar.

— Dar... de fapt, cine sunteți dumneavoastră mai exact și în ce loc mă aflu?

— Suntem o echipă de cercetare specializată în acest domeniu.

— Dar... ne aflăm într-o bază militară, nu?

— Exact.

— Sunteți militar?

— Am să vă spun mai multe dacă vă implicați alături de noi în această acțiune.

— Aş zice că, dimpotrivă, ar trebui să-mi spuneți mai multe dacă vreți să mă implic....

Femeia m-a fixat câteva clipe cu privirea, apoi s-a uitat spre ceilalți.

— Trebuie să înțelegeți că acest laborator este secret, existența noastră este secretă, iar proiectul este considerat strict secret, aşa că în acest stadiu nu pot să vă dezvălui totul. Spuneți-mi ce aveți nevoie să ştiți ca să vă hotărâți şi voi vedea dacă pot să vă răspund.

Strict secret? Cum putea fi considerat strict secret un proiect despre intuiție?

— Ei bine... spuneți-mi ce înțelegeți dumneavoastră prin intuiție, ca să fim siguri că vorbim despre acelaşi lucru.

Ne aflam pe terenul ei, aşa că a fost promptă.

— Intuiția este o aptitudine mentală care permite obținerea unei informații inaccesibile celor cinci simțuri: ceva ce nu putem nici să vedem, nici să auzim, nici să pipăim, nici să mirosim, nici să gustăm.

— Inaccesibilă celor cinci simțuri?

— Da. Poate fi vorba despre un loc, un obiect, o persoană şi chiar despre un eveniment. Ceva despre care nu ştim nimic, despre care nu avem nicio informație nici măcar parțială şi intuiția este cea care permite minții noastre să adune informații despre acel subiect.

A tăcut şi s-a lăsat din nou liniştea.

Îmi repetam cuvintele ei fără sens, îndoindu-mă de ceea ce auzisem.

— Să adune... cum? Pocnind din degete?

— Cam aşa.

— Dar... este de-a dreptul imposibil.

Femeia nu a părut mirată de atitudinea mea suspicioasă.

— Aveți dreptul să credeți asta.

Aşa, ia-mă de prost.

Mă consideram destul de deschis la minte, acceptam provocări, dar nici credul nu eram. Nu mă puteau face să înghit orice.

— Ce altceva mai vreți să știți? m-a întrebat.

În momentul acela, nu vedeam ce ar fi putut să mă convingă. Oricum, altceva era suspect în povestea asta.

— Spuneți că sunteți specialiști în intuiție, dar aveți nevoie de un necunoscut ca să vă ajute. Nu mi se pare tocmai logic.

De data asta, a părut stânjenită. Privirea i s-a pierdut în gol câteva clipe, și-a mușcat ușor buzele, apoi am crezut că zăresc o urmă de durere în ochii ei. Când m-a privit din nou, am citit în ei un soi de furie reținută.

— Echipa noastră de oameni cu capacități intuitive ieșite din comun a fost distrusă ca urmare a unui accident. Nu mai am pe nimeni.

Am rămas fără grai.

Ea a adăugat brusc:

— Sunt toți morți, OK?

Spusese asta în mod brutal și bănuiam că intenționase să mă șocheze.

— Ca să răspund urgenței situației și cererii Casei Albe, a zis, am nevoie de cineva ca dumneavoastră. Nu sunteți un necunoscut. V-am spus, v-am văzut interviurile și știu că veți accepta.

Am înghițit cu greutate.

Echipa decimată... Toți morți... Dumnezeule... unde nimerisem?

Am încercat să par relaxat.

— Spuneți că nu mai aveți pe nimeni, dar dumneavoastră personal...

Furia pe care am crezut că i-o citesc în ochi a reapărut. Buzele i-au tremurat ușor.

— Nu mai sunt în măsură să am acces la intuițiile mele, a spus ea pe un ton care mi-a tăiat cheful să întreb de ce şi poate că asta urmărea.

Glenn Jackson a simțit probabil tensiunea crescândă, căci şi-a dres glasul şi s-a foit pe scaun.

— Anna Saunders îşi propune să vă instruiască pentru a grăbi procesul de învățare al acestei metode secrete, mi-a spus, zâmbindu-mi ca să mă îmbuneze. Îmi permit să precizez că a fost nevoie de ani şi ani de cercetare pentru a o pune la punct.

N-am zis nimic.

— Cred că nu vă dați seama... De fapt, mulți ar visa să fie în locul dumneavoastră. Unii ar fi gata să ucidă ca să pună mâna pe această metodă.

Pentru că tot nu spuneam nimic, a adăugat:

— Cred că ați fi mândru să contribuiți la prinderea unui criminal. Care distruge turnuri de birouri şi poate chiar vieți omeneşti, care ne atacă economia, care sapă la temelia societății noastre.

Le simțeam nerăbdarea, speranța că-mi voi lua acel angajament.

— Am putea să ne adresăm altcuiva, a adăugat el, dar instruirea va fi mult mai rapidă cu o persoană care accede deja în mod spontan la intuițiile sale. Iar în situația de față, fiecare oră contează.

Am dat din cap politicos.

Toate privirile rămâneau îndreptate spre mine.

Lentilele ochelarilor lui Robert Collins aveau urme de degete pe care o rază de soare strecurată pe sub storul rupt le scotea în evidență.

— Îmi închipui că vreți răspunsul meu imediat?

— Da, a spus Collins. Barry Kantor o să sune dintr-o clipă în alta.

Mingea era la mine. Explicațiile lor erau pertinente, la urma urmei. Aveam totuşi o problemă. Serioasă. Nu credeam în intuiție. Nu credeam pentru că era pur şi simplu imposibil. Imposibil să ghiceşti informații despre un loc sau un obiect necunoscut. Dacă ar fi fost posibil, s-ar fi ştiut. Celălalt lucru care mă deranja era aşa-zisa lor legătură cu armata. Nu-mi imaginam nici pentru o secundă militarii girând experiențe paranormale de doi bani. Atunci cum se explica echipa de la Fort Meade? Ceva nu se potrivea.

— Domnule Fisher, a spus Jackson, sunteți gata să vă luați angajamentul?

Să-mi iau angajamentul... Dacă ar şti ei că doar acest cuvânt era de ajuns ca să mă facă să dau înapoi. Desigur, să fii solicitat de către FBI era măgulitor, chiar foarte măgulitor, dar ce interes aveam eu în această afacere? Ce-avea să-mi aducă ea?

Sigur, mă rodea curiozitatea şi muream de nerăbdare să aflu mai multe despre asta. Dar nu-mi ieşea din minte emisiunea de televiziune la care fusesem invitat. Era şansa vieții mele. De ani de zile aşteptam miracolul care avea să-mi relanseze cariera şi să mă scoată din conul de umbră în care mă aflam. Ziua aceea venise în sfârşit. Şi chiar dacă emisiunea mă speria, trebuia să particip; succesul are prețul său, iar eu eram pregătit să-l plătesc. Dar trebuia neapărat să mă pregătesc, altfel eram condamnat. Atunci de ce dracu' mi-aş fi sacrificat eu cariera ca să colaborez cu FBI-ul, instruindu-mă să-mi însuşesc o metodă în care nici măcar nu credeam?

— Nu, îmi pare rău.

4

O oră şi jumătate mai târziu eram acasă. Glenn Jackson mă însoţise pe drumul de întoarcere cu elicopterul, apoi mă adusese cu maşina.

L-am salutat şi am deschis portiera. Mi-a dat cartea lui de vizită.

— Dacă vă răzgândiţi, a spus formal, căci îşi dădea bine seama că nu voi reveni asupra deciziei.

Am luat-o din politeţe.

Maşina s-a îndepărtat pe sub copacii de pe marginea drumului şi, când am văzut dispărând halourile roşii ale luminilor de poziţie, mi-am dat seama că se lăsa noaptea.

Un necunoscut a trecut pe trotuarul din faţă, pus la patru ace şi ducând în mână o geantă Vuitton. Mi-a amintit de relaţiile sociale ale fostei mele iubite, Kristen, şi am simţit o înţepătură în inimă. Era mereu înconjurată de bărbaţi ultraşic, cu look studiat şi evident extrem de costisitor. Categoric nu stilul meu. Oricum, veniturile mele nu mi-ar fi permis să rivalizez cu ei. Dezvoltasem un soi de complex de inferioritate. Eram îndrăgostit nebuneşte de Kristen, dar nu mă simţeam din lumea ei, nu eram la nivelul ei. Relaţia noastră n-ar fi rezistat, ştiusem asta întotdeauna.

Ploaia s-a pornit brusc, o ploaie torenţială care te udă într-o clipă şi cade cu zgomot pe pământ. Am aruncat o privire către trecătorul care grăbea pasul în costumul lui elegant. Fără umbrelă. Nu m-am putut împiedica să simt o urmă de satisfacţie, apoi am ridicat din umeri în faţa meschinăriei mele derizorii.

Am intrat în casă, la adăpost. În antreu, oglinda mare mi-a reflectat chipul abătut.

M-am trântit pe canapea şi l-am luat în braţe pe Al Capone ca să-mi alin singurătatea.

În seara aceea, cum se întâmplă adesea, m-am culcat devreme.

A doua zi am fost trezit de lumina soarelui care răsărea. Abia strecurându-se printre perdele, proiecta umbra zăbrelelor de la fereastră pe o suprafaţă întinsă a peretelui din cărămidă roşie, dându-mi impresia că mă aflam într-o colivie imensă.

Brusc, m-a cuprins iarăşi agitaţia. Mai aveam doar cinci zile la dispoziţie.

În telefon, aveam un mesaj de la Bill Crimson, agentul meu literar, prin care mă anunţa că urma să am o primă întâlnire la sfârşitul zilei pentru *media training*. Am hotărât să-mi dedic dimineaţa găsirii unei ţinute pentru emisiune. Ceva şic şi comod în acelaşi timp, îndeajuns de original ca să iasă din tipare, dar să fie de bun-gust şi să placă vederii. Şi mai ales de culoare închisă: nu te îmbraci în culori deschise când scrii romane *noir*.

Am luat micul dejun în compania lui Al Capone trântit pe masă, ameninţând în orice clipă să-mi verse cana cu cafea fierbinte. Pisicile adoră să se joace cu nervii servitorilor lor.

Evenimentele din urmă cu o zi îmi ocupau mintea. Mă întrebam dacă luasem hotărârea corectă. Nu fusesem niciodată bun la luat hotărâri. De altfel, obişnuiam să ezit timp îndelungat înainte să iau o decizie, cântărind argumentele pro şi contra, încercând să iau în calcul toate datele problemei. Dar acum FBI-ul îmi ceruse un răspuns imediat, aşa că refuzul fusese singura opţiune posibilă ca să nu-mi iau cu uşurinţă un angajament. De altfel, de câte ori fusesem obligat în viaţă să iau o hotărâre rapidă, preferasem să nu fac nicio schimbare. Nu aveam niciodată încredere în şansele ivite peste noapte care se puteau transforma în

obstacole de înfruntat. Dar poate că până la urmă aveam o viață cam prea ordonată şi plictisitoare?

Multă lume îşi închipuia că mă bucuram de o libertate extraordinară pentru că eram scriitor, stăpân pe timpul meu, pe deplasările mele; propriul meu şef. E adevărat că scriam unde voiam şi când voiam, fără să dau socoteală nimănui. Dar adevărata libertate nu vine din condiția noastră: adevărata libertate este cea pe care ne-o oferim, este un mod de a percepe existența, de a-ți trăi viața. Liber eşti sau nu eşti. Dacă eşti liber, eşti aşa indiferent de context. E de ajuns să observi un pic oamenii ca să înțelegi asta. Vezi dependenți de reguli care îşi interzic şi cea mai mică abatere; perfecționişti care pun multă presiune pe viața lor în fiecare zi, singuri la maturitate, supunându-se ei înşişi la exigențe pe care nici un patron tiranic nu le-ar impune. Şi invers, am cunoscut şi persoane care confundă libertatea cu delăsarea şi devin sclavii lenei lor, transformându-se în nişte zombi zăcând pe canapea în fața televizorului, incapabili să transforme cea mai mică idee în proiect, pierzându-şi orice dorință de a face ceva. Alții se pierd în căutarea plăcerilor, alunecând în cele din urmă în infernul dependenței de zahăr, alcool sau sex. Sunt ei cu adevărat liberi? Cunoşteam de asemenea oameni atât de îngrijorați de părerea sau privirile celorlalți încât deveneau şi ei sclavii acestora. Îşi interziceau să iasă din casă nebărbieriți sau nespălați, să stea în costum de baie pe plajă pentru că aveau nişte kilograme în plus, sau să plângă la filme de teamă că vor fi considerați nişte mironosițe... Cât despre mine, reuşeam performanța paradoxală de a aduna câte puțin din toate astea. Nu, nu este uşor pentru noi, oamenii, să fim cu adevărat liberi, să ne dăm deoparte fricile şi credințele şi să putem în orice clipă să ne alegem viața în funcție de cine suntem şi de ceea ce contează cu adevărat pentru noi în adâncul sufletului.

Eram cufundat în gânduri când soneria stridentă a telefonului fix m-a făcut să tresar.

M-am ridicat automat şi un gând mi-a străbătut mintea cu viteza fulgerului, un gând absolut neaşteptat: verişoara Deborah.

M-am îndreptat spre telefon şi m-am întrebat de ce naiba apelul mă făcea să mă gândesc la ea: Deborah se mutase în India cu un an în urmă şi nu mai avusesem nicio veste despre ea după aceea. Nu exista niciun motiv anume pentru ca tocmai ea să sune în acea zi.

— Alo?

— Hei, Timothy!

Recunoscând vocea puțin nazală a verişoarei mele, am rămas cu gura căscată, complet nedumerit că mă gândisem că poate să fie ea înainte să ştiu.

— Timothy, sunt Deborah, mă auzi?

— Da, da.

Mi-a povestit entuziasmată despre noua ei viață în India.

În momentul când plecase, îmi propusese să o însoțesc şi să stau acolo şase luni până venea şi soțul ei.

— Haide, vino, va fi o superexperiență! îmi spusese.

Mi-aş fi putut permite, dar perspectiva de a trăi în mijlocul epidemiilor de febră tifoidă, febră Dengue şi al altor nenorociri mă oprise.

— Închipuieşte-ți că mă gândeam la tine chiar în momentul în care ai sunat.

— Ai zice că între noi există o legătură, dragul meu.

Nu ştiam ce să cred şi când, puțin mai târziu, am terminat convorbirea, eram încă tulburat de întâmplare. Imaginea lui Deborah îmi apăruse în minte în clipa în care se auzise telefonul. Nu aşteptam apelul ei şi nu aveam cum să ghicesc că ea era. Dar în fine, oricât de tulburătoare era această coincidență, ce concluzie puteam să trag de aici?

Când am ieşit cu maşina din garaj şi am luat-o spre stânga pe stradă, Lynn, drăguţa mea vecină roşcată, ieşea ca din întâmplare din casă. Mi-a făcut semn şi s-a apropiat, în picioarele goale, ca de obicei. Am coborât geamul de pe partea pasagerului.

— Ţi-ai revenit după călătoria în Hawaii? m-a întrebat cu un zâmbet ştrengăresc pe buze.

— Sunt bine.

Şi-a sprijinit încet coatele pe marginea geamului şi s-a aplecat să-mi vorbească, lucru care a făcut ca decolteul să i se deschidă mai mult. În mod prostesc, nu m-am putut împiedica şi am aruncat o privire fugară spre sânii ei. Cu siguranţă, asta urmărise.

— E puţin spus că pari epuizat, mi-a zis. Vino să bei ceva cu mine diseară. N-am nimic de făcut, va fi drăguţ.

— Îmi pare rău, sunt ocupat în seara asta, am minţit.

La cumpărături s-a dovedit a fi complicat. Am umblat prin magazinele din Queens Place Mall fără să reuşesc să găsesc ţinuta de care aveam nevoie pentru ziua cea mare. Fiindcă nu ştiam neapărat ce voiam, trebuia să umblu prin magazine la întâmplare. Asta risca să-mi ia mult timp.

— O semnătură pentru planetă!

Tânăra femeie care mă interpela cu un zâmbet larg făcea parte dintr-un grup de militanţi îmbrăcaţi în tricouri galbene foarte vizibile în mijlocul centrului comercial.

— Este o petiţie împotriva practicilor din industria textilă, mi-a spus. Cea mai poluantă de pe planetă, după industria petrolieră. Generează mai mult CO_2 decât toate transporturile aeriene şi maritime la un loc.

Standul militanţilor avea o pancartă mare pe care scria că, peste tot în lume, oamenii foloseau din ce în ce mai multe haine, industria producând ţesături de calitate mai slabă care se uzează repede, iar unele mărci lansează până la douăzeci şi patru de colecţii într-un singur an pentru a te

încuraja să-ți schimbi des garderoba. Un american cumpără în medie şaisprezece kilograme de haine pe an, un record.

— Şi este nevoie de 7 500 de litri de apă pentru fabricarea unei perechi de blugi din bumbac, mi-a spus tânăra. Cât bea un om în şapte ani!

— Speranța stă poate în fibrele sintetice, am zis.

Ea a clătinat din cap.

— La fiecare spălare, ele lasă microparticule de plastic care sunt evacuate în cursurile de apă. În fiecare an, cinci sute de mii de tone de microplastic sfârşesc în oceane. Este echivalentul a cincizeci de miliarde de sticle din plastic.

Scandalizat, am semnat petiția.

Nici în ultimele magazine în care am intrat n-am reuşit să-mi găsesc ținuta ideală şi am părăsit centrul comercial cu coada între picioare.

Abia plecasem când am simțit o zdruncinătură dublată de un zgomot bizar. O, nu, nu o pană acum! Nu aveam nici timp şi nici bani ca să mă ocup de aşa ceva. Am aprins luminile de avertizare, am oprit maşina şi am coborât ca să ridic capota.

Dar nu a fost nevoie: cauciucul din stânga față era dezumflat. Mai mult de zece de ani de şofat şi nicio problemă; trebuia să se întâmple într-o zi.

Bun, sigur aveam un cric şi o roată de rezervă pe undeva... Le-am găsit în cele din urmă ascunse sub covoraşul din portbagaj. În casă, competențele mele în ale meşteritului se opreau la agățarea unui tablou pe perete, cu condiția ca tabloul să nu fie prea mare, iar peretele prea dur. Dar mecanica...

Iar cricul nu fusese livrat cu instrucțiuni de folosire. *Bun, să rămânem calmi şi să ne concentrăm, doar nu e mare scofală.*

Am îngenuncheat lângă roată, neliniştit că mă aflam pe marginea şoselei, şi m-am aplecat asupra şasiului căutând un punct stabil ca să sprijin cricul.

Parcă dinadins, a început să plouă.

Am poziționat cricul de bine, de rău şi am început să pompez. Miracol! Maşina s-a ridicat. Când roata a fost destul de sus ca să se învârtă în gol, am luat cheia şi m-am apucat să desfac piulițele.

Un nemernic a trecut în viteză pe lângă mine şi m-a stropit cu apă rece ca gheața.

M-am opintit în cheie ca să desfac prima piuliță, dar în zadar. M-am ghemuit, împingându-mă din toate puterile şi deodată cheia a sărit şi am căzut jalnic pe-o parte. M-am ridicat repede de teamă să nu fiu strivit.

Eram ud leoarcă şi ploaia îmi şiroia pe față. Am prins din nou piulița cu cheia.

Degeaba, era blocată. Drace, doar n-o să chem echipa de depanare pentru un cauciuc spart!

— Dați-vă la o parte!

Am tresărit şi m-am întors.

— Lăsați-mă pe mine, a spus bărbatul aplecându-se spre roată.

Auzisem de tipi d-ăştia care se grăbeau să te ajute când aveai pană în oraş şi pe urmă cereau o sumă exorbitantă pentru serviciul făcut, cu intimidări şi amenințări.

— Mulțumesc, mă descurc singur, am spus sec.

Dar bărbatul nu a ținut cont de refuzul meu şi a pus mâna pe cheie înainte ca eu să am timp să reacționez.

— Lăsați! i-am spus.

Dar el şi-a văzut de treabă.

M-am crispat.

Avea părul alb, cel puțin şaptezeci şi cinci de ani, dar asta nu însemna nimic; escrocii nu ies la pensie.

Era evident că se pricepea la genul ăsta de manevre. Cât ai clipi, roata mea era schimbată. Mi-a dat cheia înapoi, cu apa şiroindu-i pe faţă şi cu mâinile pline de unsoare.

Am scos cu precauţie portofelul ca să-i plătesc urmărindu-l cu coada ochiului, dar am fost uimit să văd că face stânga-mprejur şi se îndepărtează.

— Aşteptaţi!

— E în ordine.

— Dar aş vrea să vă mulţumesc.

— Pentru puţin, a spus îndreptându-se spre maşina lui oprită în faţa mea cu luminile de avarie pornite.

— Sunteţi ud tot, îmi pare rău...

— Nu mă topesc, a răspuns adresându-mi un zâmbet larg însoţit de o privire jucăuşă.

A pornit maşina, iar eu am rămas aşa mult timp, şiroind de apă şi privindu-l cum se îndepărtează, cu luminile de poziţie licărind în noaptea udă.

Mă învinovăţeam pentru prima mea reacţie şi eram uluit de amabilitatea, solicitudinea acestui om care alesese în mod spontan să se ude şi să se murdărească pentru a ajuta un necunoscut. Eu aş fi făcut asta în locul lui? Păi, nu sunt sigur... şi la vârsta lui, cu siguranţă nu.

Am urcat în maşină şi am aruncat cricul şi cheia jos, lângă scaunul pasagerului.

Câteva minute mai târziu, stăteam la tejgheaua unui café-bar ca să mă usuc un pic înainte de a-mi continua cumpărăturile, cu o cană mare de cafea în mâini. În aer se simţea un miros plăcut de clătite. Decorul reproducea oarecum interiorul unei cabane, cu scânduri prost asamblate din podea până în tavan şi servicii de masă din hârtie plastifiată care imita ţesătura ecosez. Kitsch cât cuprinde. În surdină se auze *The Show Must Go On*.

Un sentiment de singurătate m-a copleşit şi m-am străduit să nu mă las pradă deznădejdii. Am început să-i

invidiez pe ospătari, deşi nu ştiam nimic despre viaţa lor. Îi priveam muncind, concentraţi pe sarcinile lor. Măcar ei erau acolo împreună, în echipă, împărţeau totul.

M-am gândit din nou la vecina mea Lynn. Poate greşisem refuzându-i avansurile. Era o fată chiar drăguţă, de ce îmi refuzam o relaţie prezentă în numele unei relaţii trecute care nu mersese? Kristen ieşise din viaţa mea, aşa voisem şi întorsesem pagina. Nu rămâi lângă cineva care nu te iubeşte. Suferisem destul în fiecare zi din cele trei luni cât durase relaţia noastră. Şi apoi, fuseseră ultimele două cine. O invitasem la mine şi toată după-amiaza mă străduiesem să pregătesc nişte mâncăruri sofisticate, care îmi depăşeau competenţele în bucătărie. La ora stabilită, totul era gata şi o aşteptam, nerăbdător, cu şampanie, aperitive, lumânări şi atmosferă plăcută. Am aşteptat mult timp, mai întâi încrezător, apoi puţin mirat şi sincer neliniştit, până când am primit în sfârşit un mesaj banal:

Nu pot în seara asta. Îmi pare rău. Pupici.

Avusesem slăbiciunea să iert, prefăcându-mă nepăsător.

Nu-i nimic, rămâne pe altă dată.

Într-adevăr, am reprogramat opt zile mai târziu, la restaurant de data asta, neavând curajul să iau totul de la capăt.

Dar încă o dată se lăsase aşteptată.

— Vreţi să beţi ceva cât aşteptaţi? îmi propusese ospătarul de două ori.

Acceptasem în cele din urmă şi sorbeam dintr-un pahar de vin, singur la masă când, iarăşi, telefonul a vibrat, făcându-mă să tresar, apoi m-a cuprins disperarea în clipa în care am citit un mesaj foarte asemănător cu precedentul.

Nu avusesem curajul să anulez rezervarea, aşa că am luat cina singur în restaurantul plin, înghiţindu-mi tristeţea şi ruşinea în mijlocul unei mulţimi de oameni fericiţi, veseli

sau îndrăgoștiți. Bucuria celorlalți face singurătatea mai dureroasă.

Înțelesesem că trebuie să ştii să spui stop, că nu poți să-l laşi pe celălalt să te disprețuiască şi să se joace cu sentimentele tale. A doua zi, îi scriam lui Kristen pentru a pune capăt relației noastre.

În café-bar un zgomot brusc de sticlă spartă m-a făcut să tresar şi m-a readus în prezent. Un ospătar scăpase din mână o tavă plină; colegii lui aplaudau râzând.

I-am ascultat câteva clipe, apoi m-am lăsat absorbit de ecranul televizorului de pe perete în speranța că îmi va alunga vechile amintiri. Canalul de ştiri non-stop difuza repertoriul obişnuit de drame şi scandaluri, ca şi cum viața pe pământ la atât se rezuma. Nu eram sigur că asta îmi va risipi tristețea.

Mi-a venit în minte apelul matinal al verişoarei Deborah. Eram încă tulburat că îl presimțisem, îl ghicisem. Asta o fi însemnând să ai intuiție? Dar cum ar fi putut informația despre apelul ei să străbată oceanele tocmai din India ca să ajungă în creierul meu într-o fracțiune de secundă? Era pur şi simplu imposibil, era împotriva a ceea ce învățasem la şcoală, a tot ceea ce oamenii de ştiință ne demonstraseră despre lumea înconjurătoare...

Dar cum să explic o asemenea coincidență? Nici întâmplarea nu era o explicație satisfăcătoare. Probabilitatea ca eu să mă gândesc brusc la verişoara mea pentru prima oară în mai multe luni, chiar în momentul în care mă suna, era atât de mică, încât nicio explicație nu ținea.

Cuvintele Annei Saunders, femeia de la Fort Meade, mi-au revenit în minte: „Intuiția există cu adevărat şi noi am pus la punct o metodă pentru a ajunge la ea prin voință".

Am luat o gură de cafea, apoi am respirat adânc.

Şi dacă era adevărat?

În café-bar erau doar câțiva clienți: o familie cu doi copii lipiți de tabletele lor, o tânără care părea să lucreze, foarte concentrată asupra laptopului şi un bătrân care citea ziarul mâncând o brioşă. Din când în când, un zâmbet uşor îi apărea pe buze pe măsură ce citea.

M-am gândit la zâmbetul luminos al acelui bătrân care îmi înlocuise roata. Cred că simplul fapt că fusese util cuiva îl făcuse fericit.

Pe ecranul de pe perete curgeau titlurile ce anunțau veştile proaste ale zilei. Dar cu siguranță acestea nu erau de ajuns ca să ne dea drogul cotidian de emoții negative, căci imediat s-au derulat în buclă imaginile cu imobilele prăbuşite din Baltimore şi Chicago. Munții de moloz cu care se luptau pompierii. Girofaruri peste tot. Poliția care ține mulțimea de curioşi la distanță în spatele unui cordon de securitate cu dungi galbene şi negre.

Şi apoi brusc, în partea de jos a scris „Video amator – document exclusiv" şi pe ecran a apărut o filmare cam neclară. Se vedea turnul din Chicago în flăcări, oameni care fugeau țipând. Imaginea tremura ca şi cum cameramanul însuşi fugea, poate cu spatele. Geamuri explodau sub presiunea flăcărilor ce aruncau cioburi de sticlă în gol. Apoi, dintr-odată, turnul s-a prăbuşit în el însuşi, dispărând din peisaj printr-o mişcare aproape naturală. S-a văzut atunci cum o explozie de praf se îndreaptă spre ecranul devenit brusc negru.

Imaginea a revenit în direct, cu jurnalistul ținând microfonul în mână în fața muntelui de moloz.

Am întors privirea.

Clienții cafenelei erau toți cu ochii lipiți de ecran, cu fețele împietrite. Eu însumi aveam gâtul uscat.

Am băut o înghițitură de cafea, dar mi s-a părut amară. Am lăsat-o pe tejghea şi am ieşit.

Am pornit înapoi spre casă, dar mintea îmi cutreiera aiurea, măcinată de refuzul meu de a colabora cu FBI-ul. Nu mă gândisem decât la interesul meu. La viața mea liniştită. La cariera mea. La emisiunea mea televizată. La ținuta cu care să dau bine în fața camerei de filmat.

Când te gândeşti prea mult la tine, sfârşeşti singur.

Când te gândeşti doar la interesul tău, nu ai parte decât de regrete.

5

Fort Meade, trei ore mai târziu

Glenn Jackson şi Robert Collins mă aşteptau la coborârea din elicopter. În aceleaşi ținute neîngrijite ca în urmă cu o zi, ca şi cum ar fi făcut o noapte albă sau s-ar fi culcat îmbrăcați. Cămaşa şifonată a lui Collins, vârâtă neglijent în pantaloni, părea gata să iasă din ei; la fel burta lui mare. Jackson m-a întâmpinat cu căldură, dar elanul i-a fost tăiat repede de colegul său foarte nerăbdător, a cărui față exprima, în ce mă priveşte, mai mult reproş decât recunoştință. Era supărat pe mine că pierduse douăzeci şi patru de ore? Sau că mă întorsesem?

Îl sunasem pe Jackson după ce plecasem de la café-bar şi el se ocupase de transferul meu la Fort Meade în foarte scurt timp. Apoi sunasem ca să-mi anulez programarea pentru *media training*. „Revin când voi avea nişte date mai clare", spusesem.

Agenții m-au escortat cu pas grăbit înăuntrul micii clădiri înconjurate de copaci, Collins în față şi Jackson încheind

şirul în spatele meu. Am traversat încăperea în care ne adunaserăm cu o zi în urmă, apoi am intrat pe o uşă deasupra căreia era un mic semn, „CRV”, şi am ieşit pe un culoar lung, îngust şi întunecat. Când uşa s-a închis la loc în urma noastră cu un zgomot sec, ne-am trezit într-o semiobscuritate sufocantă, abia străbătută de licărul slab al unui şir de spoturi verzi din tavan. Un adevărat coşmar de claustrofob.

Ne-am oprit în capătul coridorului în faţa unei alte uşi. Collins a apăsat pe un buton şi a aşteptat. În tăcere, puteam să-i aud respiraţia aproape şuierătoare şi mirosul de tutun vechi pe care îl emana. Un ecran miniatural afişa ENTER, am auzit ţârâitul strident al încuietorii electrice şi uşa s-a deschis înspre o sală mică, doar puţin mai întunecată, fără ferestre şi ticsită de echipamente electronice, de cabluri, console şi amplificatoare, semănând cu cabinele de regie ale rarelor posturi de radio care catadicsiseră uneori să mă invite. Unul dintre pereţii despărţitori, în întregime din sticlă, dădea într-o încăpere mai spaţioasă, tot fără ferestre, în care am intrat.

Anna Saunders era acolo, în picioare, cu mâinile la spate, şi a zâmbit când m-a văzut. Dar zâmbetul i s-a şters repede, lăsând loc unei expresii indescifrabile.

Ne-am aşezat în jurul unei măsuţe rotunde. Încăperea avea un decor neutru, mochetă gri, pereţi şi tavan în întregime acoperiţi cu plăci izolatoare fonic pătrate. Neavând vedere spre exterior, părea ruptă complet de lume.

— Vom primi în curând vizita lui Barry Kantor, mi-a spus Anna Saunders, vorbind cu însufleţire, dar fără să mă privească. Cred că vrea să vă salute şi cu siguranţă să vă încurajeze.

M-am simţit foarte mândru la gândul că însuşi consilierul preşedintelui vine să mă salute.

— Aţi mai auzit despre *Stargate Project*? m-a întrebat ea.

Acum mă privea fix în ochi.

Robert Collins stătea pe scaun, drept ca un băț, cu brațele încrucișate. În schimb, Glenn Jackson își odihnea brațele pe masa de ședințe, cu umerii lăsați.

Stargate Project... Da, numele îmi era cunoscut.

— A fost în timpul Războiului Rece, nu?

— A început în acea perioadă, într-adevăr.

— Îmi amintesc vag de o chestie despre paranormal și ruși. Asta e?

Anna a confirmat cu o mișcare a capului.

Amintirea mi-a revenit brusc.

— Mi-am amintit. Au încercat să se folosească de aptitudini paranormale ca să repereze locurile secrete ale sovieticilor.

— Oarecum.

Collins își pusese mâinile pe masă și bătea darabana nervos pe tăblia ei.

— Am citit un articol despre asta, am spus. Dar proiectul s-a oprit pentru că nu mergea, nu?

Anna m-a privit câteva clipe fără să spună nimic, apoi a făcut un schimb de priviri cu agenții FBI, înainte să se întoarcă din nou spre mine.

— Aceasta este versiunea oficială.

Spusese asta privindu-mă calm. Acest răspuns atât de simplu era departe de a fi banal dacă te gândeai la tot ce putea să implice.

De data asta, eu am fost cel care i-a privit pe rând. Anna se uita la mine calmă, Robert Collins și-a încrucișat din nou brațele și mi s-a părut că citesc pe chipul lui Glenn Jackson o anume satisfacție legată de surprinderea mea.

Spuneau adevărul? Era posibil ca acel proiect nebunesc să fi continuat în secret?

Anna Saunders s-a ridicat și ne-a oferit ceva de băut. Robert Collins a refuzat cu un gest care îi arăta nerăbdarea.

— Totul a început în 1972, a spus Anna, la Stanford Research Institute din California, o instituție ce ține de Universitatea Stanford. Fizicianul Harold Puthoff făcea acolo cercetări despre paranormal, pe care le finanța cu greu. Era interesat în special de telechinezie, de capacitatea minții de a acționa asupra materiei. Apoi, într-o zi, a primit vizita unor agenți CIA. Serviciile Secrete aflaseră că sovieticii investeau echivalentul a un milion de dolari în cercetarea fenomenelor paranormale, în scopuri militare: dacă ştii să-ți foloseşti mintea pentru a controla materia, poți să controlezi armele inamicului. CIA a luat amenințarea foarte în serios şi panica s-a instalat în rândul Serviciilor Secrete. Au vrut să fie capabili să facă față, chiar să rivalizeze. În acest scop s-au dat pe lângă Puthhoff şi s-au hotărât să-i finanțeze programul de cercetare. Puțin mai târziu, echipa a părăsit California ca să se instaleze pe un teren protejat, aici la Fort Meade. Dar cercetările fizicianului în privința telekineziei n-au dovedit mare lucru. În schimb, cele privind intuiția s-au dovedit fructuoase.

— Adică?

— Pe vremea aceea, Puthoff lucra mai ales cu un partener pe nume Ingo Swann, care, pe parcursul numeroaselor experimente făcute, s-a dovedit a fi capabil să acceadă în mod intuitiv la informații secrete. De exemplu, a reuşit să identifice obiecte ascunse într-o cutie şi chiar locuri ținute secrete.

— Să le identifice... fără vreun indiciu?

— Fără nimic.

— E greu de crezut...

Collins şi-a desfăcut brațele şi a pus mâinile strânse pumn pe masă.

— Auziți, avem un țicnit care dintr-o clipă în alta o să arunce alt turn în aer, cred că avem lucruri mai bune de făcut decât să-i povestim domnului Fisher istoricul

proiectului sau chiar să ne pierdem timpul încercând să-i înlăturăm îndoielile. Este o cursă contracronometru, să trecem la acțiune, vă rog!

Anna Saunders s-a oprit, a ridicat dintr-o sprânceană şi s-a uitat chiorâş spre Collins.

Glenn Jasckson trebuie să fi simțit tensiunea din aer, căci a încercat imediat să liniştească lucrurile.

— Doamna Saunders voia doar...

— Nu cu tine vorbeam! i-a tăiat-o sec Collins.

Violența reacției a înghețat atmosfera. Jackson s-a lăsat la loc pe scaun, apoi a scos din buzunar o punguță din hârtie din care a luat o prăjitură pe care a dus-o la gură. Văzând că-l privesc, mi-a oferit şi mie.

— Ce sunt astea?

— Ursuleți din ciocolată cu bezea. Sunt franțuzeşti.

— Îşi înfulecă propriile caricaturi, a spus Collins.

Nimeni nu a zis nimic. I-am mulțumit lui Glenn Jackson şi m-am întors către Anna.

Ea îl privea cu răceală pe Collins.

— Doriți să-l instruiți pe domnul Fisher în locul meu? a spus pe un ton uşor disprețuitor.

— Aş vrea doar să mergem drept la țintă.

— Nu poți să înveți să pilotezi un avion cât timp ai îndoieli în privința fiabilității aparatului.

Robert Collins s-a ghemuit pe scaun oftând, iar ea şi-a reluat imperturbabilă firul poveştii. Mi-a povestit despre succesele, dar şi despre dificultățile întâmpinate de către cercetători pentru a demonstra existența intuiției, pentru a oferi CIA-ului informații care să poată fi folosite şi pentru a pune la punct metoda pe care se pregătea să mi-o predea.

La un moment dat, am fost întrerupți de telefonul său, care a început să vibreze.

— Casa Albă, ne-a spus ea.

Apelul a durat doar câteva clipe.

— Barry Kantor este reținut într-o ședință, ne-a anunțat după ce a închis. O să mergem să mâncăm ceva la un restaurant din apropiere de Washington și o să vadă el cum face să ni se alăture. Să mergem cu două mașini.

— Trebuie să mergem până la Washington? a spus Collins. Cât timp pierdut...

— Tocmai, să ne grăbim!

Orele se scurseseră fără să-mi dau seama; fiindcă nu existau ferestre, nu văzusem că ziua era pe sfârșite.

Ne-am grăbit înspre mașini. Eu am mers cu Anna, urmând mașina agenților care puseseră un girofar pe capotă. O jumătate de oră mai târziu ne aflam în restaurantul spațios al unui mare hotel. Era foarte aglomerat și se întindea pe mai multe nivele, despărțite unele de altele de câteva trepte. Decor tropical cu palmieri și bananieri și un perete din sticlă care acoperea un imens acvariu cu pești exotici. Un pianist pe care nu-l asculta nimeni interpreta transpuneri ale unor piese celebre la un pian cu coadă.

Străbătând restaurantul, am observat unul dintre romanele mele polițiste în mâna unei fete de 17–18 ani care citea la masă, cu siguranță ignorând ceea ce vorbeau persoanele în vârstă din jurul ei. După copertă, am recunoscut al șaptelea roman al meu.

Ne-am așezat la masă și am făcut comanda repede, apoi Anna s-a întors spre mine.

— Rezumatul meu despre proiect v-a înlăturat scepticismul? m-a întrebat coborând ușor glasul.

— Să zicem că este interesant și chiar destul de provocator, dar tot mi-e greu să accept ceva ce nu înțeleg pe deplin. Dacă îmi explicați cum face informația să ajungă în mintea cuiva în mod intuitiv, veți avea mai multe șanse să mă convingeți de existența sa.

Ea și-a frânt mâinile oftând.

— O să fie complicat.

Collins a început să caute ceva în telefon. Jackson părea să ne asculte cu atenție.

— Puthoff şi Swann erau ei înşişi obsedați de găsirea unei explicații, a spus ea. Voiau cu orice preț să descopere cum funcționează intuiția, cum face informația să apară în creierul unei persoane traversând spațiul. Explicația rațională cea mai firească era că intuiția este vehiculată de un câmp magnetic. Puthoff era aproape convins de asta. Pentru a încerca s-o dovedească, au făcut experiențe izolând subiectul într-o cuşcă Faraday, o incintă metalică etanşă cu câmpuri electrice. Dar subiectul nu a reuşit să acceadă nici măcar în mod intuitiv la informația ascunsă. Asta nu era de ajuns ca să-i facă pe cercetători să creadă că se înşală, fiindcă există anumite frecvențe pe care cuşca lui Faraday nu poate să le blocheze: microundele şi, la celălalt capăt al spectrului, frecvențele extrem de joase. A fost nevoie de mai mulți ani înainte ca lui Puthoff să i se ivească o ocazie extraordinară pentru a ieşi din impas: s-a pus la dispoziția lui timp de trei zile un submarin. Şi nu orice submarin: *Taurus*, un submarin de cercetare capabil să plonjeze mai adânc decât orice aparat al Marinei. Doi experți în metoda intuitivă s-au urcat la bordul submarinului care s-a scufundat la o adâncime calculată de cercetători pentru a oferi o barieră maximală de protecție împotriva undelor de frecvență extrem de joasă: la mijlocul apei, la 170 de metri sub nivelul mării şi la 150 de metri deasupra fundului oceanului. În locul acela, nivelul undelor în chestiune era împărțit aproximativ la o sută, aproape redus la zero. Au trimis pe cineva într-un loc ținut secret la 150 de kilometri de acolo şi li s-a cerut experților în metoda intuitivă să încerce să localizeze acea persoană. Amândoi au reuşit, cu aceeaşi uşurință şi cu acelaşi grad de precizie ca de obicei.

Aşadar, fizicianul se înşelase: informația intuitivă nu era purtată de undele magnetice.

— Atunci, cum are loc fenomenul?

— Asta-i întrebarea.

Anna a respirat adânc, părând că ezită înainte să continue.

— Singura explicație posibilă nu poate fi verificată în stadiul actual al ştiinței. Şi nu cred că sunteți pregătit s-o auziți astăzi.

— De ce spuneți asta?

— Să zicem că nu este de natură să vă facă să acceptați imediat. Aşa că prefer să vorbesc despre ea mai târziu.

S-a întors către Jackson, apoi către Collins, lăsându-mă pradă frustrării.

— După cină, mă duc la Fort Meade cu Timothy. Vom continua instruirea lui. Continuăm atât cât rezistăm.

Odată masa terminată, Anna i-a trimis un mesaj asistentei lui Barry Kantor, de la care nu aveam veşti. *Trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta*, a răspuns aceasta. *Îl aşteptăm în barul hotelului*, a replicat Anna citind cu voce tare ce scria.

Ne-am aşezat în jurul unei mese joase, pe perne din catifea verde. Atmosferă plăcută şi caldă, cu draperii din catifea roşie ca la teatru încadrând uşile şi un bar din aramă şi lemn de acaju.

Barry Kantor nu a întârziat să apară, escortat de o gardă de corp.

Un bărbat foarte frumos, zvelt şi elegant, blond cu ochi verzi, zâmbet generos şi privire sinceră, Kantor avea o ținută mândră. În costumul lui gri-pal şi cravata ultimul răcnet, părea la fel de proaspăt la nouă seara ca dis-de-dimineață abia ieşit de la duş.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Fisher! mi-a spus pe un ton prietenos.

— Şi mie, am răspuns, strângându-i mâna pe care mi-o întindea.

— Felicitări pentru ultima carte!, mi-a plăcut mult.

— A, da? am spus, uimit să aflu că un bărbat cu o asemenea putere politică se interesa de cărţile mele.

— Da, a zis el. Intriga, abundenţa de personaje...

I-am mulţumit, neîndrăznind să menţionez că ultima mea carte avea doar cinci personaje.

I-a salutat cu aceeaşi căldură pe Anna, pe Glenn şi pe Robert, apoi a aruncat o privire în jur şi le-a zâmbit barmanului şi celorlaţi câţiva clienţi prezenţi. Era limpede că era obişnuit să se afle în centrul atenţiei.

A luat loc alături de noi şi, coborând glasul, a reamintit voinţa preşedintelui de a se acţiona foarte repede în acea chestiune făcând apel la un expert în metoda intuitivă, aceea pe care Biroul o pusese la punct.

— Doar aşa sperăm să-l oprim rapid pe criminal, ne-a spus. Preşedintele cunoaşte rezultatele pe care această abordare ne-a ajutat să le obţinem, mai ales în privinţa informaţiilor militare, şi este convins că veţi reuşi în acest caz.

S-a uitat la mine cu o privire pătrunzătoare şi plină de încredere, făcându-mă să simt că mi se dădea o misiune esenţială.

— Ţara vă va fi recunoscătoare.

N-am ştiut ce să răspund şi m-am mulţumit să dau din cap cu un aer de cunoscător. Punea presiune pe mine şi asta îmi accentua temerile că nu voi reuşi. Nu ştiam de ce sunt capabil şi îndoielile privind propriile-mi aptitudini se adăugau la cele legate de existenţa intuiţiei înseşi.

În acelaşi timp, presimţeam ce mândru aş fi dacă aş reuşi. Mă şi vedeam felicitat de către preşedinte în persoană, cu luminile reflectoarelor pe opera mea, cărţile mele în sfârşit recunoscute. Ce mai, aveam să cunosc gloria.

— Probabil aţi fost deja avertizat în privinţa confidenţialităţii proiectului. Cât despre mine, aş vrea să insist şi asupra caracterului strict confidenţial al operaţiunii pe care o veţi desfăşura. Nimeni, dar absolut nimeni nu trebuie să ştie că lucrăm la acest caz folosind o metodă intuitivă. Vă puteţi uşor imagina că presa s-ar bucura să ducă în derizoriu această acţiune. Aşa că niciun cuvânt nimănui. Este esenţial ca imaginea preşedintelui să nu fie pătată în niciun fel.

Am fost de acord, evident.

Apoi, Barry Kantor ne-a încurajat pe toţi să dăm ce aveam mai bun, implicându-ne trup şi suflet în această misiune şi avansând cât mai repede posibil, căci „fiecare minut contează". Apoi s-a ridicat să plece şi noi am făcut la fel.

Ne grăbeam să ne despărţim când am zărit-o pe fata pe care o văzusem în restaurant citind una dintre cărţile mele. În picioare, la intrarea în bar, părea vizibil emoţionată.

— Cred că nu vom scăpa fără un autograf, a spus Anna râzând.

Fata s-a apropiat, fâstâcindu-se.

— Dumneavoastră sunteţi Barack Antor? a spus şi privirea îi strălucea.

— Barry Kantor, a corectat-o el.

— Daa! V-am văzut la televizor! Aţi accepta să faceţi o poză cu mine?

Şi fără să aştepte răspuns, mi-a dat telefonul neluându-şi ochii de la eroul ei.

— Vreţi să ne faceţi o poză? m-a întrebat.

S-a aşezat lângă el, toată numai zâmbet.

— Faceţi mai multe! mi-a cerut.

M-am executat.

După aceea mi-a smuls telefonul din mână, nerăbdătoare să vadă cum au ieşit fotografiile.

— Genial! a spus. Ce fericită sunt!

Am părăsit restaurantul şi Barry Kantor a urcat împreună cu garda de corp în berlina neagră care îl aştepta. Maşina a demarat imediat după ce uşile s-au închis.

Robert Collins s-a uitat la ceas şi a clătinat din cap.

— Toate astea pentru atâta lucru, a spus.

De data asta nu se înşela.

6

Drumul înapoi a fost mai rapid decât la dus, când maşina noastră o urmase pe cea a agenților. Acum Anna a adoptat un stil de şofat de-a dreptul liber şi m-am întrebat dacă faptul că era colaboratoare a CIA-ului şi a FBI-ului o punea la adăpost de radare.

— Vă considerați ca fiind mai fricos decât majoritatea oamenilor, domnule Fisher?

M-am simțit ofensat de întrebare. Collins şi Jackson i-or fi spus despre frica mea de înălțime, despre faptul că mă codisem să urc în elicopter?

— De ce mă întrebați?

Ea a semnalizat şi a depăşit maşina din fața noastră.

— Pentru că dacă sunteți fricos, descoperirea intuiției riscă să vă dea toată viața peste cap.

Trupul mi s-a încordat.

— Nu ştiu dacă sunt fricos, dar acum chiar mă speriați. Ştiți să vă vindeți marfa...

Mi-a zâmbit relaxată.

În faţa noastră, semaforul s-a făcut galben şi ea a accelerat cu putere ca să treacă, făcând motorul să zbârnâie.

— Oamenii fricoşi au tendinţa să facă tot felul de scenarii, scenarii catastrofale. Înainte să se urce într-un avion, îşi închipuie că acesta se va prăbuşi; dacă se întâlnesc cu un tip ciudat, îl şi văd sărindu-le la gât; dacă trebuie să vorbească în public, îşi închipuie cum toată lumea îi huiduie.

— Toţi suntem puţin aşa, nu?

Anna a zâmbit şi mi-a aruncat o privire jucăuşă.

— Nu, deloc.

— Bun, şi unde e problema?

— Când ne este frică şi descoperim existenţa intuiţiei, când aflăm că există cu adevărat informaţii corecte care pot să ajungă brusc în mintea noastră, riscăm să confundăm temerile noastre cu intuiţiile, să luăm drept intuiţie toate ideile şi toate scenariile catastrofale care ne trec prin minte. Şi dacă atunci devii convins că avionul în care te afli se va prăbuşi *cu adevărat*, că necunoscutul întâlnit pe stradă te va ucide *cu adevărat*, că audienţa te va huidui *cu adevărat*, atunci viaţa poate deveni un coşmar pentru tine.

— Îmbucurător...

Anna a zâmbit din nou şi a accelarat ca să depăşească o altă maşină.

— Provocarea în acest caz este să înveţi să deosebeşti fricile de intuiţii şi nu este uşor.

Era noaptea târziu când am ajuns la Fort Meade.

Aerul era umed şi rece, cu miros vegetal. Se auzeau ţipetele unei bufniţe ascunse în întuneric.

Anna a deschis uşa şi am intrat. Podeaua a scârţâit sub paşii noştri; mirosul de lemn accentua impresia că te afli într-o cabană.

Anna a făcut repede cafea şi ne-am închis din nou în sala izolată din capătul culoarului, unde ne-am aşezat în jurul mesei rotunde. Ea a pus un teanc de foi albe pe masă, a deschis laptopul din faţa ei, mi-a dat un creion şi m-a invitat să iau o coală de hârtie.

— Deci, unde rămăseserăm înainte de cină? a spus. A, da... originea metodei.

A luat o gură de cafea.

— Ingo Swann, a început ea, expertul în metoda intuitivă care a participat încă de la început la toate experimentele cu Harold Puthoff, credea că talentul său era o capacitate omenească pe care toată lumea ar trebui s-o poată dezvolta. Atunci, Puthoff şi cu el au început să instruiască alte persoane. Au lucrat ani în şir ca să pună la punct o metodă care avea acces la intuiţie la comandă. Această metodă s-a numit *Coordinate Remote Viewing*, dar de regulă spunem *Remote Viewing*[1]. Aceasta este metoda pe care am să v-o predau, dar, pentru că este urgent, o să trecem repede peste etape. Va trebui să vă concentraţi...

— OK.

— Voi fi nevoită să fiu foarte exigentă cu dumneavoastră şi va trebui să continuaţi.

— Mă voi strădui cât voi putea de mult.

— Am să încep prin a vă supune unui test rapid de percepţie, ca să evidenţiez un aspect esenţial în însuşirea metodei.

— Un test de percepţie extrasenzorială?

— De percepţie, pur şi simplu.

M-am întrebat ce legătură are cu subiectul.

A deschis un dosar aflat pe masă şi a scos din el nişte foi.

---

1 Vizualizare la distanţă. (*N.a.*).

— Am să vă arăt nişte imagini şi veţi auzi şi nişte sunete, iar dumneavoastră veţi nota ce percepeţi.

— De acord.

Mi-a întins prima foaie.

Pe ea, un cuplu aşezat la o masă într-un restaurant, el cu ochii strălucitori, ea cu mâna ridicată chiar deasupra mâinii lui. El era evident îndrăgostit, dar ea? Se pregătea să apuce mâna bărbatului sau să şi-o retragă pe-a ei?

— Notaţi ce percepeţi.

Am luat creionul şi am notat:

Un cuplu de îndrăgostiţi.

Anna a apăsat câteva taste pe laptop şi atunci am auzit înregistrarea unui urlet care făcea să-ţi îngheţe sângele în vene. Ca şi cum persoana aceea tocmai văzuse apărând un mort viu sau un ucigaş în serie năpustindu-se asupra sa. Dar ezitam... Era un ţipăt de groază... sau de durere? Am optat în cele din urmă pentru frică.

Un ţipăt de groază.

Altă înregistrare.

Gemete de suferinţă. Era vocea unei femei. Naştere? Tortură? Apoi gemetele au crescut în intensitate şi frecvenţă şi s-au transformat în ţipete repetate. Aici nu mai exista îndoială. Am simţit că roşesc. Anna rămânea rece.

Orgasm feminin.

Aveam oarecum impresia că sunt la spitalul de nebuni. Ce căutam acolo?

A mai fost o imagine, apoi o înregistrare, după care Anna a început să facă evaluarea.

— Imaginea numărul 1: ce aţi perceput?

— Un cuplu de îndrăgostiţi.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Păi... privirea, gesturile... mi se pare destul de clar, nu?

— În înregistrarea care a urmat, ce aţi perceput?

— Un ţipăt de groază.

— De unde ştiţi că a fost un ţipăt de groază şi nu unul de bucurie sau chiar de durere?

— După intonaţie.

— Cum adică, după intonaţie?

— Intonaţia ţipătului te făcea să te gândeşti mai mult la frică decât la altceva.

— „Te făcea să te gândeşti”... Dar, în ţipăt, aţi *resimţit* frica persoanei?

— Nu, nu am cum s-o resimt. Am ascultat cu atenţie sunetul şi mi-am spus că era probabil caracteristic fricii, spaimei.

— OK. Înregistrarea numărul 2, ce aţi perceput?

Am respirat adânc.

— Dacă vreţi cu adevărat să mă auziţi spunând-o, este un orgasm feminin.

— De unde ştiţi că este vorba despre un orgasm?

Am simţit că roşesc, încă o dată. Era stupid, dar nu mă puteam controla.

— Pare evident, nu?

— Ce vă face să credeţi asta?

Mi s-a făcut cald şi am început să transpir. Şi deodată m-am enervat că mă obliga să fac asta. Situaţia mă înfuria. De-a ce se juca, la urma urmei?

M-am străduit s-o privesc drept în ochi.

— Ce mă face să cred asta? Experienţa. Când un bărbat reuşeşte să obţină aşa ceva de la o femeie, nu uită, să ştiţi.

Anna s-a aşezat mai bine pe scaun şi m-a privit liniştită.

— De unde ştiţi că nu simula?

Ce însemna dialogul ăsta de nebuni? Mi-am trecut nervos degetele prin păr.

— Păi, este evident, ce mai...

— Cum puteţi fi sigur?

Am început să bâigui, transpirat, şi probabil ea a simțit că depăşise nişte limite, căci a trecut la următoarea înregistrare, apoi la ultima imagine.

După aceea şi-a adunat hârtiile, pe care le-a pus pe masă, şi-a încrucişat brațele şi m-a privit în ochi.

— Testul s-a încheiat.

— Bun, şi în ce privință am avut dreptate? i-am spus, puțin agasat.

Tăcere, în timpul căreia privirea ei a rămas îndreptată asupra mea.

— În niciuna. Zero.

Eram uluit.

— Sunteți sigură? Totuşi...

— Nu era percepție.

— Poftim?

— Misiunea dumneavoastră era să notați ceea ce percepeți.

— Da...

— Ei bine, ceea ce ați notat nu este percepție.

— Cum aşa?

— Este interpretare.

— Nu vă înțeleg.

— Luați prima imagine. Percepția dumneavoastră este o privire a bărbatului, un gest cu mâna al femeii.

— Păi, da!

— Şi dumneavoastră ați interpretat imediat această privire şi acest gest dându-le un sens: o relație amoroasă. Acest sens vă este furnizat de mentalul dumneavoastră, nu este percepția dumneavoastră brută.

— Poate, dar recunoaşteți că această interpretare este foarte probabil corectă.

— Nu despre asta e vorba.

Am luat o înghițitură de cafea şi m-am lăsat pe speteaza scaunului. Poate că nu se înşela deloc, dar aveam sentimentul că se juca totuşi cu vorbele.

Nu mă scăpa din priviri, ca şi cum mi-ar fi pândit cea mai mică reacție.

— Când se va face apel la intuiția dumneavoastră, veți percepe lucruri. Ceea ce vă aduce intuiția sunt informații brute. Dacă le interpretați, veți greşi în 99% dintre cazuri.

În mod evident, dacă vedeai aşa lucrurile, asta schimba totul.

Bun, foarte bine, va trebui să țin minte să nu mă las prins în capcană de tendința cât se poate de naturală de a da un sens informațiilor care ne parvin.

— Acum, a reluat Anna, o să intrăm în miezul problemei. Vă invit să fiți atent la tot ce vă voi spune.

— OK.

— Ieri v-am spus că intuiția este acea aptitudine a minții de a accede la informații care nu sunt disponibile prin căile clasice. Dar termenul „intuiție" desemnează şi informația în chestiune. De altfel, spunem de obicei „Am avut o intuiție", nu-i aşa?

— Da, e adevărat.

— Metoda *Remote Viewing* găsită de către Swann şi Puthoff este una foarte structurată, ajutându-vă să intrați în contact în mod intuitiv cu informația căutată. Vom numi împreună această informație, „ținta". De acord?

— De acord.

— De exemplu, ceea ce vă cere FBI-ul este să identificați turnul pe care incendiatorul se pregăteşte să-l atace în viitorul său atentat. Deci, în acest caz, ținta va fi turnul.

— Foarte bine.

De parcă ar fi cu adevărat posibil, m-am surprins gândind.

— Ipoteza pe care se sprijină metoda este că toate informațiile din lume sunt conținute în Univers, în ceea ce am putea numi în mod simbolic „Matricea". În starea sa

normală, adică atunci când este treaz şi conştient, omul nu are acces la Matrice.

— Staţi. Nu-mi e prea clar. Ce este mai exact Matricea?

Anna a părut să reflecteze o clipă şi a luat o înghiţitură de cafea.

— Ştiu că este foarte frustrant, dar nu pot să vă dau un răspuns cu adevărat satisfăcător, din simplul motiv că Matricea nu are o existenţă fizică şi nu seamănă cu nimic din ceea ce cunoaşteţi. Pot să fac analogii, desigur, dar atunci o să vă aduc în minte imagini care vă vor îndepărta de realitate. De exemplu, dacă vă spun că este cam ca o mare bancă de date, o să aduc în mintea dumneavoastră imaginea unui computer. Dacă vă vorbesc despre o arhivă universală, veţi vizualiza un loc vechi care adăposteşte documente prăfuite. În mod natural, Matricea nu are nicio legătură cu toate astea pentru că ea nu există în lumea fizică, nu are o existenţă reală, ca un obiect.

Pfui...

— Vă confirm că răspunsul dumneavoastră nu este mulţumitor, am spus. Dacă Matricea nu are existenţă fizică, unde... se află ea?

Anna a zâmbit.

— N-o să vă ajut deloc: nu există într-un loc anume. Să zicem că este prezentă în altă dimensiune, într-un alt plan, alcătuită din toate informaţiile care survin sau au survenit în Univers. Şi poate chiar, într-un fel, ea *este* Universul...

Am făcut o grimasă.

— N-o să vă spun pe şleau că îmi vine greu să cred în genul ăsta de lucruri. Am tendinţa să nu cred decât ceea ce văd.

Ea a râs.

— Şi totuşi, ceea ce vedeţi nu există întotdeauna.

— Poftim?

— Când admiraţi un cer înstelat noaptea, unele dintre stelele pe care le vedeţi nu mai există.

— A, da, este adevărat.

— Imaginea stelei se deplasează spre dumneavoastră cu viteza luminii şi pot să treacă mai mulți ani până când se fixază pe retina ochiului dumneavoastră. Aşadar, se poate ca steaua să fi explodat de mult timp atunci când o vedeți. Şi o veți vedea încă mulți ani, deşi ea nu mai există de mult.

— Adevărat.

Am turnat din nou cafea pentru amândoi.

— Ca să revenim la Matrice, a spus Anna, cel mai bine pentru dumneavoastră este să nu încercați să vă faceți o imagine sau o reprezentare. Dacă vă este mai uşor, puteți să vă spuneți pur şi simplu că este vorba despre un mod de a desemna ansamblul informațiilor care există despre lucruri, locuri, oameni, personalități, relații, activități, emoții, istorie... Tot.

— OK.

Am pus un cub de zahăr în cafea şi am amestecat încet ca să se topească. Am băut în tăcere. Treptat, mă obişnuiam cu această idee pe care o respinsesem la început.

— După cum vă spuneam, a reluat Anna, omul nu are în mod normal acces la Matrice când este treaz şi conştient. Dar inconştientul nostru este legat de Matrice şi de tot ceea ce există în Univers, fără ca noi să ştim, dat fiind că această zonă a minții noastre ne este inaccesibilă. Inconştientul este profund ca un ocean insondabil, dar anumite informații sunt cu toate acestea situate chiar sub suprafață, într-o zonă pe care o numim subconştient. Şi s-ar părea că această zonă este legată de Matrice, ceea ce ar explica de ce anumite informații se ridică la suprafață şi apar în mod conştient în mintea noastră, sub formă de intuiție.

— Înțeleg.

— Există persoane la care acest lucru se face cu uşurință şi chiar în mod spontan: hiperintuitivii. Şi cred că dumneavoastră sunteți unul dintre ei.

— Permiteți-mi să mă îndoiesc.

— În orice caz, metoda *Remote Viewing* are drept scop să aducă în mod voluntar la suprafață informațiile pe care le căutăm, făcând subconştientul să se relaxeze. De aceea mă veți auzi vorbind des despre deschidere: deschiderea este trecerea dintre subconştient şi conştient, pasajul prin care informația ajunge în mintea noastră. Metoda presupune diferite faze, care sunt concepute să permită lărgirea progresivă a acestei deschideri şi deci să se meargă tot mai departe în privința informațiilor obținute despre țintă. Vă reamintesc că ținta este ceea ce încercăm să descoperim prin intuiție: poate să fie un loc, un obiect sau altceva.

— Şi cum creează metoda această deschidere pentru a apărea informațiile?

— Vă explic imediat. Totul a plecat de la o observație: Harold Puthoff şi Ingo Swann şi-au dat seama că receptarea informațiilor intuitive ar presupune micromişcări involuntare ale corpului. Au făcut legătura cu o descoperire din urmă cu câțiva ani a altor cercetători, care demonstraseră că eliberarea de informații în subconştientul unei persoane ar presupune un răspuns emoțional.

— Adică?

— Aceşti cercetători le prezentaseră unor subiecți voluntari un film care conținea imagini subliminale, adică imagini care rămân atât de puțin timp pe ecran, încât este imposibil să le vezi în mod conştient: nimeni nu este capabil să spună ce a văzut. Dar cercetătorii au demonstrat că, dacă acele imagini erau pline de încărcătură emoțională, de exemplu cu un caracter sexual sau violent, asta avea un impact asupra subiecților voluntari, în special prin declanşarea transpirației, fenomen intim legat de emoții. În termeni medicali, am spune că sistemul lor nervos autonom reacționează la aceste imagini care nu sunt percepute în mod conştient. Deci anumite informații trimise în

subconştient pot să declanşeze emoţii şi reacţii fiziologice. Tot aşa, cu *Remote Viewing*, când îi cerem unei persoane să încerce să se conecteze în mod intuitiv la ţintă, acest lucru declanşează micromişcări ale corpului său.

— Este uimitor.

— În faza 1 a metodei, vom încerca să încurajăm şi să înregistrăm aceste micromişcări punând persoana la o masă cu o foaie şi un stilou în mână şi invitând-o să lase stiloul să alunece liber pe hârtie fără a se gândi, concentrându-se pe ţinta care trebuie descoperită.

— Un soi de scriere automată?

— Da, doar că persoana nu scrie cuvinte, ci îşi lasă mâna să schiţeze ce vrea.

— Şi... asta nu înseamnă nişte mâzgăliturilizibile?

Anna a râs.

— Ba da, oarecum! Noi o numim ideogramă: un simbol grafic care cuprinde primele informaţii despre natura ţintei.

— Asta înseamnă că ştiţi să decodaţi mâzgăliturile obţinute?

— Da, cel puţin în parte. A fost nevoie de ani pentru ca Swann şi Puthoff să stabilească o legătură între forma ideogramelor şi elementele care constituie ţinta.

— Te pune pe gânduri...

— Aşa este.

— De fapt, asta ar însemna că o persoană care se gândeşte la ţinta pe care trebuie s-o descopere se... conectează, nu prea ştim cum, la ea atât de mult, încât începe să facă anumite mişcări cu mâinile dezvăluind informaţii despre acea ţintă?

— Exact.

— Pare imposibil.

— Atunci, trebuie să încercăm.

— Abia aştept!

Anna a aruncat o privire spre ceas şi a ridicat din sprâncene.

— Este aproape ora 2 dimineața. Haideți să dormim câteva ore şi reluăm în zori.

— OK.

M-a dus cu maşina până la uşa motelului la care FBI-ul îmi făcuse rezervare.

— E în regulă dacă vin să vă iau la 06:30? În general, patru ore de somn sunt de ajuns ca să rezişti.

— De acord.

Am coborât din maşină şi am fost învăluit de aerul umed şi rece al nopții. Maşina Annei Saunders a luat-o din loc.

Oboseala m-a cuprins brusc. Eram epuizat, trebuia urgent să dorm.

Uşa de sticlă a motelului era încuiată, iar recepția se afla într-un semiîntuneric prin care abia răzbătea lumina verde care semnaliza ieşirile de urgență.

Am apăsat pe butonul interfonului, dar nu am auzit nimic şi nu a venit nimeni. Am insistat; degeaba.

Dumnezeule, am patru ore ca să dorm, n-o să le petrec afară pe frigul ăsta.

Am început să bat în uşa de sticlă, mai întâi încet, apoi de-a dreptul tare şi în sfârşit o lumină s-a aprins într-o încăpere din spatele recepției.

A apărut un omuleț gras, în cămaşă şi vestă, cu cravata neagră răsucită, pleoapele umflate, obrajii boțiți şi privirea neliniştită. S-a apropiat de uşă cu părere de rău parcă.

— Sunt Timothy Fisher, am o cameră rezervată pe numele meu!

Cu gesturi largi m-a poftit să am răbdare, s-a dus să verifice în registru şi în cele din urmă mi-a deschis şi mi-a dat cheia.

— 307, la primul etaj, a spus cu un puternic accent mexican.

Am ajuns repede în camera scăldată într-o lumină violentă şi rece pe care m-am grăbit s-o alung după ce am aprins veioza de pe noptieră. Pereți portocalii din anii ’70, podea maronie. Miros puternic de detergent venind din baie.

Asta mi-a amintit o scenă din romanele mele: eroul, un artist milionar, acceptase să ajute poliția să rezolve o chestiune în care fusese implicat fără voia lui. Dar ancheta presupunea să călătorească şi s-a trezit cazat de către poliție în hoteluri mizere, el care era obişnuit cu cele mai strălucitoare palate din lume.

Am activat alarma de pe telefon şi m-am descălțat, aruncându-mă îmbrăcat pe pat, gata să alunec în profunzimile abisale şi misterioase ale sufletului meu.

7

— Cred că am o pistă!

Glenn Jackson a tresărit şi a ridicat ochii spre Robert Collins care tocmai intrase în trombă în birou, teribil de agitat.

Noaptea fusese scurtă, soarele se strecura cu greu printre norii adunați deasupra sediului FBI-ului din Washington, iar Glenn, abia trezit, nu era pregătit pentru toată această tensiune încă de la primele ore ale dimineții.

Collins s-a aşezat pe birou în fața lui şi şi-a încrucişat brațele.

— Un firicel de ață de care să tragem, a spus. Sperând să se deşire tot ghemul.

— Nu te aşeza acolo, Robert. Îți amintesc că ai rupt deja o masă ca asta.

— Am găsit o legătură între cele două turnuri.

Glenn a ridicat dintr-o sprânceană şi s-a lăsat pe spate în fotoliu.

— OK, atunci mişcă-ţi fundul de-acolo şi povesteşte-mi.

Ca de obicei, Robert i-a ignorat cererea. Glenn se întreba adesea de ce i se impusese să lucreze cu un coleg care ţinea aşa de puţin seama de părerile lui.

— Cele două turnuri erau sediul unor bănci mari, al unor fonduri de investiţii. Amândouă, mă-nţelegi. N-aş fi surprins să avem de-a face cu un revoluţionar anticapitalist. Unul gata de orice ca să facă sistemul să se prăbuşească.

Pe chipul lui Glenn a apărut o grimasă.

— Eu nu simt aşa.

— Nu ni se cere să simţim, ci să gândim.

Rănit în amorul propriu, Glenn nu a răspuns şi s-a străduit să respire adânc ca să se calmeze. Şi-a strecurat mâna în punguţa cu ursuleţi de ciocolată cu bezea şi şi-a vârât unul în gură. Zahărul s-a topit, făcându-l imediat să se destindă. N-avea chef să lase stresul să-l cuprindă încă de dimineaţă.

— Dacă eşti convins, a spus, n-ai decât să pui să fie supravegheate toate băncile.

— M-am gândit la asta, bineînţeles, dar există o mică problemă.

— Care anume?

— În ţara asta, sunt atâtea bănci câte pizzerii în Italia.

— Nasol.

— Cam da. L-am sunat totuşi pe Barry Kantor şi i-am sugerat să lanseze măcar un apel la vigilenţă, dar a refuzat.

— A, da? De ce?

— A spus că nu trebuie să speriem lumea. Şi mai ales pe comercianţi, presupun... Nu ar fi bine să se prăbuşească bursa cu opt luni înainte de prezidenţiale.

Lui Glenn nu-i plăcea deloc mediul fondurilor de investiții. Nu din rațiuni politice: era cu siguranță nevoie de aceste firme şi existau destui oameni care lucrau în ele, ca peste tot. Dar drama pe care o trăise tatăl lui când Glenn era un puşti îi lăsase un gust amar. Curajos şi muncitor, acesta înființase o firmă de curățenie care se dezvoltase de-a lungul timpului până când ajunsese la peste optzeci de salariați. Dar băncile au refuzat să-i mai finanțeze ascensiunea şi până la urmă a acceptat propunerea din partea unui mic fond de investiții gata să investească o anumită sumă: îl convinseseră că era mai bine pentru el să dețină 8% din viitorul gigant național al serviciilor de curățenie care va deveni decât 100% dintr-o mică firmă locală. Dar imediat ce contractul a fost semnat, bancherii l-au înlăturat pe fostul patron şi au trecut ei la conducere, au restructurat firma cu pierderi şi eşecuri, au adus-o în situația de oprire a plăților pentru a răscumpăra părțile fondatorului pe nimica toată, înainte de a relansa activitatea pentru ca în final să-i înzecească valoarea. Tatăl lui Glenn, deposedat de creația sa, a făcut o depresie şi un ulcer stomacal, care, netratat, s-a transformat în cancer şi l-a răpus.

Micul Glenn nu a înțeles niciodată de ce poliția nu i-a închis pe oamenii aceia care îi furaseră firma tatălui său. A rămas astfel cu un profund sentiment de nedreptate, un dezgust puternic față de lumea afacerilor şi şi-a promis că, mai târziu, va deveni polițist şi va face să fie respectate legile.

— Ai auzit? a spus Glenn.

— Ce?

— Pârâitul?

— Ce pârâit?

— Biroul a scârțâit.

— N-am auzit nimic.

— Lemnul țipă înainte să se crape.

Robert a ridicat din umeri, dar s-a dat în sfârşit jos.

— În afară de asta, a spus, le-am cerut inginerilor noştri să ancheteze difuzarea mesajului audio al incendiatorului în turnuri. Trebuie să fi lăsat o urmă când a spart sistemul informatic. E nevoie să fim pregătiți pentru data următoare: să analizăm accesul la informații în timp real când un turn este atacat, ca să reperăm adresa de IP a tipului încă de la transmiterea mesajului. Aşa o să punem mâna pe el.

— E posibil. Eu fac cercetări legate de partea cu muzica.

— Muzica pe care o difuzează individul?

— Da. Pun să fie interogați toți martorii, ca să încerc s-o identific.

— Nu văd la ce foloseşte asta.

— A fost descrisă ca fiind ciudată şi demodată. Nu alegi întâmplător o asemenea muzică. Trebuie să existe un sens ascuns. Simt că trebuie să-l găsesc.

Robert a făcut o grimasă prin care îşi arăta îndoiala şi a dat să plece.

— Să-ți intre-n cap că suntem plătiți să gândim, nu să simțim.

8

Vibrațiile nemiloase ale telefonului m-au trezit din somn cu violența unui temnicer care scoate un prizonier recalcitrant din celula lui ca să-l ducă la eşafod.

Ora 6.

Întuneric beznă.

Am oprit alarma. Ecranul afişa un mesaj vocal primit de cu seară. Am vrut să-l opresc, dar am apăsat fără să vreau pe *Ascultaţi*.

— Domnule Fisher, sunt Anthony Boozman, de la Media Training Institute. Vă sun deoarece trebuia să veniţi la mine pentru fixarea unei date. Agentul dumneavoastră, Bill Crimson, m-a pus la curent în legătură cu urgenţa sesiunii de coaching, de aceea mă miră că nu am veşti de la dumneavoastră. V-aş fi recunoscător dacă m-aţi suna imediat ce primiţi acest mesaj.

Am aprins veioza de la căpătâiul patului, m-am dezbrăcat şi m-am târât până în baie. Lumina m-a izbit atât de tare, că am stins-o imediat şi am lăsat uşa deschisă, mulţumindu-mă cu lumina indirectă a veiozei de lângă pat.

Apa caldă a duşului m-a înviorat încet-încet.

M-am îmbrăcat în grabă şi am coborât la recepţie. L-am găsit în aceeaşi stare ca mai devreme pe paznicul de noapte, care m-a informat că micul dejun se serveşte începând de la 06:30.

— Nu există nicio posibilitate să mănânc fără să aştept ora oficială?

M-a condus la un distribuitor oribil de produse la doi dolari, învelite în celofan. Chipsuri cu gust de grătar; Pringles *sour cream & onion*; batoane de ciocolată groaznic de dulci.

— Nu aveţi nici măcar o felie de pâine în bucătărie?

— Totul va fi oferit începând cu ora 06:30, *señor*.

M-am dat bătut.

Am aşteptat-o pe Anna în spatele uşii de sticlă de la parter. A venit la timp, cu farurile străpungând întunericul din parcarea motelului.

Miroseau bine brioşele din maşina ei.

— Le-am reîncălzit acasă înainte să plec, mi-a spus. Îmi închipuiam că la hotel nu există nimic de mâncare la ora asta.

Câteva clipe mai târziu am pătruns în zona supravegheată şi a parcat sub un sequoia în apropiere de laborator. Am ieşit în noapte; bruma groasă înghiţea pădurea şi învăluia clădirea mică într-un văl alb îmbibat de mirosul umed al copacilor.

Cinci minute mai târziu, savuram brioşele calde în timp ce cafetiera împrăştia stropi mici de cafea fierbinte ce parfumau încăperea.

— Întrebări în legătură cu ziua de ieri? m-a întrebat Anna Saunders cu gura plină.

Întrebări, nu prea. Îndoieli, mai degrabă.

— Cred că putem să mergem mai departe.

Anna s-a ridicat să toarne cafea în căni.

— Începând de acum, vom trece la fapte. Veţi descoperi metoda punând-o în practică.

— Foarte bine, am spus resimţind în mod ciudat o urmă de agitaţie.

— Ieri, am văzut că în faza 1 vă concentraţi atenţia pe ţintă lăsându-vă mâinile să deseneze liber şi să producă astfel ceea ce numim o ideogramă, care ne va dezvălui nişte prime informaţii elementare despre natura ţintei. Această fază va putea deci să permită breşa, ceea ce ne va da voie să trecem la faza 2, în care veţi aduna elemente senzoriale despre ţintă.

— Dacă reuşesc, am adăugat eu.

Ea mi-a ignorat remarca şi a continuat.

— Breşa se va accentua şi mai mult în faza 3, când veţi fi capabil să faceţi câteva schiţe despre ţinta pe care veţi începe s-o situaţi în spaţiu. A priori, în acest stadiu ar trebui să putem aduna destule informaţii pentru a ajuta

FBI-ul să localizeze turnul vizat în prezent de către incendiator, fără să fie nevoie să mergem mai departe.

— Dar putem să mergem mai departe?

— Metoda continuă cu alte faze, într-adevăr. De fapt, trebuie să putem să adunăm toate informaţiile existente. În practică, cu cât avansăm mai mult în privința lucrurilor abstracte, cu atât este mai greu.

— Bun.

— V-ați terminat cafeaua? Începem?

— Da, sunt gata.

S-a ridicat dintr-o mişcare.

— Vă veți antrena mai întâi în privința descrierii unui loc pe care îl voi alege eu.

A scotocit într-un sertar, apoi s-a întors cu un plic în mână.

— Am pus în acest plic fotografia unui loc pe care va trebui să-l descrieți.

L-a lăsat în mijlocul mesei, în fața mea.

Am încercat să-mi fixez privirea, fără să pot să mă detaşez.

Şi brusc mi-am dat seama de absurditatea situației.

În plicul acela era ascunsă fotografia unui loc pe care mi se cerea să-l descriu.

Era aiurea. Absolut imposibil.

— Nu sunt ghicitor. Nimeni nu-i în stare să ghicească ce este în acest plic.

— Nu este vorba în niciun caz de ghicit, ci de conectarea cu acel loc.

În clipa aceea, zgomotul uşii m-a făcut să tresar. Jackson şi Collins au intrat în încăpere.

Numai ei mai lipseau.

Anna le-a făcut semn să se aşeze în tăcere într-un colț.

A pus un teanc de foi albe în fața mea şi mi-a dat un creion negru.

— Urmați metoda pe care v-am arătat-o pas cu pas. Vă previn, este foarte structurată şi e foarte important să se respecte această structură. A fost nevoie de ani ca să fie pusă la punct şi niciun detaliu nu se află acolo din întâmplare.

Mi-a explicat că fiecare dintre paginile pe care le voi folosi va fi împărțită în trei coloane. Doar cea din mijloc va cuprinde informațiile intuitive adunate. Celelalte vor folosi la notarea diferitelor perturbări care pot să apară în mintea mea. Şi mai mult, totul va fi codificat; ea mă va ghida după caz.

— Începeți prin a scrie în dreapta sus numele dumneavoastră, locul şi data de azi şi ora începerii. Este pentru arhivare, dar vă poate ajuta şi să vă focalizați gândurile asupra momentului prezent.

M-am conformat.

— Acum, notați în coloana din stânga tot ce vă preocupă în această clipă.

— Ce mă preocupă?

— Da, tot ce resimțiți ca pe o stânjeneală, fizică şi psihică. În *Remote Viewing* numim asta „perturbări profunde”. Notându-le, vă eliberați mintea de ele.

Am luat creionul şi am notat.

Mi-e puțin cald
Claustrofob în încăperea asta fără ferestre
Prezența lui Collins şi Jackson
Mare îndoială în ce priveşte existența intuiției
Furie că-mi pierd timpul
Teamă că nu reuşesc

— Foarte bine, a spus ea. Acum, am să vă dau o serie de cifre, un soi de cooordonate pe care tocmai le-am atribuit locului-țintă.

— Coordonate pe care tocmai le-ați atribuit?

— Da.

— Cum ați făcut să atribuiți coordonate locului?

— Rostesc cifrele care îmi vin în minte.

— Dar dacă scoateți aceste coordonate din pălărie, înseamnă că nu au legătură cu nimic. N-au nicio valoare. Vreau să spun că dacă ele nu corespund unor lucruri reale, precum latitudinea sau longitudinea, nu se leagă... de nimic?

— Atribui o serie de cifre care îmi trec prin minte, cu scopul de a materializa acest loc în conştiința dumneavoastră.

— Bun.

— Le veți nota repetându-le cu voce tare şi concentrându-vă pe locul care trebuie descoperit.

— Cum pot să mă concentrez asupra unui loc pe care nu-l ştiu?

— Este de ajuns să vă spuneți că vă conectați cu acel loc şi să vă proiectați conştiința într-acolo.

Total neclar...

— Dacă nu credeți în asta, a spus ea văzându-mi expresia de îndoială, atunci prefaceți-vă că ați crede: jucați jocul *ca şi cum* ar fi posibil. Este singurul efort pe care vi-l cer.

— OK.

— Aşadar, vă voi da coordonatele şi le veți repeta cu voce tare scriindu-le în acelaşi timp pe hârtie şi concentrându-vă asupra locului, fără să ridicați vârful creionului, vă lăsați mâna să schițeze fără să vă gândiți la asta, chiar fără să priviți. Sunteți gata? Începem?

— OK.

— 2, 0, 2, 0, 0, 9, 1, 6, 3, 5, 8.

Am repetat şi am scris conştiincios fiecare cifră, închipuindu-mă conectat cu locul desemnat astfel, apoi mi-am lăsat mâna să alunece la întâmplare pe hârtie.

Asta abia dacă mi-a luat trei secunde. Desenul meu nu semăna... cu nimic. Mai ales nu cu un loc.

— Foarte bine, a spus Anna. Acum, îl vom analiza.

M-am întrebat cum naiba puteam să analizăm mâzgălelile alea fără noimă.

— Vom segmenta ideograma pentru a separa diferitele scheme pe care le putem distinge, a spus.

Şi a tras două linii scurte care au tăiat linia mea continuă în trei segmente pe care le-a numerotat.

— Uitați, a spus, acest prim segment este alcătuit dintr-o linie curbă, foarte rotunjită.

— Da.

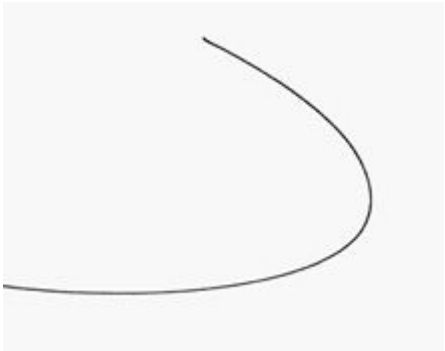

— Aceasta corespunde prezenței elementelor naturale ale locului, pe scurt, peisajului.

— Dacă spuneți dumneavoastră...

— În al doilea segment, linia dumneavoastră este întreruptă, are unghiuri pronunțate. Este semnul unei construcții omeneşti.

— A, bun.

— Şi aceasta, a treia este sinusoidală, ca şi cum ați fi desenat un val. Asta denotă prezența apei în acel loc.

Am rămas fără cuvinte.

— Mă urmăriți? a întrebat Anna.

Am respirat adânc.

— Ieri mi-ați spus că o informație despre țintă, apărută în subconştient, se manifestă sub forma unor micromişcări ale corpului. Să zicem că aşa este. Mişcări ale mâinii, de ce nu. Dar că aceste micromişcări ne şi oferă informații tocmai despre cutare sau cutare componentă a naturii țintei, ideea asta este totuşi un pic cam trasă de păr, nu?

— A fost nevoie de ani de cercetare pentru a le decoda şi a se face legătura între forma ideogramelor produse de aceste micromişcări şi caracteristicile locurilor.

— Şi funcționează?

A încuviințat dând din cap.

— Să continuăm fără să pierdem timpul, căci în faza 1 breşa este îngustă şi informațiile care apar în conştiință sunt efemere: ele apar şi dispar aproape imediat. Acum am să vă cer să identificați senzațiile pe care le aveți când vedeți fiecare segment al ideogramei. Ca să vă fie mai uşor, veți

bate uşor cu vârful creionului în diferite locuri de-a lungul liniei trasate şi le veţi nota pe măsură ce le percepeţi.

Am lovit aşadar pe linia din primul segment, ca şi cum aş fi vrut să suprapun o linie punctată peste linia continuă.

— Este... dur. Şi nu văd cum ar putea fi altfel: foaia este aşezată pe o masă tare, vedeţi?

— Foarte bine, notaţi în coloana din mijloc, a spus Anna ignorându-mi sarcasmul.

M-am supus.

Dur

— Şi acum, faceţi la fel în diferite locuri ale liniei.

— Dar asta nu are cum să se schimbe. Lovesc o foaie de hârtie aşezată orizontal pe o masă perfect plană: normal că o să am aceeaşi senzaţie în orice loc de pe foaie!

— În plan pur fizic, da, dar amintiţi-vă că, făcând asta, vă deschideţi către ţintă, vă conectaţi cu ea şi micromişcările corpului dumneavoastră vă permit să-i veniţi în întâmpinare, să intraţi în contact cu senzaţiile pe care vi le poate oferi.

Dacă nu m-aş fi aflat într-o bază oficială a Armatei Statelor Unite, cu doi agenţi FBI lângă mine, aş fi fugit cât m-ar fi ţinut picioarele de ceea ce mi s-ar fi părut o sectă de nebuni mai mari decât cei închişi între pereţii izolaţi de la Pilgrim Psychiatric Center din Long Island.

— Haideţi, încetaţi să vă mai puneţi întrebări şi experimentaţi.

Am luat creionul şi am lovit cum mi se ceruse în alt loc al curbei şi am avut o îndoială. Am mutat creionul pe un alt segment şi...

— E o nebunie!

— Notaţi ce simţiţi şi în ordine.

Era neaşteptat, dar aş fi putut să jur că forța varia de la un punct la altul. Am lovit cu acelaşi vârf al aceluiaşi creion în diferite puncte de pe aceeaşi hârtie pe aceeaşi afurisită de masă perfect plană, dar senzațiile mele variau. Nu mult, dar variau totuşi, fără nicio îndoială.

Rezistent dar elastic
Spongios

Anna m-a invitat să procedez la fel cu fiecare segment de ideogramă, apoi am trecut mai departe.

— Acum, că breşa s-a mărit, trecem la faza 2: aceasta constă în a rămâne conectat cu ținta şi a nota pe coloana din mijloc toate adjectivele care descriu senzațiile pe care le percepeți. Întrebați-vă în permanență „Cum este?" şi notați absolut tot ce vă vine în minte, cât mai repede posibil.

Primul lucru care mi-a venit în minte a fost: „Este mare" şi m-am grăbit să-l notez.

Mare

— Cred că văd culori, dar nu am cum să ştiu dacă asta are legătură cu ținta sau le inventez eu.

— Nu vă mai puneți întrebări. Lăsați deoparte rațiunea şi notați tot ce vă vine, fără să vă întrebați de unde vine.

— OK.

Cum este?
Mare
Verde
Luminos

Au început să vină senzații în valuri. Am căpătat încredere.

Însorit

Galben
Bej
Verde
Stufos
Albastru
Plutitor

Deodată, mi-a apărut clar o imagine.

— Văd o insulă! O insulă tropicală scăldată de soare, înconjurată de plaje cu cocotieri. Este foarte precis! Am imaginea în fața ochilor!

Eram entuziasmat, mă simțeam euforic.

— În stadiul acesta, a spus Anna, nu puteți să aveți imagini atât de precise. Este doar o construcție mentală, o interpretare pe care creierul dumneavoastră o face despre elementele senzoriale pe care le percepeți.

— Sunteți sigură? Văd foarte clar această insulă. E ciudat, dar sunt sigur că acolo se află ținta...

— Notați în coloana din dreapta.

Am făcut-o fără tragere de inimă.

Interpretare: insulă tropicală

— Acum, a spus ea, mişcați mâna făcând-o să alunece pe foaia de hârtie pentru a şterge această imagine, ca s-o alungați în mod simbolic din mintea dumneavoastră.

M-am conformat.

— Reluați, m-a îndemnat ea. Şi întrebați-vă fără încetare: „Cum este?”

Cum este?

Am simțit o adiere.

Vântos
Răcoros
Tremurător

Gri
Albastru viu
Rece
Vertical
Stâncos
Mare
Ameţitor

— Văd ce este... Am imaginea distinctă a unui vârf de munte înalt, încununat de o stâncă gri-verde foarte înclinată, foarte abruptă, care se înalţă către un cer albastru.

— Notaţi interpretarea în coloana din dreapta.

— Dar îl văd clar!

— Este o construcţie mentală. Notaţi-o şi alungaţi-o din gând.

Am ascultat şi am reluat.

Cum este?

Câteva secunde nimic, apoi imaginea vârfului stâncos a revenit.

— Am alungat-o, dar revine.

— Notaţi din nou.

Am făcut întocmai şi am măturat încă o dată cu mâna pe hârtie.

Cum este?

Granulos
Solid
Gri
Ierbos
Umed

— Am impresia că senzaţiile care îmi vin acum nu sunt intuiţii, ci chiar descrieri ale ultimei imagini pe care am văzut-o.

— Încetați să vă mai puneți toate aceste întrebări! Deconectați-vă mentalul şi mărginiți-vă să simțiți şi să notați.

Am reluat:

Apos
Profund
Calm
Dens
Surd
Albastru
Gri

— Văd un acvariu uriaş cu un rechin cenuşiu.

— Interpretare.

Am notat fără să insist, înainte să reiau. Am produs astfel vreo cincizeci de adjective apoi, după un moment, m-am blocat. Impresiile şi senzațiile se repetau, nu apărea nimic nou.

— Recitiți toate notele din fazele 1 şi 2, vedeți ce revine frecvent, ce tinde să se repete, sinonimele, apoi scrieți un rezumat prin care descrieți locul perceput. Dar atenție, pe viitor acest rezumat va reprezenta mărturia dumneavoastră, aşa că nu uitați nimic, dar nici nu adăugați nimic, rămâneți fidel față de ceea ce ați perceput şi ați notat.

Nu m-am grăbit, mi-am recitit notițele, apoi am scris:

În locul acela văd o construcție făcută de mâna omului şi remarc prezența apei. Există gri, albastru, bej, galben, este foarte însorit, mare, stâncos şi vertical.

— Ați terminat? m-a întrebat Anna.

— Cred că da.

— OK, foarte bine, acum notați pe hârtie ora încheierii.

Prima mea şedinţă se terminase, durase aproape 45 de minute şi nu ştiam ce să cred despre ea.

— Vă las să deschideţi plicul? a spus Anna.

Privirea ei era complet impasibilă. Cunoştea locul, ştia dacă reuşisem sau eşuasem, dar nu se putea citi nimic pe faţa ei.

— OK.

Jackson şi Collins nu mă scăpau din ochi. Se putea simţi încordarea din atmosferă. Fiecare ştia că totul se juca în acea clipă. Într-o secundă, aveau să afle dacă puteau sau nu să conteze pe mine.

Am luat plicul cu degete febrile, l-am deschis şi... a apărut o fotografie cu Statuia Libertăţii în ploaie.

Ce dezamăgire!

Nu se potrivea cu nimic din ceea ce putusem să vizualizez. Statuia din bronz verde trona pe soclul ei din granit roz înconjurat de iarbă, cu copaci în apropiere şi marea întunecată de jur împrejur.

— Am dat greş, îmi pare rău.

Glenn Jackson părea la fel de împietrit ca o Statuie a Libertăţii cu o expresie mâhnită şi braţul căzut.

Simţeam un amestec de frustrare, umilinţă şi furie pentru că mă implicasem într-un experiment în care nu crezusem niciodată.

— Aşteptaţi, a spus Anna, recitiţi rezumatul cu voce tare.

— La ce bun?

— Recitiţi-l.

N-am putut să nu oftez când am luat foaia de hârtie în mână ca să citesc cu o voce lipsită de intonaţie:

— Locul este constituit dintr-o construcţie omenească şi un element de peisaj. Există gri, albastru, bej, galben, este foarte însorit, mare, stâncos şi vertical.

— Sunteţi dur cu dumneavoastră, mi-a spus Anna. Dimpotrivă, rezumatul descrie destul de bine locul-ţintă.

Robert Collins a scuturat din cap şi şi-a dres glasul.

— Descrierea domnului Fisher se potriveşte destul de bine.... cu 80% dintre construcţii, a spus el pe un ton sarcastic.

Anna l-a fulgerat cu privirea, făcându-l să tacă.

Glenn Jackson şi-a vârât mâna în buzunar şi a scos un ursuleţ pe care l-a dus la gură.

— Robert Collins are dreptate, am spus. Şi pe deasupra, am văzut soare puternic, pe când în fotografie plouă cu găleata.

Ori metoda era o scornească, ori eu nu eram bun de nimic. În ambele cazuri, nu aveam ce face acolo, îmi pierdeam timpul.

Anna s-a întors spre Jackson.

— Spuneţi-mi cum e vremea în acest moment în New York, vă rog.

El şi-a scos telefonul mobil şi a început să tasteze.

— E o vreme foarte frumoasă, a spus după câteva secunde.

Collins a ridicat din sprâncene.

— Vă reamintesc, mi s-a adresat Anna, că nu eraţi conectat cu fotografia, ci cu locul pe care ea îl reprezintă. În momentul acesta, Statuia Libertăţii este scăldată în soare.

Tăcerea a pus stăpânire pe încăpere, ca şi cum fiecare ar fi avut nevoie de timp ca să înţeleagă ceea ce tocmai se spusese.

M-a cuprins ameţeala la ideea că aş fi putut să mă conectez cu locul-ţintă în timp real.

N-aş fi ştiut să explic de ce, dar să fiu în măsură să ghicesc ce era imprimat pe hârtia fotografică dintr-un plic aşezat în faţa mea mi se părea aproape mai raţional decât să pot să intru în contact direct cu un loc situat la trei sute de kilometri.

M-am uitat la Anna, tulburat, preţ de câteva secunde.

Apoi mi-am venit în fire.

— Asta nu dovedeşte nimic, am spus, nu putem să ţinem cont de acest lucru: suntem la sfârşitul lui martie, la New York o zi din două este frumoasă. E doar o întâmplare.

— E clar, a adăugat Collins.

Am fost tentat să protestez, dar trebuia să recunosc adevărul.

— Am dat greş, am spus punând creionul pe masă. Însă cred că m-aţi şi ajutat: de fapt, dumneavoastră nu eraţi neutră. Cunoşteaţi locul, pentru că îl aleseserăţi şi, dacă aţi respins viziunile pe care le-am avut în timpul şedinţei, este pentru că eraţi în măsură să ştiţi că sunt false. Mă întreb cum aţi fi reacţionat dacă s-ar fi dovedit exacte.

Anna a părut jignită de remarca mea şi mi-am dat seama că, fără să vreau, tocmai o acuzasem de rea credinţă.

— În timpul experimentelor ştiinţifice pe care le facem, a început ea să-mi explice, lucrăm întotdeauna de două ori la risc: ghidul nu cunoaşte ţinta mai mult decât cel care aplică metoda intuitivă. Dar acum, dată fiind urgenţa situaţiei şi faptul că trebuie să vă instruiesc, nu puteam să procedez aşa.

Am încuviinţat din cap, dornic să mă fac iertat.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

— Îmi permit să amintesc că în problema care ne interesează, a spus deodată Collins, ar fi fost nevoie să se capteze informaţii suficient de precise ca să putem apoi să identificăm un turn printre miile de turnuri din toată ţara.

Avea dreptate şi toată lumea era conştientă de asta. N-aveam nicio şansă să reuşesc.

Anna a recunoscut în cele din urmă, implicit, eşecul meu.

— Cred că gândiţi prea mult, a spus ea. Raţiunea dumneavoastră încearcă să preia controlul, vă puneţi o mulţime de întrebări, vă întrebaţi dacă procedaţi cum trebuie şi mai ales, mai ales, interpretaţi. Nu trebuie să gândiţi, ci doar să percepeţi ceea ce este. Să percepeţi şi să

notați, doar atât. V-am prevenit ieri: interpretarea este cel mai mare dușman al intuiției. Intuiția vă eliberează de informații senzoriale brute. Trebuie doar să le captați, să le primiți și să notați fără să căutați să le decodificați, fără să încercați să identificați lucrurile și nici să le dați un sens. Le veți analiza după aceea. Pe moment, trebuie doar să primiți ceea ce vine, fiind cât mai neutru posibil.

Poate că avea dreptate, gândeam cu siguranță prea mult.

— Nu este ușor, pentru că am fost condiționat astfel. Toată copilăria mea, părinții și profesorii nu încetau să-mi repete că trebuie să gândesc înainte să vorbesc, să gândesc înainte să aleg, să gândesc înainte să acționez.

A dat din cap cu un aer înțelegător.

— În intuiție, este exact invers.

Și a adăugat:

— Nu vi se cere să gândiți, ci să simțiți.

9

O oră mai târziu
Sediul FBI, Washington, DC

Glenn abia ieșise din lift la etajul al cincilea când a auzit soneria telefonului din biroul său, aflat în celălalt capăt al culoarului. A avut imediat un soi de premoniție.

Este important.

A grăbit pasul, a intrat în birou și a răspuns.

— Glenn, sunt Sarah de la centrala 48. Am un apel de la un bărbat care spune că a recunoscut muzica difuzată în turnul din Chicago. Îți fac legătura?

— Da!

Câteva clipe de aşteptare, cu o melodie în fundal.

— Alo?

— Bună ziua, domnule.

— Ştiţi, este în legătură cu apelul către martori; l-am auzit azi-dimineaţă la radio, a spus bărbatul, cu accentul unuia din Vestul Mijlociu care îndepărtează coarnele bizonilor. De fapt, sunt curier, eram în holul turnului când s-a auzit mesajul de evacuare. Am şters-o repede, dar am auzit totuşi muzica. De fapt, muzica a fost înainte de mesaj. Da, aşa este, chiar înainte. Şi eu am recunoscut-o.

— Ce era?

— Păi, ştiţi, n-am cum s-o uit pentru că aveam opt ani când am auzit-o prima oară. Şi n-am cum s-o uit pentru că era ziua în care îmi murise câinele. Eram groaznic de trist atunci, îmi amintesc...

— Dar ce muzică era?

— Era muzica de generic. Tocmai mă uitasem la un film şi în film era un câine care moare. De fapt, era un câine-lup, dar inevitabil am plâns pentru că tocmai îl pierdusem pe-al meu. Era sfârşitul filmului şi muzica aceea tristă m-a marcat pentru totdeauna.

— Şi cum se numea filmul?

— Păi, de fapt era mai curând un serial decât un film, mă rog, nu un serial cum sunt acum, cu multe episoade, ci un film cu *va urma*, în fine, nu mai ştiu exact. Au trecut totuşi treizeci sau patruzeci de ani, înţelegeţi. Mda, mai degrabă patruzeci, dat fiind că am aproape patruzeci şi şase şi...

— Vă amintiţi numele filmului sau al serialului?

— Păi, da, de fapt, aş fi uitat totul dacă nu mi-ar fi murit câinele în aceeaşi zi, vedeţi...

— Şi cum se numea filmul?

— Păi, era un film de Jack London, adică nu ştiu dacă era filmul lui sau dacă el scrisese cartea, nu ştii niciodată.

— Titlul?

— *Chemarea strămbunilor*.

Glenn a închis telefonul şi s-a lăsat să cadă încet pe speteaza fotoliului.

Era revoltat de ideea că acele fapte odioase puteau fi opera unui ecologist. De ce trebuie ca un nebun să arunce în aer cauzele nobile?

Chemarea strămbunilor... În acelaşi timp, ce legătură putea să existe între ecologie şi incedierea unor turnuri de birouri în care îşi aveau sediul nişte bănci? O bancă nu poluează. Dacă incendiatorul ar fi fost cu adevărat un ecologist, atunci Robert Collins trebuie să fi omis ceva. Probabil că aceste turnuri erau sediul multor firme, trebuie să fi fost printre ele una petrolieră sau un mare poluator.

Glenn a luat o ţigară din pachetul de pe birou, a dus-o la gură fără s-o aprindă şi a privit pe geam lungul şir de clădiri, la câţiva paşi de Casa Albă.

Trebuia acţionat rapid.

Dar Timothy Fisher părea incapabil să fie de ajutor. În privinţa asta, lucrurile stăteau prost.

A luat telefonul şi l-a sunat pe colegul care superviza operaţiunea de curăţare a turnului din Chicago.

— N-a apărut nimic nou? l-a întrebat el.

— Încă nu, i-a răspuns acesta.

N-a avut mai mult succes nici cu cel care se ocupa de turnul din Baltimore.

Glenn a oftat, apoi l-a sunat pe Robert Collins.

— Mâncăm împreună?

— Da.

— Ne întâlnim jos.

— În cinci minute.

— Bine.

Glenn a închis telefonul, a ezitat o clipă, apoi a tastat „Chemarea strămbunilor” şi a început să caute pe internet.

Erau zeci de referințe despre film, dar despre versiunea din 2020 cu Harrison Ford. Cu greu a găsit alta, din 1935, cu Clark Gable, apoi una din 1972, cu Charlton Heston. *Asta e cea bună*, şi-a spus.

A pornit filmul şi a dat volumul mai tare. Muzica a umplut biroul.

Demodată şi ciudată, spusese un alt martor. Bine zis.

Două minute mai târziu, Glenn îşi fuma ţigara pe trotuarul de pe Pennsylvania Avenue când Robert i s-a alăturat.

— Unde vrei să mâncăm? a întrebat Glenn.

— Undeva aproape, o friptură cu salată.

— Acolo, în colț?

— Da, chiar acolo.

Au traversat Strada 10 şi Glenn şi-a aruncat ţigara într-un canal de scurgere înainte să intre în restaurant.

Şi-au umplut farfuriile la *salad bar* şi s-au aşezat la o masă retrasă. Era încă devreme, dar curând restaurantul avea să fie plin până la refuz.

— Am făcut progrese, a spus Glenn.

Robert l-a privit chiorâş şi Glenn a fost surprins să vadă o urmă de dezamăgire pe chipul colegului său. Un pic de invidie, poate? Cazul avea o miză atât de mare, încât dacă îl rezolvau, cu siguranță aveau să fie recompensați. Poate chiar avansați. Faptul că erau în legătură directă cu Casa Albă întărea această probabilitate. Robert era ambițios. Corect, într-adevăr, dar ambițios.

— Am identificat muzica, a spus Glenn.

Robert a părut uşurat. Şi-a înfipt furculița în friptura uriaşă şi a tăiat o bucată mare pe care a băgat-o în gură.

— Aşadar? a spus pe un ton zeflemitor. Omul nostru are gusturi muzicale atât de ciudate încât o să-l identificăm după asta?

— E vorba despre *Chemarea strămoşilor*. Era pe genericul unui film din anii ’70, după un roman de Jack London.

Robert s-a încruntat.

— În niciun caz să nu-i spui lui Timothy Fisher, a zis el.

— De ce?

— N-are rost să riscăm să trezim în el simpatii faţă de incendiator.

— De ce spui asta?

— Îţi amintesc că tipul este ecologist, după puţinele lucruri pe care le ştim despre el.

— A, da, îmi scăpase detaliul ăsta.

— În fine... în mintea lui. În practică, rămâne de văzut, a spus rânjind. Sunt atâţia oameni care îşi spun ecologişti, dar poluează la fel ca şi ceilalţi....

A luat o furculiţă plină de salată şi sosul i-a curs pe cravată.

Şi-a dat seama şi şi-a vârât un şerveţel din hârtie sub gulerul uzat.

Dacă Robert urmăreşte o promovare, şi-a spus Glenn, *ar face bine să înceapă prin a-şi schimba ţinuta*. Nu fusese niciodată punctul lui forte, dar după divorţ, se delăsase de-a dreptul; era un cerc vicios. Când te uitai la el, îţi venea greu să crezi că are o poziţie înaltă în cadrul secţiei.

— Uită-te la tine, a spus Robert zâmbind, şi tu eşti un pic ecologist, nu?

— Păi... mai degrabă, da.

— Ei bine, mucul de ţigară din gura de canal de adineauri înseamnă cinci sute de litri de apă poluată.

— Poate nu chiar atât...

— Am citit despre asta săptămâna trecută.

Glenn a luat o înghiţitură de bere.

— Tim Fisher va afla repede, din cauza muzicii ăleia ciudate.

— De ce?

— Am vorbit cu martorul la telefon. O gură-spartă. Sunt multe şanse să se răspândească în presă.

Robert a ridicat din umeri.

— Fisher are alte lucruri de făcut în momentul ăsta decât să se uite la televizor.

*

Am ieşit în parcul din faţa laboratorului. Aveam nevoie să respir aer curat, să fac câţiva paşi, singur pe sub copaci, să-mi dezmorţesc picioarele. Încăperea aceea fără ferestre era îngrozitor de sufocantă. Şi, ca şi cum n-ar fi fost destul, aceste tentative de a avea acces la intuiţie erau greu de suportat. Te secau de energie şi te lăsau lat.

Parcul era încă învăluit în brumă şi lumina slabă a soarelui se străduia să străpungă prin aburul alb care pusese stăpânire pe natură.

Nu părea să existe o potecă marcată, dar buruienile de sub copaci erau curăţate, aşa că m-am aventurat în pădurice, savurând fiecare gură de aer cu miros de licheni, de muşchi şi de pădure umedă. Faptul că primăvara întârzia să vină nu împiedica tinerele mlădiţe să-şi ţească nasul ici şi colo, verdele lor suav apărând prin oceanul întunecat de frunze moarte care foşneau sub paşii mei.

A doua şedinţă de *Remote Viewing* mă dezamăgise la fel de mult ca prima. Aceeaşi problemă, după spusele Annei: interpretarea. Câtă vreme forme, culori, sunete şi senzaţii îmi apăreau în minte, creierul meu nu se putea împiedica să le pună cap la cap pentru a crea din toate imagini mentale realiste şi convingătoare. Era agasant, oripilant chiar şi începeam să-mi dau seama că interpretarea este în firea omului. Nu putem să nu interpretăm tot ceea ce vedem: cuvintele celorlalţi, expresiile feţei, privirile, tonalitatea vocii, tot ceea ce percepem este imediat decodat, revizuit,

comparat şi deci interpretat, ceea ce ne ajută să dăm un sens situațiilor. Dar câte erori decurg din asta? În ce proporție avem dreptate sau greşim? De fapt, omul are atâta nevoie de sens, încât inventează ceea ce îi scapă înțelegerii, chiar dacă îşi imaginează informațiile lipsă şi este complet pe lângă adevăr, fiind totodată sincer convins că a înțeles tot.

O veveriță s-a cățărat pe trunchiul unui sequoia cu viteza fulgerului. O deranjasem şi voia să se pună la adăpost.

Dar drace... ce ştiam eu despre asta, la urma urmei? Singura certitudine era că se cățărase pe trunchi, restul nu era decât interpretare!

Mi-a revenit în minte ceea ce trăisem în acele douăzeci şi patru de ore. Bătrânul care îmi schimbase cauciucul de la maşină... Fusesem convins că urmărea o recompensă. Tânăra de la restaurant? Voia autograful meu! Aş fi putut să parcurg calendarul săptămână după săptămână, aş fi găsit în fiecare zi o căruță de interpretări de tot felul, fără a le pune la socoteală pe toate cele despre care nu ştiam ce reprezintă.

Anna a ieşit şi ea din laborator. Am văzut-o de departe făcând câțiva paşi afară, cu telefonul la ureche. Trebuia să mă întorc, în curând aveam să o luăm de la capăt.

Am tras adânc aer în piept ca să-mi umplu plămânii cu oxigenul din pădure înainte să mă întorc în spațiul izolat al laboratorului, apoi m-am dus la Anna.

A terminat convorbirea şi am văzut-o închizându-şi telefonul. Ca de fiecare dată. Nu-l punea niciodată pe modul silențios sau pe modul avion, nu, îl închidea. De ce naiba se străduia atât? Nu voiam să interpretez nimic, dar mi-ar fi plăcut să ştiu care era motivul acestui obicei ciudat...

10

Un cer întunecat, brăzdat de nori mari şi negri.

Spaţiul vast al unei clădiri şi mai departe, o esplanadă cu iarbă perfect întreţinută şi câţiva copaci.

Era sfârşitul zilei de lucru şi angajaţii ieşeau din birou rând pe rând ca să se ducă acasă.

În faţa esplanadei, câteva maşini parcate oblic. Printre ele, o furgonetă neagră cu geamuri mate.

Bărbatul dinăuntru purta o salopetă de lucru, ochelari bej cu lentile fumurii şi o şapcă închisă la culoare al cărei bor lat îi ascundea partea de sus a feţei. Părul îi era strâns într-o coadă de cal, iar mâinile acoperite de mănuşi din piele de culoare închisă.

Nu-şi lua ochii de la intrarea în clădire şi privea atent fiecare angajat care ieşea.

Locul din stânga furgonetei era ocupat de o motocicletă. Motociclistul, purtând o cască cu vizieră, urmărea indicaţiile: cu un genunchi la pământ se făcea că-şi repară vehiculul şi era pregătit să acţioneze imediat ce se dădea ordinul.

În furgonetă, bărbatul aştepta, concentrat şi impasibil.

Pe genunchi, copia tipărită a unei pagini web: organigrama firmei, cu lista însoţită de fotografii a celor din conducere.

Era timpul să acţioneze.

O femeie solidă a ieşit din clădire şi s-a îndreptat spre ei, ducând în braţe o cutie mare de carton. Bărbatul nu s-a clintit.

Femeia s-a strecurat printre furgonetă şi maşina parcată în dreapta şi cartonul a atins în trecere caroseria camionetei. Bărbatul n-a reacţionat. Ea a deschis portiera

din stânga spate a maşinii şi s-a aplecat înăuntru ca să lase cutia. Când s-a dat înapoi, a împins cu fundul portiera, care a lovit destul de tare aripa furgonetei.

— Rahat! a spus ridicându-se.

Apoi, cu capul plecat, s-a uitat discret în jur, ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seama dacă fusese văzută.

În spatele geamurilor mate, bărbatul a rămas complet nemişcat. A continuat să observe cu atenție intrarea în clădire.

Femeia a urcat în maşină, a demarat şi a luat-o repede din loc.

Au trecut câteva clipe, apoi un tip chel şi înalt a ieşit din clădire, în acelaşi timp cu alte trei persoane. Mergea uitându-se la ecranul telefonului, la fel ca jumătate dintre angajații de dinaintea lui.

În furgonetă, bărbatul a aruncat o ultimă privire pe fotografia din lista personalului. Era într-adevăr bărbatul prezentat drept director al serviciului tehnic, un anume Dick Merkley. A lăsat geamul în jos.

— El este, a spus. Chelul cel înalt. E rândul tău să acționezi.

Motociclistul a părut să ezite.

— E riscant, a spus, e cam multă lume... Şi toate astea pentru două sute de dolari.

Bărbatul şi-a dat jos ochelarii cu un gest calm şi l-a țintuit cu o privire pătrunzătoare şi fără drept de apel.

— OK..., a spus motociclistul. Bine.

A pornit motocicleta cu o apăsare puternică pe pedală, apoi şi-a îndreptat bolidul spre chelul care se îndepărta.

Totul s-a derulat cu viteza fulgerului. Ajuns în dreptul lui, i-a smuls telefonul din mână şi a accelerat.

— Hei, tu!

Chelul a ridicat brațele strigând.

Puțin mai departe, un tip solid asistase la scenă. S-a postat în mijlocul drumului ca să blocheze trecerea motocicletei, uşor ridicat pe vârfuri, cu bustul în față, gata să sară.

Motociclistul a rotit ghidonul ca să-l evite călcând pe esplanada cu iarbă de alături, apoi a accelarat atât de tare, încât motorul a început să scoată un zgomot înfiorător.

Chelul a privit o clipă la motociclistul care dispărea în depărtare, apoi a scuturat încet din cap, descumpănit. Tipul solid a lovit cu pumnul în aer într-un gest de frustrare. Chelul i-a făcut cu mâna un semn de mulțumire înainte să-şi continue drumul.

În furgonetă, bărbatul nu-l scăpa din ochi şi a aşteptat să plece.

Apoi a deschis sacoşa mare aşezată pe scaunul pasagerului. A scos din ea cabluri şi câteva unelte, după care a dat la o parte membrana care ascundea fundul dublu. A verificat conținutul. Sistemul de aprindere a focului era acolo, nu lipsea nimic.

A pus totul cu grijă la loc, apoi a coborât din furgonetă şi s-a îndreptat spre clădire.

În hol, s-a dus direct la recepționeră, pe care a salutat-o cu un uşor gest al capului fără să zâmbească.

— Care este liftul pentru instalația electrică de la subsol? a spus, cu un glas morocănos.

— Aveți autorizație? l-a întrebat ea păstrându-şi zâmbetul profesional.

Bărbatul şi-a dat ochii peste cap, mimând exasperarea.

— Am fost chemat de directorul serviciului tehnic, a spus el pe un ton nerăbdător.

Zâmbetul recepționerei s-a crispat puțin.

— Aveți mandat de intrare?

— N-am avut timp de aşa ceva. Eram pe un şantier când m-a sunat azi după-amiază. Mi-a spus că e urgent, a insistat să vin.

— Fără autorizaţie, nu pot să vă las să intraţi.

— Ascultă, duduie, în principiu, la ora asta mi-am terminat ziua de lucru şi sunt acasă uitându-mă la televizor. A insistat atât de mult, încât am acceptat să vin, dar nu trebuie să mă baţi la cap cu hârţogăria pe care n-o am.

Femeia a încetat să mai zâmbească, dar s-a străduit să rămână fermă pe poziţii.

— Îmi pare rău, însă există un regulament...

— A spus c-o să fie aici ca să mă lase să intru. N-ai decât să-l suni.

— Puteţi să-mi spuneţi numele lui?

— Dick Merkley, a spus bărbatul, pe un ton enervat.

Recepţionera a luat telefonul şi a sunat.

Şi-a muşcat buzele nervoasă, aşteptând.

— Nu răspunde.

Bărbatul a oftat zgomotos.

— Eu n-am ce să fac.

Recepţionera era acum cuprinsă de agitaţie.

— O să-l sun pe mobil.

— Grăbeşte-te, altfel mă duc acasă, dar te previn, mâine o să se înfurie şi o să trebuiască să te descurci tu cu el, eu nu mă mai întorc. Am altele de făcut decât să-mi pierd timpul cu regulamentul vostru prostesc.

Femeii îi tremurau mâinile.

L-a sunat pe mobil pe directorul serviciului tehnic, dar acesta nu i-a răspuns.

Femeia a închis, şi-a muşcat buzele, a ezitat.

— Mă grăbesc, duduie.

Chipul înroşit al recepţionerei trăda neliniştea crescândă care o cuprinsese.

— Fie, vă las să treceți, a spus ea cu o voce aproape şoptită. Luați al doilea lift. Instalația electrică este la subsol, chiar în față.

11

— Mai bine ne-am opri aici, am spus. Vă fac să vă pierdeți timpul, îl pierd şi pe-al meu şi nu putem lăsa FBI-ul şi Casa Albă să aştepte până găsim noi ceva.

Anna făcea cafeaua. S-a oprit şi s-a uitat la mine.

Încă o dată, a treia mea şedință de *Remote Viewing* nu dusese la nimic, dar Anna părea să refuze să recunoască impasul în care ne aflam. Se încăpățâna să mă împingă să continui.

— N-am să reuşesc, am adăugat. E o cauză pierdută. Mai bine mă întorc acasă.

Ea m-a privit câteva clipe fără să spună nimic, apoi a lăsat pachetul de cafea pe care îl ținea în mână, şi-a încrucişat brațele şi s-a rezemat de perete.

— Nu veți reuşi pentru că nu credeți. De la început v-ați îndoit. Nu numai de aptitudinile dumneavoastră, dar şi de metodă şi cu siguranță chiar şi de existența intuiției înseşi.

Nu m-am obosit să neg.

— Nu pot să mă lupt cu asta, a spus. Nu pot să vă forțez să credeți. Dar în viață nu reuşim nimic dacă nu credem.

— Cum pot să cred dacă nu am rezultate?

— Scepticismul dumneavoastră a precedat lipsa rezultatelor. Prin urmare, a generat-o.

— Poate. Dar pe de altă parte, nu alegem să credem sau să nu credem într-un anumit lucru.

Ea m-a privit gânditoare preț de câteva clipe.

Eram la fel de stânjeniți ca un cuplu pe punctul să se despartă, jenați să admită că între ei nu mai există iubire.

— Problema, a şoptit ea ca şi cum şi-ar fi vorbit sieşi, este mentalul dumneavoastră. Mentalul dumneavoastră superactiv, fluxul neîncetat de gânduri... Când gândeşti prea mult, te pierzi în acel proces. Mentalul ne permite să gândim, adevărat, dar blochează accesul unei alte forme de inteligență, o formă pierdută de mult timp, cu excepția câtorva artişti sau puținilor şamani încă în viață de prin lume. Mentalul nostru ne condamnă să trăim într-o lume ultracarteziană, lăsând la o parte o altă realitate care ne scapă complet. Ca să accedem la intuiție, trebuie să ne situăm deja într-o stare de acceptare, acceptarea că ea există, chiar dacă nu putem să ne forțăm să credem, iar apoi să renunțăm, să renunțăm la nevoia de a controla ceea ce se întâmplă. Să devenim un receptor mai degrabă decât un gânditor. Tot ce există în mental se detaşează de percepția extrasenzorială. Gândirea parazitează intuiția.

Era logic ce spunea, dar nu aveam ce face. Poate că ar fi trebuit să practic meditația ca să învăț să mă eliberez de gânduri; acum însă era prea târziu.

Anna s-a încruntat.

— Şi totuşi, când vă scrieți cărțile, nu luați o pauză de la rațiune? Nu pot să cred că un roman se scrie doar gândind. Trebuie să existe un moment când inspirația primează. Şi de altfel, chiar dumneavoastră ați spus asta în interviul pe care l-am ascultat. Inspirația şi intuiția sunt foarte asemănătoare şi tocmai acesta este motivul pentru care v-am ales: v-am spus, amintiți-vă.

— Da, aşa este.

— Atunci, cum faceți să vă găsiți inspirația?

— Nu fac nimic anume. O las să vină, aşa...

— Dar cum faceți ca să vă aflați în starea care vă permite s-o lăsați să vină?

— Hm... Păi, nu stau la birou, asta-i sigur. Ies, merg în natură.

Ea m-a privit o fracțiune de secundă.

— Atunci să mergem!

— Unde?

— În natură! E simplu, suntem înconjurați de ea aici. E puțin răcoare, dar nu-i nimic dacă răcim; este pentru o cauză bună.

Am luat foile şi creionul, mi-am pus haina şi am urmat-o pe Anna de-a lungul culoarului întunecos, mulțumit că plec din încăperea lugubră în care nu mă simțisem în largul meu.

Afară, am fost izbit de răcoarea umedă a copacilor care ne înconjurau, fericit să mă aflu în aer liber şi să respir miresmele pădurii. Dacă ar fi trebuit să-mi schimb meseria, aş fi ales cu siguranță să fiu pădurar: să stau închis într-un birou era pentru mine o corvoadă.

— E o masă puțin mai încolo, a spus Anna păşind pe covorul de frunze moarte. Luăm câte o gustare acolo din când în când în zilele frumoase.

Am urmat-o printre stejari, pini şi arbori-lalea. Pădurea părea prizoniera ceții care acoperea vârfurile copacilor şi cobora în nori groşi, îmbrățişând până şi crengile mai joase.

Ne-am instalat la o masă din lemn sub nişte fagi cu trunchiuri puternice, cenuşii şi netede, paznici ai cimitirului de frunze de la picioarele noastre.

— Domnule Fisher, ştiu că nu vă simțiți pregătit şi că până acum rezultatele au fost dezamăgitoare, dar o să trecem totuşi la lucruri concrete. Sfârşitul zilei se apropie, trebuie neapărat să identificăm ținta.

Am simțit un val de teamă, dar n-am zis nimic.

— Am să atribui o coordonată locului vizat de incendiator, a continuat. Relaxați-vă, nu puneți presiune pe dumneavoastră, lăsați lucrurile să vină şi fiți doar curios pentru ce va urma, OK?

— Să începem.

Am notat ca de fiecare dată numele meu, al Annei, locul, data şi ora în dreapta sus a primei pagini din teancul de foi albe. Apoi, în coloana din stânga, am început să trec, rostindu-le cu voce tare, faimoasele „perturbări profunde”: gândurile parazitare şi alte emoții prezente în acest început de şedință.

Am emoții
Teamă că nu o să fiu la înălțime
Simt că o să-mi fie ruşine dacă eşuez

— Aşteptați o secundă, m-a întrerupt Anna.

Am ridicat ochii.

— Da?

M-a fixat cu ochii ei albaştri ce păreau ireali în mijlocul tabloului în nuanțe cafenii a pădurii cernite.

— Dacă vă este ruşine să eşuați, înseamnă că ați fi mândru dacă ați reuşi.

— Păi... aşa-i normal, nu?

Mi-a zâmbit, apoi şi-a plimbat privirea peste natura înconjurătoare.

— Vedeți floarea aceea de-acolo, cea care se iţeşte cu greu dintre frunzele moarte? a spus arătându-mi cu degetul o floare sălbatică ce semăna puțin cu o narcisă galbenă.

— Da.

— Reuşiți să-i vedeți culoarea?

— Bineînțeles.

— Sunteți mândru de asta?

Am ridicat din umeri.

— De ce-aş fi? am spus iritat.

— Şi dacă, apropiindu-vă de această floare, v-aţi da seama că de fapt nu este de culoarea pe care credeaţi că aţi văzut-o, v-ar fi ruşine?

— Unde vreţi să ajungeţi?

— În intuiţie este la fel: nu ai de ce să fii mândru că reuşeşti şi nici să-ţi fie ruşine dacă eşuezi. Este doar o însuşire naturală, ca vederea sau mirosul. Vă este greu pentru că nu ştiţi că sunteţi în stare. Şi asta se antrenează, ca orice: dacă faceţi gimnastică oculară, vă veţi dezvolta acuitatea vizuală, nu-i aşa?

Am fost nevoit să admit că avea dreptate.

Îmi servise o mică lecţie de umilinţă care mă pusese la locul meu. Fusesem rănit în amorul meu propriu, dar, în acelaşi timp, asta m-a eliberat de o greutate, de o presiune pe care o pusesem asupra mea involuntar.

Am reluat şedinţa, ea mi-a dat coordonatele, am trasat ideograma, am studiat-o, am lovit cu vârful creionului, apoi am trecut la faza 2, la producerea de adjective senzoriale.

La un moment dat, în minte mi-a venit o imagine precisă.

— Văd Empire State Building, foarte clar.

— Şi aceasta este o...

— Interpretare, ştiu, am mormăit.

Am notat şi am continuat.

Patruzeci de minute mai târziu, scriam rezumatul şi notam ora când se încheiase şedinţa.

> **Ţ**inta este o construc**ţ**ie cu roz **ş**i gri **ş**i v**ă**d revenind f**ă**r**ă** încetare un 4 **ş**i un 1 la dreapta sa **ş**i **vă**d culoarea verde.

Anna m-a privit în tăcere câteva clipe, apoi a scos repede telefonul şi l-a pornit.

— Glenn, sunt Anna. S-ar putea să avem ceva.

Trei minute mai târziu, încheia convorbirea.

— O să facă o căutare, mi-a spus, printre toate băncile din țară ca să vadă dacă este vreuna cu sediul într-o clădire roz şi gri şi a cărei adresă are un 41.

— Bănci?

— Echipa lui Robert a subliniat faptul că cele două turnuri atacate erau sediul unor bănci, pe când celelalte firme din acelaşi loc nu aveau nimic în comun.

— Înțeleg.

Acum nu trebuia decât să aşteptăm.

Ne-am întors în laborator ca să stăm la căldură. Ceața începea încet să se risipească. Câteva petice de cer albastru se ițeau ici şi colo din mijlocul norilor albi de deasupra copacilor.

Deodată am zărit un şoim negru cocoțat foarte sus pe o creangă. Părea că mă priveşte, ca şi cum ar fi fost surprins că ceața îi dezvăluise prezența. Am avut imediat un sentiment de déjà-vu, care m-a făcut să nu mă simt în largul meu.

Am scotocit prin memorie încercând să-mi amintesc unde, cu ce ocazie văzusem o pasăre răpitoare privindu-mă din vârful unui copac. Şi mi-am amintit: nu trăisem asta. Îmi imaginasem în timp ce scriam la unul dintre romanele mele, al şaselea sau al şaptelea. Dar imaginea era identică, atât a păsării, cât şi a copacului. Scena era trăită de un polițist care bătea pasul pe loc într-o anchetă criminalistică. La un moment dat, a mers într-o pădure învăluită în ceață şi brusc, în momentul în care a găsit o pistă esențială pentru rezolvarea anchetei, ceața s-a risipit, lăsând să se vadă un şoim negru în vârful unui copac.

Întorşi în laborator, am făcut din nou cafea.

Eram nelinişţit, întrebându-mă dacă informațiile transmise FBI-ului vor corespunde sau nu cu o realitate tangibilă pe teren. Aveam mari îndoieli, dar, în acelaşi timp,

speram să se producă un miracol. La drept vorbind, doar asta aşteptam.

Timpul s-a scurs îngrozitor de încet.

Ne-am relaxat şi ne-am odihnit puțin, am discutat despre tot şi despre nimic, apoi am revenit asupra subiectului pe care Anna îl pomenise mai devreme: mândria pe care o simțim atunci când eforturile noastre dau rezultate.

— Recunoaşteți, i-am spus, că nu este nimic rău în a fi mândru de ceea ce faci. Mândria te ajută şi să ai o mai mare încredere în tine. Suntem mulți cei care avem nevoie de asta.

— Da, bineînțeles. Dar vedeți, când privim lucrurile de la distanță, este cu adevărat justificat să fim mândri de reuşita noastră? Când reuşim, înseamnă că asta ne reprezintă. Este normal să reuşim să facem lucrul pentru care suntem meniți. Ar trebui să fim mai degrabă fericiți decât mândri.

— Chiar credeți că suntem făcuți pentru a realiza cutare sau cutare lucru?

— Mă număr printre cei care cred că venim pe pământ cu o misiune, un rol de îndeplinit. Fiecare dintre noi. Şi că avem în noi talentul care ne permite să facem asta.

— Când ne uităm în jurul nostru, nu este atât de evident...

— Întrucât cei mai mulți dintre oameni nu se cunosc. Au talente pe care le ignoră. Spiritul lor este acaparat de agitația lumii, de presă, de influența publicității... Dacă ar asculta îndeajuns ceea ce vine din străfundul lor, ar simți care este adevărata lor chemare şi ar descoperi că au în ei resursele necesare pentru a reuşi.

— Nu sunt sigur că toată lumea este capabilă să-şi realizeze visurile.

— Dar nimeni nu are acelaşi vis! Suntem toți diferiți! Unii sunt mai puternici fizic, alții sunt mai sensibili, alții mai cerebrali, alții relaționează mai bine... Fiecare dintre noi are punctele lui forte şi slăbiciunile sale.

— Unii au totuşi mai multe talente decât alţii. Sunt oameni care ies din tipare. Când citesc scrierile lui Hemingway sau ale lui Steinbeck, îmi spun că n-o să primesc mâine Nobelul pentru Literatură pentru romanele mele polițiste.

Anna a făcut o grimasă.

— Cei care sunt deosebit de dotați într-o privință sunt foarte slabi în alta. Einstein era incapabil să învețe limbi străine şi avea o memorie foarte proastă. Isaac Newton era cu siguranță un mare fizician, dar când i s-a încredințat ferma familiei, nu a reuşit s-o administreze. Există, de asemenea, oameni străluciți care se dovedesc incapabili să iubească sau pur şi simplu să simtă o conexiune emoțională cu copilul lor. Sunt ei de invidiat? Fără să mai punem la socoteală că unii ies din tipare, cum spuneți dumneavoastră, fiindcă un amor propriu rănit îi împinge să facă eforturi supraomeneşti ca să strălucească, încercând astfel să-şi vindece rănile. Dar este o cursă deşartă şi fără sfârşit care îi face nefericiți. Nu, sincer, vă asigur, nimeni nu trebuie invidiat.

— Mă gândeam că...

Telefonul Annei, care a început să vibreze, m-a întrerupt brusc.

— E Glenn, a spus.

Am simțit cum inima începe să-mi bată cu putere.

— Glenn, pun pe difuzor ca să te audă şi Timothy.

— OK. Bună seara, Timothy.

— Bună seara, Glenn. Unde eşti? E un zgomot infernal în jurul tău.

— Într-un elicopter. Am veşti.

Mi-am ținut respirația.

— Echipa a găsit o bancă potrivită cu descrierea ta. Huntington Investment Company. Adresa băncii este 41 South High Street, în Columbus, Ohio. Un zgârie-nori în nuanțe de roz şi gri. Firma lor este gri, cu un logo verde.

Mi s-a părut că visez. Totul se potrivea întocmai cu rezumatul meu din timpul şedinţei. Eram atât de tulburat, încât n-am fost în stare să zic nimic.

— Este un început bun, a concluzionat Anna.

— Într-adevăr, a spus Glenn. Fie este o coincidenţă uimitoare, fie am reuşit. Pompierii sunt deja la faţa locului ca să organizeze evacuarea turnului şi să verifice clădirea. Colegii noştri de la biroul local al FBI-ului sunt pe drum. Vor ajunge acolo în câteva clipe. Genialii vin de mai departe, va trebui să-i aşteptăm puţin. Eu voi ajunge cam într-o oră şi jumătate.

— Ţine-ne la curent, a spus Anna.

— Vă sun din nou când am noutăţi.

Şi a închis.

Eram într-o stare de nedescris, în acelaşi timp entuziasmat şi tulburat de ceea ce promitea să fie o dovadă a existenţei intuiţiei şi care valida astfel eficacitatea metodei. În plus, mă simţeam mândru că reuşisem.

Anna şi-a dat seama; nu s-a putut abţine şi a zâmbit.

— Nu e nimic extraordinar, a spus pe un ton fals indiferent ca să mă tachineze. E normal să aveţi intuiţii.

— Tocmai am descoperit că am un talent şi vreţi să-l banalizaţi?!

Anna a oftat scuturând din cap, dar avea un zâmbet amuzat pe buzele fermecătoare. Brusc îmi venea s-o sărut.

12

Zborul cu elicopterul i se părea interminabil lui Glenn. Abia aştepta să ajungă. Un sentiment vag îi spunea că

autorul faptelor rămânea în apropierea turnului la fiecare incendiu. Cât mai la adăpost. Să distrugi un turn este un act de asemenea proporții, încât probabil voia să stea şi să vadă, să-şi contemple opera. Iar Glenn simțea că dacă ajunge la timp, instinctul îl va duce la el. Se vedea deja arestându-l, punând capăt acestei serii terifiante de incendieri care traumatiza America. Având, ca de fiecare dată, sentimentul puternic că a reuşit să impună legea. Glenn avea convingerea că legea, fiind dată de aleşii poporului, este cea mai pură expresie a democrației, este temelia societății, garantul justiției şi al echității. Să faci să fie respectată legea înseamnă să prezervi acest bun prețios care este democrația.

Îşi întărise această convingere cu câțiva ani în urmă, în timpul unei călătorii în Africa, pământul strămoşilor lui îndepărtați. Fusese îngrozit de disprețul arătat acolo față de lege şi de corupția generalizată care măcina continentul, împiedicând dezvoltarea şi făcându-le tuturor viața un calvar. Când legea nu mai este respectată, singura care se aplică este legea celui mai puternic.

Să-l aresteze pe incendiator...

Şi poate, cu ocazia asta, meritele îi vor fi, în sfârşit, recunoscute. Şi cum ar fi, dată fiind amploarea cazului, să fie recompensat de către preşedinte...? *Ei, hai, să rămânem cu picioarele pe pământ*, şi-a spus aruncând o privire spre golul care se întindea sub el.

Era singur cu pilotul la bord. Robert refuzase să-l însoțească. „Prea lipsit de o bază serioasă", spusese. Robert nu credea deloc în intuiție. Apelase la Anna Saunders doar pentru că îi ceruse preşedintele. Iar Glenn putea să-i simtă şi disprețul față de tânărul scriitor, cuprins de ezitare. „Tipul nu ştie ce vrea, nu putem să contăm pe el", trăsese el concluzia. Şi Glenn avusese câteva îndoieli în privința lui.

Dar faptele erau pe punctul să-i contrazică şi era cu atât mai bine.

Glenn avusese deja de-a face cu fosta echipă de experţi în metoda intuitivă de la Fort Meade, cei care pieriseră în accident. Petrecuse mult timp cu ei şi intervenţia lor contribuise la rezolvarea unui caz de răpire, descriind destul de bine locul în care era ţinută victima. Dar la vremea aceea Robert nu voise să recunoască. „Descrierea lor este aproape de realitate, spusese el, dar se potriveşte cu atâtea alte locuri, încât nu dovedeşte nimic." Totuşi, acea descriere îl ajutase pe Glenn să-l aresteze pe vinovat. Adunând informaţiile, putuse să-i dea de urmă.

Un gol de aer a scuturat brusc elicopterul şi Glenn s-a ţinut de mânerul de deasupra lui.

Anna era o femeie bună, era sigur de asta. Simţea compasiune faţă de ea pentru că rămăsese singură în laborator după dispariţia echipei. Din cauza pierderii facultăţilor sale intuitive, probabil că nu-i era mereu uşor. Un an mai târziu, încă se zbătea pentru votarea bugetelor necesare angajării de noi experţi în metoda intuitivă. De ce e totul mereu atât de lent când te adresezi administraţiei?

A fost un miracol că ea tocmai îşi luase un an sabatic în momentul accidentului, altfel acum n-ar mai fi fost în viaţă. Dar să fie singura supravieţuitoare trebuie să fi fost greu de acceptat şi probabil se simţea şi teribil de vinovată, cum se întâmplă adesea în astfel de împrejurări. Glenn îşi reproşa că nu catadicsise să o sune în acea perioadă ca s-o susţină. Dar şi el trecea printr-un moment greu din cauza dispariţiei mamei sale, răpusă de o pneumonie. Mama lui se recăsătorise cu un spaniol şi plecase să locuiască la Sevilla, sedusă atât de frumuseţea oraşului, cât şi de stilul de viaţă al locuitorilor. Când soţul ei a murit câţiva ani mai târziu, rămăsese să trăiască în ţara pe care o iubise din prima clipă. Dar imobilul în care închiriase un apartament fusese

răscumpărat de către o firmă mare, cu practici necinstite. Au început prin a-i lua o avere pentru micile reparații din apartament, apoi o amendă de o sută de euro pentru o oră de întârziere la plata chiriei. O oră... După aceea au început să-i îngreuneze viața impunându-i lucrări de amploare la casă, pentru ca în cele din urmă să crească la întâmplare chiria pe motiv că acele lucrări sporiseră valoarea locativă a bunului. Nu mai putuse să plătească şi au dat-o afară. Dar o femeie bătrână şi fără pensie nu putea să închirieze nimic, în pofida economiilor. O prietenă din Madrid o găzduise în camera de serviciu până găsea ceva mai bun. Dar camera nu era încălzită şi mama lui s-a îmbolnăvit. La vârsta ei, infecția se agravase repede şi pneumonia o răpusese.

Glenn îşi spusese adesea că mama lui murise de inimă rea, din cauza problemelor cu casa. Făcuse nişte investigații şi îşi dăduse seama că evacuarea fusese ilegală. Voise să deschidă un proces, dar, fiindcă nu locuia acolo, era prea complicat şi prea costisitor. Faptul că nu putuse să-i facă dreptate mamei sale, nici după moarte, îl măcinase multă vreme.

— Am ajuns, a spus pilotul.

Elicopterul s-a oprit pe o esplanadă cu iarbă, chiar în fața turnului luminat la toate etajele. Glenn a coborât grăbit şi s-a îndreptat nerăbdător spre cei doi colegi veniți să-l întâmpine sub o ploaie fină. S-au salutat scurt, dar călduros. FBI-ul era o mare familie şi toți membrii săi, chiar dacă nu se cunoşteau, împărtăşeau un sentiment de apartenență care îi lega şi îi apropia.

— Turnul a fost evacuat, l-a informat unul dintre ei.

— Şi cartierul izolat, a adăugat altul.

Glenn şi-a plimbat privirea pe spațiul dintre espalanda cu iarbă şi turn şi străzile din apropiere blocate de filtre de securitate.

Unde este?

A simțit un fior la gândul că omul cel mai căutat din țară era foarte aproape de el, sub nasul lui...

A scrutat sectorul, ascultându-şi în acelaşi timp instinctul. Cerceta cu privirea fiecare trotuar, fiecare imobil, fiecare acoperiş, fiecare vehicul, fiecare grup de oameni.

Erau polițiști peste tot şi, de cealaltă parte a barierelor, jurnalişti, fotografi, camere de televiziune şi inevitabila mulțime de curioşi, cu telefoanele în mâini, filmând scena când încă nu se întâmpla nimic. O grămadă de maşini de poliție şi de pompieri staționau în apropierea locului. Proiectoare uriaşe îşi îndreptau luminile puternice spre turn, făcându-l să iasă în evidență în marea de clădiri din centrul oraşului.

Trei echipe de pompieri stăteau în aşteptare la o distanță rezonabilă de fiecare dintre laturile vizibile ale turnului, cu oamenii grupați în jurul furtunelor, gata să intervină.

Glenn a privit în treacăt teatrul de operațiuni, luând pulsul locului.

Nu mai este aici, simt.

Fără îndoială, cu atâta poliție şi atâtea măsuri de securitate, făptaşul fusese constrâns să se retragă.

Păcat...

— În ce stadiu sunt căutările? a întrebat.

— Continuă. Durează mult pentru că poate fi oriunde. Dacă turnurile noastre ar fi avut o structură din beton, ca în Europa, am fi căutat doar la subsol. Dar cum este metalic, se topeşte chiar dacă focul porneşte de la un etaj. Aşa că trebuie să inspectăm toate nivelele.

— Căutați la toate etajele în acelaşi timp?

Colegul lui a scuturat din cap.

— E prea riscant. Dacă băieții ar fi deasupra etajului unde se declanşează focul, s-ar prăbuşi. Plecăm de la subsol şi urcăm etajele unul câte unul.

— Trebuie să putem să ne asigurăm spatele, a adăugat altul.

Glenn a încuviințat cu o mişcare lentă din cap.

Nu-şi lua ochii de la turnul luminat.

În depărtare, mulțimea de curioşi era tăcută. Doar murmurul stațiilor de emisie-recepție tulbura aşteptarea aproape solemnă a deznodământului.

Glenn şi-a muşcat buzele.

Dacă nu-l arestăm pe ticălos în seara asta, măcar să-l găsim la timp pe nenorocitul de detonator!

Ploaia s-a întețit, curgându-i pe față.

— Unde au ajuns cu căutările? a întrebat.

Polițistul l-a sunat prin stație pe colegul din turn şi l-a întrebat.

— La etajul al optulea, a repetat el.

— N-au găsit nimic la subsol?

— Nu.

Glenn a dat din cap, dezamăgit.

Cel mai prost dintre scenarii. Dacă trebuie să scotocim cele treizeci sau treizeci şi cinci de etaje ale turnului, nu vom reuşi înainte de declanşarea focului...

Deodată i-a vibrat telefonul.

Collins.

— Da, Robert?

— Eşti în Columbus?

— Abia am ajuns.

— Ei bine, poți să te-ntorci.

Glenn a simțit că-i stă inima în loc.

— Ce se întâmplă?

— O clădire în flăcări în Valley Forge, Pennsylvania. Sediul Vanguard.

S-a lăsat o tăcere scurtă, apoi Robert a adăugat calm, ca şi cum ar fi răsucit cuțitul în rană:

— O bancă.

Lui Glenn i s-a părut că totul în jurul lui începe să se clatine.

Eşec răsunător.

Dezamăgire cruntă.

Încordare profundă că trebuie să anunțe că s-a izolat tot cartierul... pentru nimic.

Ruşine.

Pompierii, polițiştii, pirotehniştii, jurnaliştii... La revedere, domnilor, doamnelor, puteți să vă întoarceți acasă.

*

— Îmi pare rău.

Anna părea sinceră, dar compasiunea ei nu mă ajuta. Mă simțeam la fel de dezamăgit şi frustrat ca un copil care îşi vede luate toate jucăriile chiar după ce le desface din ambalaj în dimineața de Crăciun. La dracu'! Eram aşa bucuros că găsisem ceva...

— Şi adresa nu avea un 41? am insistat eu.

— Nu.

— Sau măcar un 4 şi un 1?

Ea a clătinat din cap.

— Nici măcar codul poştal?

— Nu, a şoptit. Doar rozul şi griul se potrivesc. Dar cum spuneați...

— Multe clădiri sunt aşa.

Ea a confirmat.

Eram mâhnit.

Dezamăgit.

Îngrozit de ideea că ar putea să existe şi alte victime.

Mă simțeam un nimic.

— Nu ştiu ce să vă spun, a şoptit Anna.

— Nu e nimic de spus.

— Vă înțeleg frustrarea.

N-am răspuns nimic.

— OK, a spus, este un eşec, nu neg. Poate am greşit făcându-vă să treceţi la lucruri concrete înainte să vă descurcaţi bine la antrenamente, dar în acelaşi timp era urgent să avem ceva.

— Dar nu sunt supărat pe dumneavoastră, nu aveţi nimic să vă reproşaţi.

Tăcere.

— Practica intuiţiei, a spus ea după un lung moment, cere un soi de abandon care nu este obişnuit în societatea noastră în care mentalul controlează totul. Vreau să spun, în acest context, că este normal să eşuăm la început. Oricum, eşecul face parte din învăţătură, chiar din viaţă. Nu putem să reuşim mare lucru de prima dată. Secretul reuşitei este să fim interesaţi mai mult de acţiunile noastre decât de rezultatul acţiunilor noastre. Să încercăm să îmbunătăţim fiecare gest, fiecare cuvânt fără să ne facem griji pentru rezultat. Când suntem preocupaţi doar să facem bine lucrurile, rezultatul este până la urmă la înălţimea aşteptărilor noastre iniţiale, cu condiţia să nu ne concentrăm pe el. Churchill spunea că succesul înseamnă să fii în stare să mergi din eşec în eşec fără să-ţi pierzi entuziasmul.

Am ridicat ochii spre ea.

— Mulţumesc, Anna. Ai perfectă dreptate, dar aici contextul este special. Toată lumea implicată are nevoie de rezultate, şi de rezultate imediate. Este o cursă contracronometru şi miza este enormă. Depind vieţi de asta. Şi nu putem să ne permitem să mobilizăm echipe trimiţându-le în locuri greşite. E chiar... contraproductiv. Inacceptabil. Nu ştiu dacă intuiţia există, nu ştiu dacă *Remote Viewing* funcţionează sau nu, dar cu siguranţă că, în ceea ce mă priveşte, nu v-aţi ales omul potrivit.

Anna a avut delicatețea să nu spună nimic, să nu facă nimic ca să mă rețină.

M-a însoțit până la motel.

A doua zi în zori am luat primul zbor spre New York.

Am ajuns în Burns Street la mijlocul dimineții, târându-mi valiza pe trotuar, simțindu-mă cu moralul la pământ. Evident, nu a fost nevoie de mai mult pentru alertarea drăguței mele vecine roşcate, care a venit să încerce să mă seducă înainte chiar să apuc să deschid poarta grădinii.

— Ecologistul nostru a mai făcut o mică escapadă în Hawaii? a spus ea râzând.

— Washington, DC. Mai puțin amuzant.

— Într-adevăr. Şi cred că ai avut o vreme de rahat.

— Nici nu-ți închipui!

— Ba da. Iubita mea era ieri acolo. Ați fi putut să vă întâlniți.

— Iubita ta?

Ea a încuviințat din cap. Eram atât de uluit, încât probabil nu am reuşit să-mi ascund surprinderea.

— Ce față ai făcut, a spus cu un zâmbet amuzat pe buze.

— Nu ştiam că eşti... în fine... bi, adică.

— De ce spui asta? Nu sunt bi! Am fost întotdeauna cu femei.

— Ah, scuză-mă... nu mă aşteptam la asta. Dar este foarte bine... vreau să zic, nicio problemă din partea mea.

Ea a râs de stânjeneala mea. Dar nu eram atât de tulburat din pricina a ceea ce aflasem despre ea, ci din pricina gafei pe care o făcusem timp de luni întregi. Cum putusem să mă înşel atât de mult în privința sentimentelor ei față de mine? Totul pentru că venea să-mi vorbească imediat ce treceam prin fața ferestrei ei.

Am intrat în casă, mi-am privit de sus reflexia din oglinda de la intrare şi mi-am făcut un bol mare de ceai.

De câte ori în viață interpretarea greşită a faptelor şi a gesturilor celorlalți mă dusese pe o pistă falsă? Şi de câte ori aceste interpretări mă împinseseră să iau hotărâri nepotrivite? În ce măsură parcursul vieții mele fusese influențat de asta?

Imaginea lui Kristen, fosta mea iubită, mi-a trecut prin fața ochilor. Ceea ce mă determinase s-o părăsesc se baza pe realitate sau pe o proastă interpretare a ceea ce mă făcea să sufăr legat de purtarea ei? Habar n-avem.

M-am străduit să-mi alung toate astea din minte.

L-am sunat pe coach-ul de *media training*. Am stabilit o întâlnire de urgență. Interviul a fost programat pentru ora 17 în aceeaşi zi.

M-am apucat să-mi pregătesc discursul despre cea mai recentă carte a mea pe care aveam de gând să-l țin în emisiunea lui Oprah. M-am gândit să-mi fac şi o listă cu toate întrebările delicate pe care ar fi putut să mi le adreseze şi să găsesc răspunsuri convingătoare. Dar gândurile mi se întorceau fără încetare la Kristen.

La sfârşitul dimineții, n-am mai putut. Trebuia să ştiu.

A răspuns după primul apel, vădit surprinsă de telefonul meu, totuşi binedispusă şi deschisă la discuții. Am schimbat câteva banalități simpatice, apoi am tatonat terenul.

— Eşti cu cineva în momentul ăsta?

Câteva clipe de tăcere.

— Da. Îl cunoşti, de altfel: Cristopher.

— Cristopher Rubin?

— Chiar el.

Era de-a dreptul imposibil! Cristopher Rubin era un vecin de-al lui Kristen, tipul cel mai relaxat din lume, mereu în blugi-bascheți-hanorac. Tipul era la antipozi față de bărbații pe care îi frecventa ea în mod obişnuit, nişte dandy plini de

bani, puşi la patru ace, care gravitau în jurul ei ca muştele la carne, când ieşea să ia prânzul pe terase.

— Credeam că nu-ți plac decât tipii care umblă în costum Armani în weekend.

— Categoric nu. Am preferat întotdeauna bărbații care nu se iau în serios.

Nu-mi venea să cred.

Dar trebuia cu orice preț să abordez adevăratul motiv pentru care o sunasem.

— Voiam să-ți vorbesc despre o chestie. O să ți se pară ciudat şi vreau să ştii că nu te-am sunat ca să-ți fac reproşuri, deloc, dar de ceva vreme mă întreb şi...

— Ce vrei să ştii?

— Ei bine, chiar înainte să ne despărțim...

— Să te desparți TU de mine. Recunoaşte.

— Hm... da, e adevărat. Înainte să mă despart de tine, ai anulat brusc două cine, două invitații, una la mine acasă, cealaltă la restaurant. Şi ai făcut-o de fiecare dată prin nişte mesaje foarte laconice. De genul celor expediate repede. Nu ştiu dacă-ți aminteşti.

— Cum să nu-mi amintesc?

— Ei bine, nu te-am întrebat niciodată de ce ai anulat acele cine. Atunci mi-am spus că poate te-ai plictisit, că nu mai voiai să continui, că la urma urmei nu eram genul tău şi că era un mod prin care îmi dădeai de înțeles că între noi totul se terminase.

— Nu contează! Ai proiectat asupra mea modul tău de funcționare, dragul meu! Noi, femeile, nu suntem laşe. Dacă vrem să punem capăt unei relații, spunem şi gata.

Am resimțit lovitura.

— Şi mesajele...

— Foarte simplu: prima dată, era o urgență la birou. Un dosar al unui client care trebuia revăzut în amănunt până a doua zi. Îmi amintesc, pentru că îți trimisesem SMS-ul în

plină şedinţă. Şi a doua zi, după ce dormisem patru ore, eram în picioare la ora 7 ca să termin totul. Aşadar, n-aveam timp să mă gândesc la tine. A doua oară, a fost şi mai rău. Tata tocmai fusese internat de urgenţă la spital. Eram în salonul lui, înainte să fie operat. Nu erau permise telefoanele, dar l-am deschis repede pe-al meu ca să-ţi trimit un mesaj. N-am cum să uit... S-a zbătut între viaţă şi moarte timp de trei zile. A scăpat, dar a fost greu. În astfel de momente ne dăm seama că viaţa are un sfârşit. De aceea nu trebuie s-o iei prea în serios.

13

Wall Street se prăbuşea. Chicago se prăbuşea. Londra se prăbuşea. Tokio se prăbuşea. Parisul se prăbuşea. Frankfurtul se prăbuşea...

Barry Kantor a închis *Wall Street Journal* şi a împins cu mâna vraful de ziare de pe birou.

Toată presa anunţa că incendiatorul avea ce-avea cu firmele de investiţii. Acestea deţin o parte deloc neglijabilă a economiei mondiale. Să le ataci e ca şi cum te-ai juca nepăsător cu un castel din cărţi de joc.

Barry Kantor a luat telefonul din furcă şi l-a sunat pe preşedinte. Trebuia să profite de eşecul răsunător al laboratorului din Fort Meade ca să-l convingă să oprească o dată pentru totdeauna acest proiect costisitor.

*

Washington, DC. Sediul FBI.

Robert Collins abia se întorsese de la toaletă când a văzut lumina roşie a telefonului fix clipind. În acelaşi moment a început să-i sune telefonul mobil.

— Collins.

— Jessica, de la centrală. Tocmai v-am lăsat un mesaj pe fix.

— Ce este?

— Alertă într-un turn din Boston: mesajul de evacuare tocmai a fost transmis, iar muzica din *Chemarea strămoşilor* încă se aude. Este mijlocul zilei de lucru, turnul e plin. S-a iscat panică. Deja sunt mulţi răniţi.

— Numele şi adresa turnului.

— Turnul State Street, 1 Lincoln Street, Boston, Massachusetts.

Robert a închis telefonul şi s-a grăbit să formeze numărul inginerului pe care îl pusese să verifice cum fusese spart sistemul audio din turnuri.

— Stan?

— Da.

— Collins. Plecăm, avem un nou atac. Notează repede adresa: Turnul State Street, 1 Lincoln Street, în Boston, Massachusetts. A pus şi muzică. Vreau să-l cauţi pe ticălos şi să mi-l localizezi repede.

— Mă ocup de asta, a spus Stan înainte să închidă.

Robert a lovit cu pumnul în birou.

— O să-l prind! şi-a spus cu voce tare încordându-şi maxilarul.

Cazul ăsta era al lui. Ştia încă de la început. El o să-l rezolve şi nimeni altcineva. Nici *Remote Viewing*-ul de doi bani, nici Glenn cu presimţirile lui prosteşti. Doar logica şi inteligenţa contau.

Când Robert şi-l închipuia pe Glenn, cu o zi în urmă, stând de pază degeaba în Columbus, în timp ce clădirea din Valley Forge se prăbuşea, se felicita că nu-l însoţise. Acest

fiasco din Columbus îi produsese o anumită satisfacție. Nu se simțea mândru din pricina asta, dar așa era.

Incendiatorul se afla acum în Boston. Cu o seară în urmă în Valley Forge și a doua zi dimineață deja la cinci sute de kilometri? Cu greu ar fi putut să acționeze singur, doar dacă nu cumva organizase totul cu meticulozitate cu luni înainte. Foarte puțin probabil.

Dă-i bătaie, Stan, dă-i bătaie.

Robert a lovit nervos cu degetele în birou, apoi s-a ridicat, a mers la fereastră, s-a întors. Deocamdată, trebuia să aștepte nefăcând nimic, ceea ce ura cel mai mult pe lume.

Hai, dă-i bătaie, Stan.

Se simțea închis într-o colivie, ca un dansator de hip-hop obligat să mediteze două ore în poziția lotus.

În sfârșit telefonul fix a sunat și el s-a năpustit asupra lui.

— Da, Stan!

— Gata, l-am localizat.

— Hai, dă-mi adresa.

— 2 Central Street, Somerville, Massachusetts. Ultimul etaj, apartamentul numărul 23. E la zece minute de Boston.

— OK, am notat, trimit artileria grea.

*

Paisprezece minute mai târziu, cinci agenți SWAT[2], echipa de elită a FBI-ului, au pătruns în tăcere înăuntrul unei clădiri dărăpănate de trei etaje de la periferia Bostonului, în timp ce alți șapte luau discret poziție în exterior. Șeful echipei a pornit cu pas alert pe scară, urmat de echipa sa, toți cu cagule și caschete, în negru din cap până-n picioare, cu ținutele lor grele de luptă, cizme și veste antiglonț, și mitraliere MP10 în mâini.

---

[2] Special Weapons and Tactics Teams. (*N.a.*).

Ajuns la ultimul etaj, s-a oprit, pândind cel mai mic zgomot, apoi a pornit încet pe culoarul întunecat, cu toate simțurile în alertă, până la uşa cu numărul 23. A ciulit urechea, a încercat în zadar să privească prin gaura cheii, apoi a făcut un semn scurt artificierului echipei. Acesta a înaintat în tăcere şi a pus cu grijă încărcătura explozivă pe uşă. Oamenii s-au dat înapoi, s-au aşezat în poziție de atac, cu armele de război ațintite asupra uşii, aşteptând semnalul.

Şeful a respirat adânc. Acest moment decisiv era întotdeauna cel mai tensionat în astfel de acțiuni. Şi de asemenea, cel mai periculos. Semnalul pe care se pregătea să-l dea era un punct fără întoarcere, de la care totul se va desfăşura cu repeziciune şi într-un mod imprevizibil. Va trebui să-şi mobilizeze brusc întreaga energie şi concentrare pentru a cuprinde într-o singură privire toată scena, toți protagoniştii, toate pericolele şi să ia deciziile bune într-o fracțiune de secundă ca să-l neutralizeze pe suspect, dacă se poate fără să-l ucidă. Şi, dacă se poate, fără să fie ucis.

Şi-a privit oamenii. Toți erau pregătiți.

A dat semnalul aşteptat şi artificierul a detonat încărcătura.

Deflagrația a fost violentă şi uşa a sărit în aer cu un zgomot asurzitor, menit să-l facă pe suspect să încremenească. Şeful echipei a simțit descărcarea de adrenalină pe care nicio altă meserie din lume nu ar fi putut să i-o provoace şi s-a năpustit înăuntru urmat de oamenii lui, în timp ce un urlet ascuțit răzbătea din apartament.

Întuneric.

Draperii trase.

Miros pătrunzător.

Două siluete umane lungite pe dreapta într-un pat. Cel mai rău dintre scenarii.

— Mâinile sus! a urlat fluturându-şi arma.

Le-a acordat în gând o secundă înainte să tragă. Mâinile goale au ieşit imediat de sub cearşafuri.

— Nicio mişcare!

A ţintit arma spre ei în timp ce oamenii lui se răspândeau în celelalte încăperi.

— Nimeni aici! a strigat unul dintre ei.

— Nimeni! a strigat al doilea.

— Restul apartamentului e gol! a rezumat al treilea.

Într-o clipă cei cinci agenţi erau din nou împreună, cu toate armele ţintite spre pat.

— Ridicaţi-vă FOARTE încet cu mâinile deasupra capului!

Stupefiat, şeful echipei a văzut atunci doi tineri ivindu-se de sub aşternuturi, goi şi tremurând, un băiat şi o fată care nu aveau mai mult de douăzeci de ani. Au mers încet până s-au lipit cu spatele de perete. Fata avea ochii umezi şi buzele îi tremurau. Îşi încrucişa neîndemânatică picioarele într-o încercare zadarnică de a-şi ascunde părţile intime şi, rămânând cu mâinile ridicate, încerca totuşi să-şi ţină coatele în dreptul sânilor.

Tânărul părea îngrozit. Tremura din toate încheieturile.

Contrastul dintre goliciunea lor fragilă şi poliţiştii impozanţi, solizi şi înarmaţi până-n dinţi era şocant, nepotrivit. Şeful echipei s-a întrebat o clipă dacă nu greşise apartamentul, dar era sigur pe el. Să fi făcut colegii din Washington o greşeală?

A luat un halat aflat pe un scaun şi i l-a aruncat fetei.

— Acoperă-te.

Ea nu s-a lăsat rugată şi s-a îmbrăcat repede, suspinând.

Tânărul a început să bâiguie ceva ininteligibil, pe jumătate plângând, cu voce gâtuită.

— Vorbeşte mai tare!

Terorizat, cu o privire speriată şi imploratoare, tânărul se chinuia să-şi controleze maxilarul, care îi zvâcnea spasmodic.

— Îmi... îmi... pare rău... nu voiam... să fac nimic rău...vă jur... a fost... doar... de distracție.

14

Singură în laboratorul de la Fort Meade, Anna era îngrijorată. Eşecul lui Timothy Fisher, urmat de faptul că abandonase proiectul, complica lucrurile. Dacă laboratorul nu putea să răspundă cererii preşedintelui, acestuia îi va fi greu să-i convingă pe membrii Senatului, mereu recalcitranți, să-i reînnoiască bugetul anual. Şi poate că nici n-ar vrea. Încă de la început, obținerea finanțării făcuse mereu obiectul unor negocieri complicate. Proiectul se afla mereu în Senat între două grupări oponente: ultrareligioşii, care considerau că prin cercetările din cadrul Stargate se voia amestecul în planul lui Dumnezeu şi ultraraționalii, pentru care acest proiect era doar o adunătură de baliverne.

Însă de data asta, pentru prima oară, riscau să se afle cu adevărat într-un impas.

Şi acum că Anna îşi pierduse facultățile intuitive, eşecul de a instrui un nou *Remote Viewer* o amenința direct, compromițând în acelaşi timp continuitatea proiectului. Se afla în mod clar pe banca acuzaților.

S-a lăsat pe spate în scaun şi a oftat adânc.

Timothy o dezamăgise. Avusese încredere în potențialul lui şi crezuse că va reuşi să-şi însuşească repede metoda, ca s-o aplice în cazul incendiatorului. De ce eşuase pe toate planurile? Nimic nu era corect în ultima lui vizualizare şi Robert Collins aproape că se bucurase de asta, el care nu-şi ascunsese niciodată scepticismul.

În disperare de cauză, Anna a deschis din nou documentul în care notase toate elementele despre ultima clădire distrusă şi le-a recitit cu atenţie, în speranţa că va găsi o legătură, fie şi indirectă, cu raportul lui Timothy.

Unde naiba s-ar putea ascunde nenorocitul ăla de 41? Şi dacă sediul general al firmei se afla la etajul 41? Nu, imposibil, Collins spusese că nu era vorba despre un turn, ci despre un ansamblu imobiliar mai mult lung decât înalt. Şi dacă acesta era numărul birourilor lor din lume? Probabil aveau unul cam peste tot. A tastat „Vanguard" pe Google şi a pornit căutarea. Site-ul web oficial al firmei a apărut pe prima poziţie. A dat click şi apoi s-a dus pe pagina de prezentare a firmei. Aşa cum se aştepta, a găsit lista birourilor. Inima a început să-i bată tare când a numărat patru în Statele Unite. În străinătate, a găsit cincisprezece, ceea ce însemna nouăsprezece în total. Nu patruzeci şi unu.

S-a întors la pagina cu rezultate de pe Google, apoi i-a venit ideea să dea clic pe *Video*. Zeci de rezultate legate de Vanguard au apărut pe ecran, cea mai mare parte interviuri ale şefilor, ale finanţiştilor, ale economiştilor. Un video postat de CNN titra „Incendiul de la Vanguard văzut din cer". A dat clic pe el.

Scena era filmată cu o dronă sau dintr-un elicopter. Se vedea imobilul destul de departe. Flăcările brăzdau noaptea în mijlocul unei zone întunecate, fără îndoială sectorul împădurit din afara oraşului. Apoi camera se apropia şi făcea încet turul stucturii de la distanţă. Se vedea că imobilul era de fapt alcătuit dintr-un mic grup de cinci sau şase clădiri poate legate unele de altele, toate în flăcări. Apoi camera s-a înălţat uşor, dezvăluind întreaga amploare a incendiului. Anna s-a gândit la toţi angajaţii îngroziţi care fuseseră nevoiţi să fugă panicaţi, poate în pădurile din apropiere. Şi câţi rămăseseră izolaţi, înconjuraţi de flăcări?

Din toate timpurile, focul era una dintre marile frici ale omului.

Ochii Annei nu se puteau dezlipi de ecran, ca atraşi de un soi de fascinaţie morbidă. Dar deodată, inima i s-a strâns în vreme ce camera oferea acum o vedere de ansamblu a scenei. A stat nemişcată, ţinându-şi respiraţia.

Dispunerea clădirilor era neobişnuită. Văzute din cer, alcătuiau împreună un 4 cuprins de flăcări în mijlocul pădurii. Chiar alături, o parcare lungă, clar luminată de foc apărea din întuneric ca să dezvăluie un 1 aproape perfect.

15

Biroul spaţios al lui Barry Kantor de la Casa Albă era scăldat în soare şi prin ferestrele înalte se puteau admira copacii mari care străjuiau o grădină minuţios îngrijită. Cu tavanul acela ornamentat şi mărginit de o cornişă elegantă, cu stâlpii canelaţi şi capitelurile discrete, pereţii crem şi lemnăria albă, puteai să-ţi închipui că te afli în locuinţa marelui Gatsby. Glenn mai venise aici de mai multe ori şi de fiecare dată simţea aceeaşi emoţie la ideea că se află la doar câţiva paşi de Biroul Oval, despărţit de cel al consilierului doar de sala de mese şi de *Cabinet Room*.

Mocheta groasă absorbea sunetele, contribuind la atmosfera calmă şi aproape atemporală, care contrasta cu dinamismul pe care-l afişa consilierul preşedintelui.

— Nu vă bucuraţi prea repede, a spus Robert Collins cu o voce aspră, buletinul meteo ne anunţă că iar se lasă ceaţa începând din această seară.

Glenn şi-a reţinut un zâmbet. Robert era morocănos de când măreaţa lui idee de a merge pe urma piratării informatice a imobilelor incendiate nu dusese decât la arestarea unui tip pus pe farse. Incendiatorul sediului Vanguard avusese grijă să nu lase nicio urmă.

Barry Kantor s-a aşezat la rândul său la mica masă de conferinţe din acaju şi a luat cuvântul:

— Obiectivul acestei reuniuni este să hotărâm continuarea planului. Doamnă Saunders, spuneţi că expertul dumneavoastră în metoda intuitivă avea până la urmă dreptate în descrierea ţintei.

— Într-adevăr, a spus Anna. Raportul lui desemna o construcţie gri şi roz şi prezenţa cifrelor 4 şi 1. Iată o fotografie aeriană a sediului Vanguard din Valley Forge. Imbobilele sunt gri şi roz, iar ansamblul are forma cifrei 4, în timp ce parcarea de lângă, cea a cifrei 1.

Kantor a luat documentul pe care i-l întindea ea şi l-a privit o clipă.

— Mi se pare de necontestat, a spus. Atunci de ce aţi pornit pe o pistă falsă?

— Am interpretat greşit raportul lui Timothy Fisher, a spus Glenn. Ni s-a părut evident că 41 se referea la adresă şi întâmplarea face că o bancă a cărei clădire este roz şi gri are un 41 în adresă. Asta ne-a indus în eroare, desigur.

— Asta-i problema cu *Remote Viewing*, s-a grăbit să adauge Robert. Îţi dă informaţii brute cu care nu ştii ce să faci!

Barry Kantor a clătinat din cap gânditor.

— Este ceea ce a reproşat adesea CIA-ul expeţilor în metoda intuitivă din cadrul *Stargate*, a spus el. Multe vizualizări corecte, dar care nu pot fi folosite.

Anna s-a uitat la el fără să spună nimic.

— Asta nu schimbă faptul că oricum nu avem altă pistă, a spus Glenn. Mai bine informaţii enigmatice decât deloc.

— Mi se pare foarte limpede ce trebuie făcut, a spus Barry Kantor. Trebuie rechemat Fisher şi continuat.

— Pot să încerc să-l conving să revină, a spus Anna.

Kantor s-a încruntat.

— Să-l convingeți?

— Crede că a dat greş, asta l-a demotivat complet. Şi în plus, are o emisiune televizată de pregătit. Este invitat peste câteva zile la Oprah Winfrey. Pe scurt, ne-a întors spatele. Nu garantez nimic, dar am să încerc să-l fac să se răzgândească.

— Probabil a plecat ca să fugă de eşec, a spus Kantor. Dacă îi spuneți că nu s-a înşelat, va fi tentat să reia munca.

Robert a ridicat din umeri.

— Ne pierdem timpul alergând după un expert în metoda intuitivă recalcitrant.

— Aveți partea dumneavoastră de responsabilitate, a spus Anna. L-ați descurajat de la primul antrenament.

— Trebuie să-l convingem să rămână, a spus Glenn întorcându-se spre colegul lui. Nu avem de ales, ştii la fel de bine ca mine că va fi nevoie de săptămâni întregi pentru îndepărtarea molozului rămas în urma imobilelor prăbuşite, săptămâni întregi până când specialiştii vor putea să înceapă să lucreze. Şi în acest timp, câte va mai doborî nebunul? Câți oameni vor muri?

— Pentru moment, nu avem nicio informație despre eventuale victime.

— Vom şti doar după ce totul va fi curățat şi nivelat. Eşti dispus să-ți asumi riscul de a aştepta?

S-a lăsat o tăcere pe care Robert a întrerupt-o cu vocea lui aspră, ținându-şi privirea în pământ.

— OK, să-l rechemăm pe Fisher. Dar să nu mai pierdem timpul, să-i dăm LSD.

Glenn s-a uitat la Anna, al cărei chip s-a întunecat dintr-odată.

— Am vorbit deja despre asta mai demult, a spus ea pe un ton tăios. Nu voi reveni asupra poziției mele.

— Situația o cere, a zis Robert.

— Este total exclus, a replicat ea.

— Ştim toți că LSD-ul creşte capacitatea de intuiție.

— Şi ştim toți că acest drog i-ar arunca viața în aer, a răspuns ea.

— Nu este un drog puternic, a intervenit Barry Kantor. Nu e de ajuns să iei câteva doze ca să devii dependent.

— Exact, a spus Robert.

— Nu asta-i problema şi ştiți foarte bine. Cunoaşteți consecințele deosebite pe care acest drog le-ar avea asupra lui. Ştiți ca şi mine că ar pune capăt definitiv carierei lui de romancier.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

— Situația este gravă, a spus deodată Kantor. Wall Street se prăbuşeşte şi trage după sine toate bursele din lumea întreagă. Preşedintele a fost sunat de către prim-ministrul Japoniei, de preşedintele francez, de cancelarul german şi de mulți alții. Trebuie să facem orice ca să-l oprim cât mai repede pe acest nebun.

— Poate, dar acesta nu e un motiv ca să-i facem rău unui om, a spus Anna. Mă opun categoric.

— Este în joc interesul Statului, doamnă Saunders, a venit replica lui Kantor. Acest incendiator amenință întregul echilibru al societății noastre.

Anna l-a privit drept în ochi.

— Nu suntem într-o dictatură. În această țară, respectul pentru viața individului primează asupra interesului Statului.

A tăcut şi tăcerea a umplut încăperea. Glenn şi-a spus că Anna jucase bine: cu greu putea consilierul preşedintelui să pună în discuție unul dintre fundamentele democrației liberale, chiar între pereții Casei Albe.

— În orice caz, a spus Kantor, trebuie ca Fisher să continue.

— Dacă vrea să se oprească din cauză că vrea să se pregătească pentru emisiunea lui Oprah, a spus Robert, asta riscă să complice încercarea de a-l face să revină.

— Emisiunea asta chiar pică foarte prost, a remarcat Glenn.

— Convingeți-l să se întoarcă, le-a cerut Kantor.

— O să încercăm, a spus Collins.

— Nu vreau încercări, ci rezultate.

*

Stând la biroul din fața ferestrei în căsuța mea, nu puteam să-mi iau privirea de la ecranul computerului. Anna mă sunase ca să-mi dea vestea şi voisem să mă conving singur, să văd cu ochii mei locul ale cărui elemente disparate se pare că le intuisem.

Dar imaginea prin satelit a sediului Vanguard, dacă într-adevăr corespundea cu raportul meu, nu-mi evoca nimic familiar, nu se potrivea deloc cu ceea ce putusem să văd în cadrul şedinţelor de *Remote Viewing*. Nu recunoşteam locul, nu-l vizualizasem aşa cum era în realitate. Percepusem doar nişte elemente din care evident era alcătuit, fragmente lipsite de semnificație, ca şi cum informația în sine n-ar fi avut sens.

Era tulburător, foarte tulburător.

Am căutat pe Google care era distanța ce despărțea Fort Meade de Valley Forge. 180 de kilometri! Să zicem 150 în linie dreaptă. Adevărul e că explicațiile prealabile ale Annei despre presupusa funcționare a intuiției nu erau de ajuns ca să-mi diminueze surpriza, să mă ajute să înțeleg. Pentru mine, treaba asta era pur şi simplu complet aiurea! Cum era

posibil ca mintea mea să poată capta informații situate la 150 de kilometrri distanță de locul unde mă aflam?

Şi de altfel, chiar era mintea mea? Ştiusem la un moment dat despre aceste informații, deci conştiința mea avusese acces la ele. Cum? Mă întrebam iar şi iar, încercând să întrevăd diferite posibilități, dar cu cât căutam mai multe explicații raționale şi liniştitoare, cu atât confuzia mea era mai mare în fața incapacității mele de a le găsi şi încetul cu încetul am simțit cum creşte în mine o tulburare extremă în fața răspunsului care se impunea atunci când am încercat să mi-l alung din minte.

Şi acest răspuns era amețitor, căci punea complet sub semnul întrebării tot ceea ce credeam că ştiu despre mine, despre viața mea, despre cum înțelegeam viața şi universul. Până acum îmi vedeam conştiința ca pe rezultatul activității mele cerebrale: venea din creierul meu, era rodul funcționării lui. Dar, dacă asta era adevărat, cum ar fi putut ea să acceadă la acele informații aflate la 150 de kilometri distanță de mine şi de creierul meu? Nu exista decât un răspuns posibil, un răspuns care făcea să mi se clatine toate certitudinile: conştiința mea se deplasase până în acel loc pentru a capta frânturi din el.

Atunci totul a început să se învârtă în jur, ca şi cum m-aş fi aflat în epicentrul unui ciclon, lăsându-mă să întrevăd ce implica acest lucru: în cazul în care conştiința mea putea să se deplaseze în alt loc, atunci locuia ea cu adevărat în cutia mea craniană? Şi dacă era independentă de corpul meu fizic, atunci ce era cu adevărat conştiința mea?

16

Nicio veste despre căutările din cele trei locuri. Şi, fapt absolut neobişnuit, tot nicio revendicare din partea incendiatorului. Cum se explica?

Robert Collins nu suporta să simtă că bate pasul pe loc. Fierbea de exasperare ca un Ferrari într-un ambuteiaj fără sfârşit.

Glenn a intrat liniştit în birou, păşind calm. Cum putea să fie atât de nepăsător în asemenea împrejurări? Glenn era genul de om care, dacă îi ia casa foc, dă mai întâi cu aspiratorul în sufragerie şi apoi cheamă pompierii.

— Am o veste bună, a spus.

— Ai obținut pensionarea anticipată?

— L-am convins pe Timothy Fisher să se întoarcă pentru încă o zi.

Robert a ridicat dintr-o sprânceană.

— Una singură?

— Da.

— Doar aşa, vine să dea o raită şi pe urmă pleacă?

— La fel ca până acum.

— Nu suntem la Club Med.

— Are o emisiune de pregătit.

— Într-adevăr, este mai importantă decât prinderea inamicului public numărul 1.

— Robert...

— Doar atât ai să-mi spui?

Glenn s-a rezemat de pervazul ferestrei.

— Am cercetat cât de mult difuzează muzică înainte să pornească fiecare incendiu.

— Tot la muzica aia eşti?

— Variază considerabil de la un imobil la altul.

— E pură întâmplare.

Glenn a scuturat din cap.

— Un profesionist ca incendiatorul ăsta nu face lucrurile la întâmplare.

— Ce vrei să spui?

— După mine, cea mai bună explicație posibilă este că aşteaptă ca angajații să părăsească incinta. Tipul nu vrea să ucidă, vrea să distrugă firme şi să destabilizeze modelul nostru economic. Asta înseamnă că este prezent la fața locului, ca să observe cum se evacuează clădirile.

Dacă reuşim să ajungem acolo destul de repede după alertă, sunt sigur că putem să-l încolțim. Robert a ridicat din umeri.

— Există mii de birouri care dau spre intrarea fiecărui turn din districtele financiare.

— Adevărat, dar nu se poate să aibă acces la toate, este imposibil. Deci trebuie să se afle într-un loc public, un pub, un restaurant, o piață sau pur şi simplu în stradă.

— Şi în situația asta ce faci, deşteptule? Te crezi în stare să-l identifici printre miile de persoane care fug şi sutele de curioşi care se uită?

Drept răspuns, Glenn şi-a băgat în gură un ursuleț de ciocolată cu bezea.

*

Mă aflam din nou la Fort Meade. Cu două ore mai devreme, îl anunțasem prin e-mail pe coach-ul în *media training* că trebuie să-mi amân şedința. N-am avut curaj să-l sun ca să-i spun prin viu grai.

Era sfârşitul după-amiezii, în parcul laboratorului era foarte plăcut, iar ceața nu mai era atât de deasă ca data trecută. Ne-am instalat la aceeaşi masă din lemn, sub fagii

cei mari. M-am bucurat din nou să inspir miresmele naturii şi să aud trilurile păsărilor.

Anna le-a cerut lui Glenn şi Robert să ne lase în pace în timpul şedinţei şi ei s-au supus, nu fără ca Glenn să-şi manifeste nerăbdarea cu un gest de agasare. S-au îndepărtat aprinzându-şi ţigările. Măcar scăpasem de presiunea suplimentară pe care o puneau pe mine. Era de ajuns că încă resimţeam constrângerea mizei şi aşteptările mari în privinţa mea.

— Vom împinge lucrurile până în faza 3, a spus Anna.

— Asta ce înseamnă?

— După cum ştiţi, prima fază presupune să descoperim natura ţintei prin intermediul desenului ideogramei. În faza a doua, intraţi în contact cu ţinta prin intermediul senzaţiilor şi imaginilor pe care începeţi să le captaţi. În a treia, veţi percepe forma sa în trei dimensiuni şi veţi schiţa desene pentru a o reprezenta.

— Vă previn: la desen sunt un dezastru.

— Nu contează, veţi lăsa creionul să se mişte singur.

— Dacă spuneţi dumneavoastră...

— Faza 3 începe când sunteţi pregătit, când breşa către ţintă este suficient de mare.

— Şi cum ştiu asta?

— La un moment dat, veţi avea ceea ce numim o PI majoră. O Părere Intuitivă majoră. De fapt, este o opinie puternică despre ţintă care apare când sunteţi pe punctul să puneţi laolaltă caracteristicile sale senzoriale. Este semnul că sunteţi destul de deschis către ţintă ca să puteţi să-i captaţi forma.

— Bun, am înţeles.

— Sunteţi gata?

Aveam în faţă un teanc de foi albe şi creionul în mână. Am respirat adânc aerul curat al pădurii ca să mă relaxez, alungând din minte orice grijă. Am auzit câteva ciripeli

discrete ale păsărilor ascunse în copacii mari învăluiți în ceața uşoară care se strecura delicat printre crengi.

— Putem să-i dăm drumul, am spus.

— În regulă.

Ca de obicei, mai întâi am notat numele meu, al Annei, locul şi ora la care începea şedința în dreapta sus a foii, apoi în coloana din stânga gândurile şi emoțiile care mă tulburau.

— Ținta, a spus Anna, este aşadar noul imobil pe care incendiatorul se pregăteşte să-l ia în vizor.

Mi-a dat coordonatele pe care i le atribuise şi mi-am lăsat mâna să alunece pe hârtie.

Mi-a trebuit o jumătate de oră ca să duc la bun sfârşit primele două faze şi să percep că era vorba despre o construcție, nimic altceva decât o construcție, dură, rece, din metal şi sticlă, mare, înaltă şi care avea albastru şi transparență. Apoi m-am învârtit puțin pe loc producând mai cu seamă sinonime. Şi în mod bizar am început să mă simt destul de rău. Ca şi cum ceva în mine respingea această țintă.

— Nu-mi place locul ăsta. E... putred.

— Vreți să spuneți că este o construcție într-o stare de degradare?

— Nu, putredă prin ceea ce trăiesc ocupanții ei. Sau prin ceea ce au trăit. Resimt multe emoții, nelinişte, stres şi tristețe. Întregul loc pare impregnat de ele. Am impresia că de această clădire e legată multă ranchiună şi chiar ură. Le resimt ca şi cum aş fi înăuntru în acest moment, printre ei.

— Într-un fel, sunteți. În *Remote Viewing* numim asta un sentiment de prezență la țintă. Asta arată că breşa este mare. Iar acest sentiment este clar o PI majoră. Notați-l în mijlocul paginii.

Am făcut întocmai.

— Acum, a spus, imaginați-vă că sunteți în fața țintei.

— OK. Mă imaginez acolo...
— La ce distanță de ea vă aflați?
— Aş zice că în jur de cincizeci de metri.
— Cu ce seamănă?
— Păi...
— Dați-vă voie să schițați ceea ce percepeți.
— Veți fi dezamăgită, chiar desenez foarte prost.
— E-n regulă, nu ne pasă de asta.

Am început să reprezint frânturile de imagini care îmi veneau, dar simpla idee de a le transpune în desen mă bloca, atât de nepriceput mă consideram în acest domeniu. Aveam două mâini stângi.

— OK, a spus ea după un moment ca să pună capăt chinului meu. Iată ce-o să facem: puneți vârful creionului în mijlocul foii, apoi închideți ochii şi începeți să faceți mâna să tremure ca să deseneze mici spirale. Uitați aşa... Acum că mâna dumneavoastră este în mişcare, lăsați-o să-şi facă micile spirale, concentrați-vă să percepeți ținta şi lăsați-vă mâna să fie ghidată de ceea ce vedeți fără să vă puneți întrebări. Aşa, foarte bine.

Tehnica ei funcționa: faptul că-i dădusem un impuls mâinii mele o deblocase şi când în sfârşit am deschis ochii, am văzut o schiță care semăna totuşi mai mult sau mai puțin cu ceea ce vizualizasem.

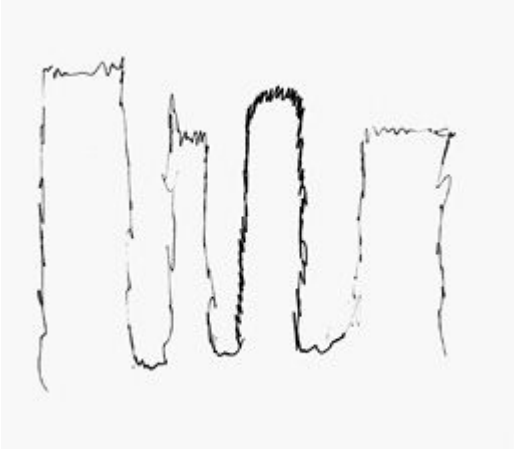

— În regulă, a spus Anna. Acum o să vă imaginați că vă deplasați pe o latură a țintei şi începeți din nou. Dar de data asta vă propun să vă dați înapoi, poate la o sută de metri şi să notați şi ceea ce vă transmite mediul înconjurător.

— De acord.

Mi s-a părut mai uşor să acced la informații şi mai ales să le reprezint.

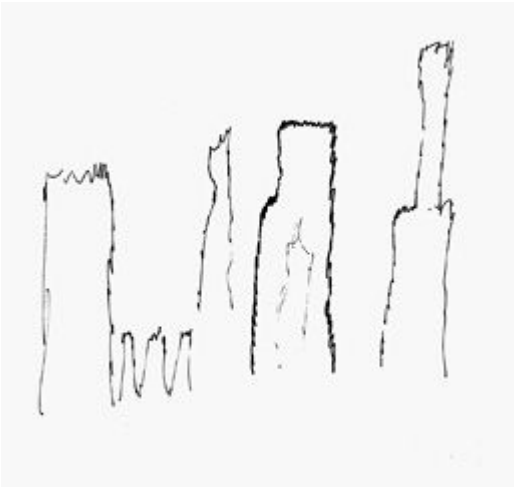

(Desen dintr-o parte al turnului Barclays, înconjurat de alte turnuri)

— Foarte bine, a spus Anna. Imaginați-vă că sunteți un uriaş, apoi închideți ochii şi întindeți mâna ca să atingeți ținta în diferite puncte şi să vedeți ce informații obțineți.

M-am prins în joc. M-am imaginat în fața unui imobil de aceeaşi mărime ca mine şi am întins mâna să-l ating, să-l pipăi, să-l simt.

— Este rugos în unele locuri, am spus, neted în altele şi... văd o pasăre albastră... şi cuvântul AMIRAL tocmai a apărut în mintea mea.... şi pot să văd un bărbat... cu bustul gol... cu un slip roşu... care urcă pe scară. Credeți că acestea sunt interpretări?

Anna a scuturat din cap.

— Nu cred. Nu în stadiul acesta. Breşa este în mod clar mare, captați multe lucruri despre țintă. Dar să revenim la clădire, descrieți-mi ce percepeți despre ea.

În mod bizar, faptul de a întinde mâna în față şi de a pipăi ceea ce poate nu era nimic altceva decât o proiecție mentală mă ajuta să acced la imagini.

— Este înaltă, îngustă şi înaltă. De fapt, este un turn, un turn mare, dar este alungit la bază, ca şi cum s-ar afla pe un promontoriu...

— Ce altceva vedeți?

— Albastru, mult albastru.

— Turnul este albastru?

Am avut o îndoială. Am întins amândouă mâinile şi am mângâiat turnul virtual din fața mea cum ar pipăi un orb un obiect necunoscut.

— Nu sunt sigur că tot turnul este albastru... nu cred... dar există albastru, asta-i sigur.

— Foarte bine. Altceva?

M-am chinuit să adun mai multe informații. În zadar.

— Cred că nu mai am nimic.

Ea a aşteptat câteva clipe înainte de a rupe tăcerea.

— Foarte bine. O să ne oprim. Vă las să scrieți rezumatul şi să notați ora când am încheiat şedința. Mă duc după prietenii noştri.

S-au întors toți trei câteva minute mai târziu. Anna s-a rezemat de un copac. Agenții s-au apropiat de masă, Glenn cu mâinile în buzunare, iar Robert un pic mai în spate, cu brațele încrucişate.

— Vreau să vă spun de la început că nu ştiu dacă informațile mele vor fi utile, le-am mărturisit.

Ei n-au spus nimic; doar m-au privit în tăcere.

Mi-am dres glasul.

— Aşadar: după mine, ținta este un turn într-o zonă urbană aglomerată, probabil înconjurat de alte turnuri. Nu există elemente naturale, nu există apă. Există albastru, iar elementele caracteristice acestui imobil sunt: dur, rece, metal, sticlă, mare, înalt şi are o anume transparență. Nu ştiu ce au trăit ocupanții săi, dar există mult stres, nelinişte, tristețe, ranchiună. Poate ură. În sau de jur împrejurul țintei.

Am aruncat o privie furişă către Glenn şi Collins. Erau ca o stană de piatră.

Am tras adânc aer în piept înainte să vorbesc mai departe.

— Şi văd o pasăre albastră, cuvântul AMIRAL şi un bărbat în slip roşu care urcă pe o scară.

I-am privit. Chipurile lor erau de gheață.

— Gata, am spus. Asta-i tot.

Tăcere deplină.

Anna le-a arătat desenele mele.

— Poate este o pistă în încercarea de a identifica turnul printre centrele de afaceri din țară.

Robert şi-a dat ochii peste cap, dar n-a spus nimic. Mi-a trecut prin minte că probabil Anna îl avertizase să tacă. Dar expresia feței era foarte grăitoare.

Glenn a vorbit calm, pe un ton care se voia în mod evident amabil, într-atât încât era mai degrabă enervant decât plăcut. Probabil şi el fusese pus în gardă să nu mă ofenseze.

— Nu sunt foarte sigur că aceste elemente, aşa cum se prezintă ele, ne pot fi de ajutor. Nu aveți şi altceva?

Am clătinat din cap.

— În măsura în care, a continuat el, fiecare oraş american are districtul său financiar alcătuit din zgârie-nori, iar schița dumneavoastră seamănă puțin cu ceea ce se vede... hm... pretutindeni, nu o să fie... uşor.

— Desenez prost, am spus, dar imaginea turnului este destul de clară în mintea mea. Cred că aş putea să-l recunosc dacă l-aş vedea.

Glenn a scuturat din cap cu un aer şocat.

— Dacă ar fi să vă arătăm fotografiile a o mie de turnuri ca să reuşiți să identificați unul, acesta ar fi căzut de mult timp.

— Şi amiralul, a intervenit Robert, cum este uniforma lui? Albă?

— Nu prea ştiu. De fapt, mi-a apărut cuvântul, nu forma.

— Un amiral şi mult albastru, asta te face să te gândeşti la mare, normal. Un oraş de coastă?

— Greu de spus: nu am identificat apă în locul-țintă. Sigur, asta nu înseamnă că oraşul nu este de coastă, dar în acest caz turnul nu se află la malul apei.

S-a lăsat din nou tăcerea.

— Şi mai există o pasăre albastră şi un bărbat în slip roşu? a întrebat Glenn.

— Da.

— Iarna? Atunci, ținta se află în Bahamas, nu la noi!

— Este un paradis fiscal, a spus Glenn râzând, cred că acolo sunt o mulțime de bănci!

— De fapt, am spus, pasărea seamănă mai mult cu o răpitoare decât cu o pasăre tropicală.

Robert a făcut o grimasă.

— Bun, a spus cu un aer nu prea vesel, o să ne descurcăm cu ce avem.

Şi-a luat telefonul şi a sunat.

— Listați-mi toate băncile aflate pe străzi care poartă numele unui amiral sau al căror nume seamănă cu cel al unui amiral. Urgent!

— Sau, a spus Glenn, este o firmă al cărei logo este un amiral?

— Un amiral drept logo? a zis Robert, neîncrezător.

— Da, ca Admiral Rodney sau Admiral Nelson's.

Robert i-a aruncat o privire exasperată.

— Căutăm o firmă serioasă care învârte bani, nu o berărie care filtrează rom alb.

Glenn a zâmbit.

— Aşa e, tipi care investesc mai mult în asigurări de viață decât în spirtoase.

Deodată, Anna a strigat:

— Uitați, fluturele!

Am ridicat ochii; ne arăta un fluture care zbura în jurul nostru.

— Ei, şi?

— Există un fluture supranumit *White Admiral*! Poate că locul are legătură cu un fluture!

A urmat o clipă de derută, apoi Robert a pus din nou mâna pe telefon.

— Adăugați la căutări băncile al căror logo este un fluture sau al căror nume sau adresă are legătură cu asta.

— N-are rost, am spus. Cred că am găsit.

Toate privirile s-au îndreptat spre mine.

— *White Admiral* este simbolul New York-ului.

Preț de o clipă, nimeni nu a avut nicio reacție.

— Un *fluture*? a spus în cele din urmă Robert cu o grimasă de neîncredere. Un fluture este simbolul New York-ului?

Am încuviințat din cap.

— Este chiar un simbol oficial, dar, în fine, doar newyorkezii îl ştiu şi chiar...

Am tăcut o clipă, apoi am adăugat:

— Iar pe drapelul oraşului, figurează un vultur albastru.

*

O oră mai târziu survolam Manhatannul cu elicopterul sub soarele care apunea. Degeaba încercaseră Glenn şi Robert să-mi arate pe internet poze cu turnurile din New York, niciunul nu semăna cu ceea ce vizualizasem, fotografiile erau făcute dintr-un unghi diferit.

— Faceți mereu drumul dus-întors dintre New York şi Fort Meade, a strigat Robert ca să acopere zgomotul motorului. Ar trebui să vă luați abonament!

Forțele de securitate şi pompierii din oraş fuseseră preveniți; erau pregătiți şi aşteptau instrucțiunile noastre. Pilotul ceruse să ne închidem telefoanele şi transmitea ordinele noastre prin stația de la bord.

— Grăbiți-vă, mi s-a adresat el brusc. E un pic de ceață, e periculos, n-o să ne lungim.

Să mă grăbesc, să mă grăbesc... Cum voia să mă grăbesc? Nu-mi luam ochii de la pădurea de zgârie-nori de sub picioarele noastre. O cercetam din toate unghiurile, trecând cu privirea peste aglomerația de turnuri, căutând imaginea mentală care îmi apăruse. Nu era uşor, dat fiind că acea imagine îmi apăruse ziua, or acum noaptea începea să se lase peste oraş. Mii de lumini se aprindeau şi scânteiau din toate părțile, amețindu-mă.

Într-o situație obișnuită, mi-ar fi plăcut la nebunie să survolez Manhatannul noaptea. Dar acum eram cu totul concentrat să reperez ținta la timp și mă neliniștea ideea de a eșua. Toată lumea de la bord era tensionată, puteam s-o simt, așa cum simțeam efectul acestei presiuni în corpul meu; cutia toracică îmi era strânsă ca într-o menghină, gâtul încordat, vibrațiile sonore ale rotorului rezonau neplăcut în cutia mea craniană.

Elicopterul survola orașul după un plan bine stabilit, de la est la vest și de la vest la est, urcând ușor spre nord și fiecare viraj ne culca aproape pe o parte. Dar eram prea absorbit de misiunea mea ca să-mi fie frică.

Aceste nenumărate turnuri semănau între ele, fiecare mai impersonal decât celelalte, cu un aspect banal și deci de nerecunoscut. Numai unele ieșeau din tipare prin dimensiuni, ca să-mi ofere o imagine familiară. Mai întâi, One World Trade Center la stânga, apoi, urcând spre nord, Empire State Building și puțin mai sus Chrysler Building. Ghiceam amplasamentul Washington Square Park care apărea ca o gaură întunecată, larg deschisă. Am recunoscut turnul de locuințe 432 Park Avenue, care semăna cu un soi de gofră cu vanilie, îngust și înalt, apoi am ajuns în dreptul Central Park.

— Vom urca la est de Central Park, a spus pilotul.

Cu cât zburam mai mult pe deasupra cartierelor, cu atât îmi dădeam seama până la ce punct misiunea mea era imposibilă. Turnurile se confundau prin urâțenia lor lipsită de viață. Pe măsură ce defilau sub ochii mei, neliniștea mă sufoca în timp ce un lucru era clar: oricât de precisă mi se păruse viziunea țintei, n-aveam să o recunosc niciodată în mijlocul acelei ciupercării din beton.

La nord de Central Park, zgârie-norii se răreau, lăsând loc unor clădiri de înălțime mai modestă decât ținta mea.

— Să facem cale întoarsă, i-am spus pilotului, şi să coborâm din nou pe la vest de parc. Şi aţi putea să încetiniţi un pic? Zburăm prea repede, nu pot să văd totul...

— OK.

Elicopterul a desenat un cerc până la Hudson, apoi a plonjat spre sud.

Din nou am scrutat cuprins de neastâmpăr fiecare edificiu; în zadar.

Ajuns la extremitatea sudică a parcului, elicopterul şi-a reluat mişcarea de la est la vest şi de la vest la est.

În clipa în care l-am zărit, am ştiut că acela este.

— Acolo! am strigat arătând cu degetul. Turnul acela, acolo...

Şi în momentul în care îi citeam numele luminat din vârf...

— Barclays!

... logoul său mi-a sărit în ochi.

Un vultur albastru.

— Ăla e! Sunt sigur!

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Tensiunea pe care o simţeam ajunsese la paroxism. Corpul îmi era străbătut de spasme nervoase.

Înconjurată din toate părţile de turnurile vecine, clădirea îmi scăpase în timpul primei survolări.

— Apelează repede baza! i-a strigat Robert pilotului.

În aer se simţea exaltarea stăpânită a întregii echipe.

Pilotul s-a executat, a branşat difuzorul care a început să ţiuie şi am auzit vocea gâjâită a interlocutorului.

— Recepţionat, a spus el. Transmit informaţia. Rămâneţi pe linie.

Elicopterul s-a apropiat puţin de turnul Barclays, menţinându-şi altitudinea. Un strat de ceaţă plutea deasupra acoperişului, aureolându-l cu un văl ca de bumbac.

Am aşteptat treizeci sau patruzeci de secunde înainte ca linia să înceapă iarăşi să ţiuie.

— Sunt deja informaţi, a spus vocea gâjâită. Mi se spune că alerta a fost dată acum 38 de minute. Turnul este evacuat.

— *Fuck*! a izbucnit Robert lovind cu pumnul în palma mâinii stângi.

Eram îngrozitor de frustrat şi în acelaşi timp liniştit că turnul fusese evacuat, dar şi fericit fiindcă intuiţia mea fusese corectă. Cu toate astea, nu puteam scăpa de sentimentul de frustrare.

— Priviţi! a strigat deodată Anna. E un om pe acoperiş!

Stratul de ceaţă se deplasase un pic şi puteam să vedem într-adevăr o formă umană în vârful turnului. Un bărbat ce părea îmbrăcat ciudat, cam ca un roman în togă. A ridicat braţele în aer spre noi, agitându-le.

— Dumnezeule, a spus Anna. A izbucnit incendiul...

Amestecându-se cu ceaţa, volutele de fum se înălţau încet de pe turn.

Eram înmărmurit.

— Nu va putea să fugă, a spus Glenn bulversat.

Robert a clătinat din cap.

— N-are nicio şansă.

— Trebuie să-l salvăm! a strigat Anna către pilot. Aterizaţi pe acoperiş!

— Imposibil.

— Nu e imposibil! E destul loc!

— E mult prea riscant.

— Doar n-o să-l lăsăm să moară sub ochii noştri! Să nu mai pierdem timpul, să mergem după el!

Pilotul a clătinat din cap.

— Priviţi: fumul iese din puţurile liftului. Asta reduce prea mult vizibilitatea, pe lângă ceaţă. Manevra este prea complicată. Nu pot să mă poziţionez bine.

— Atunci, aruncați-i un cablu, a spus Anna, ceva, nu ştiu, trebuie să existe un mijloc să ajungă la bord.

— Elicopterul este echipat cu o scară din frânghie la capătul unui cablu. Dar omul ăla n-ar putea să urce la bord. Cablul este legat sub aparat, nu ajunge la uşă. E făcut să deplaseze militari, nu să-i aducă până în cockpit.

— Am putea să-l agățăm de scară, am spus eu, şi să-l lăsăm undeva.

— Ar fi o nebunie să-l ținem atârnat în gol, a spus pilotul. Te scutură în toate părțile. Nu este un militar antrenat; ar ceda.

— E mai bine să încercăm decât să-l lăsăm să moară! a insistat Anna.

Vocea ei răsuna în cabină peste bâzâitului rotorului.

Avea dreptate. Nu puteam pur şi simplu să ne îndepărtăm fără să facem nicio încercare de a-l salva. Era inacceptabil.

— Fumul e tot mai gros, a spus pilotul. Manevra ar fi foarte periculoasă. Fără a mai pune la socoteală căldura puternică degajată de puțurile liftului, care pot să ia foc în orice clipă. Nu pot să-mi asum singur riscul de a ne pune pe toți în pericol de moarte dacă mă apropii.

A urmat un moment de ezitare în care am fost conştienți că propriile noastre vieți erau în joc.

— Sunt gata să-mi asum acest risc, a spus Anna, iar vocea i-a tremurat puțin.

Glenn a dat din cap cu buzele strânse, cu un aer supărat. Simțeam că e pradă unui teribil conflict interior. După un moment, a mişcat uşor din bărbie.

— Şi eu, a spus.

În ce mă priveşte, mi-era frică, foarte frică. Dar eram pregătit să accept ca un nevinovat să moară din cauza refuzului meu de a risca? Cum aş fi putut să trăiesc cu asta pe conştiință?

— Şi eu, am spus din vârful buzelor.

Adevărul este că, dimpotrivă, visam să mă îndepărtez cât mai repede de turn şi să simt din nou pământul ferm sub picioare.

Privirile s-au întors către Collins.

Faţa îi era gravă, cu o expresie nemişcată. Privea drept în faţă, tăcut şi indescifrabil.

— E acum ori niciodată, a spus pilotul. Fumul s-a făcut şi mai dens.

Tot echipajul stătea cu ochii aţintiţi pe Collins, care tot nu zicea nimic.

— Robert? a spus Anna.

El nu s-a clintit.

Eram toţi cu privirea la buzele lui.

Mi-am dat seama atunci că speram în secret să refuze, speram să-şi asume responsabilitatea abandonării condamnatului, oferindu-mi siguranţă fără să-mi încarc conştiinţa. Mi s-a făcut ruşine de egoismul meu şi am început să-mi doresc din toate puterile ca Robert să accepte şi el.

— OK, a spus în cele din urmă.

— Încerc manevra, a spus pilotul. Dacă nu ştiţi să vă rugaţi, mai aveţi treizeci de secunde ca să învăţaţi.

Glenn şi-a făcut semnul crucii.

Anna şi-a muşcat buzele.

Elicopterul s-a apropiat de acoperişul turnului pierzând din altitudine. Fumul negru învăluia geamurile cockpitului, încercuindu-ne.

O tăcere mormântală domnea în cabină.

Elicopterul s-a stabilizat în zbor staţionar la vreo zece metri deasupra acoperişului.

Pilotul a tras de o manetă şi am zărit prin trapa făcută parţial din sticlă o scară din frânghie desfăşurându-se sub aparat.

Acum îl vedeam puțin mai bine pe bărbat. Avea vreo patruzeci de ani şi era înfofolit într-un fel de pelerină, un obiect dintr-un material țesut.

Pilotul a luat microfonul în mână. Vocea lui a răsunat în exteriorul cabinei.

— Urcă pe prima treaptă a scării, apoi prinde-te, i-a cerut. Nu încerca să urci mai sus. Repet: nu urca mai sus. Ține-te bine, o să te lăsăm undeva.

Bărbatul s-a conformat. S-a agățat de scară şi şi-a pus picioarele pe prima treaptă, provocând imediat un efect de balansare.

Mişcarea a făcut să-i alunece de pe umeri pelerina, care a căzut.

Era în slip.

Roşu.

17

La bordul elicopterului fiecare şi-a ținut răsuflarea. Aparatul s-a ridicat puțin, apoi s-a deplasat în lateral, foarte încet. Eram înecați în fum şi mă întrebam cum reuşea pilotul să se orienteze. Când ne-am îndepărtat de marginea turnului, bărbatul a rămas suspendat în gol. Imaginându-mă în locul lui, am simțit violent vertijul în tot corpul. Nu-mi puteam lua ochii de la el, îngrozit de ideea că ar putea să cadă. Elicopterul s-a înălțat încet şi a trecut peste turnurile vecine care ne ieşeau în față. Volutele de fum negru au lăsat loc vaporilor de ceață ce păreau a se fi coalizat ca să ne înfăşoare în vată albă şi să ne ferească de pericole.

La bord, tăcerea era totală. Eram palizi.

Glenn se uita ca şi mine la cel salvat, prin micul geam de sub picioarele noastre. Anna îşi ţinea faţa în mâini. Robert privea în depărtare.

Ceaţa a devenit atât de densă, încât nu mai reuşeam să văd partea de jos a scării. Mi-era teamă să nu ne lovim de vreun turn. Pilotul mergea orbeşte, bazându-se pe faptul că încercase să memoreze dispunerea turnurilor din vecinătate, toate mai înalte decât Barclays. Cu stomacul făcut ghem, am început să regret că veniserăm în ajutorul acelui nefericit. Urma să plătim cu viețile noastre, asta era sigur...

Am aruncat din nou o privire sub picioarele mele, dar până şi scara era înfăşurată în ceaţă, ascunsă vederii.

— E normal să miroasă brusc a kerosen? am întrebat.

Doar vibrațiile rotorului mi-au răspuns. Pilotul era foarte concentrat şi n-a părut să-mi ia în seamă întrebarea.

— Din cauză că ne ridicăm foarte încet, a spus în cele din urmă pe un ton absent.

— Sunt frecvente accidentele de elicopter? a întrebat Glenn.

— Gura, a spus Robert.

Ceea ce am văzut mi-a îngheţat sângele în vene.

Anna a scos un ţipăt sfâşietor.

Scara era din nou vizibilă. Dar pe ea nu se afla nimeni; se legăna uşor în toate părţile.

— Ce se întâmplă? a strigat pilotul.

Eram paralizat, incapabil să vorbesc.

Anna a început să plângă în tăcere, cu faţa în mâini. Glenn era îngrozit.

— Ce se întâmplă? a repetat pilotul, mai tare.

— Plâng pentru că tipul a căzut, a spus Robert.

O atmosferă apăsătoare s-a lăsat în cabină, făcându-ne să amuţim. Mă simţeam groaznic de rău şi insensibilitatea lui Robert mă revolta. O spusese pe un ton aproape detaşat.

— Şi pentru că sunt nişte idioţi, a adăugat.

Toate privirile s-au îndreptat spre el.

— Tipul a căzut de la un metru sau doi, a spus, poate trei. Dacă şi-a scrântit o gleznă, este chiar prost. Nu vă mai smiorcăiți...

— Priviți! am strigat. În stânga!

Un gol în stratul de ceață ne-a permis să-l vedem pe bărbatul în slip roşu pe acoperişul unui turn.

— Ştiați că a scăpat? l-am întrebat pe pilot.

— Nu. Mă gândisem să-l las pe un turn din linia a doua. Cele mai apropiate de Barclays ar putea fi în pericol să se prăbuşească. Sun centrala ca să i se permită accesul pe acoperiş.

Anna şi-a şters lacrimile.

— Nenorocitul..., a spus Glenn dând afară tot aerul pe care-l ținuse până atunci în plămâni. N-o să-mi revin din asta.

— Încă mă doare stomacul, am zis.

— Şi mă întreb ce făcea tipul în slip pe acoperişul turnului Barclays, a spus Glenn.

Robert a ridicat din umeri.

— Probabil există o saună sau o piscină la ultimul etaj. Sunt des întâlnite, chiar şi în clădirile de birouri.

— Acum, a spus Glenn, va trebui să străbată o întreagă clădire aproape în pielea goală la ora când se termină programul. Vă imaginați ruşinea? N-aş vrea să fiu în locul lui.

Robert a zâmbit.

— Va putea să spună că banca l-a lăsat în chiloți.

Un hohot de râs general a răspuns nevoii de a ne elibera brusc de stresul acumulat.

Dar gândul meu era în altă parte.

Eram complet năucit de ceea ce tocmai îmi dădusem seama: la şedința de mai devreme, bărbatul în slip roşu încă nu se pregătea să urce pe scară. Conştiința mea nu se deplasase doar în spațiu ca să vizualizeze un eveniment la

distanță, se deplasase şi în timp ca să mă facă să captez o informație din viitor.

18

Se făcuse vremea cinei. Pilotul refuza s-o ducă pe Anna la Fort Meade noaptea pe timp de ceață. Obligată să doarmă în New York, a hotărât să rămână acolo a doua zi ca să lucreze cu mine la dosar. Dacă tot hotărâsem să mă retrag, mai bine să profităm de timpul împreună decât să-l pierdem cu deplasări inutile. Glenn a cerut biroului local al FBI-ului să ne dea o sală pentru douăzeci şi patru de ore. Ne-am îndreptat într-acolo după cină ca să facem o nouă şedință de *Remote Viewing,* aprofundând metoda şi urmând ca a doua zi la prima oră să ne întâlnim cu Glenn şi Robert să discutăm despre ce piste găsiserăm.

Eram nespus de curios legat de aprofundarea metodei şi animat de dorința de a mă revanşa. Inutilitatea ultimei şedințe, care avusese totuşi nişte rezultate, continua să mă sâcâie. Frustrarea mă împingea s-o iau de la capăt. Voiam să termin cu demnitate.

FBI-ul ne rezervase şi două camere în Manhatann, în apropiere de biroul lor local, ca să nu fie nevoie să fac drumul dus-întors din Queens la ore nepotrivite. Mi se părea caraghios să dorm la hotel când casa mea nu se afla departe, dar fiecare minut conta în această cursă contracronometru.

Glenn şi Robert se alăturaseră colegilor lor la locul incendiului. Anna şi cu mine hotărâserăm să luăm cina împreună repede, înainte să ne îndreptăm spre noua noastră sală de lucru.

Când mă vizitau prietenii la New York, obişnuiam să-i duc la *Cantina Rooftop*, un restaurant mexican care se bucura de o vedere incredibilă a luminilor din Manhatann. Dar în seara aceea voiam să uităm de turnuri în timpul nostru liber. Aşa că am mers la un mic restaurant foarte şic cu ambianţă caldă, cu tapet în dungi chihlimbarii pe pereţi şi un şirag de lămpi mici ale căror abajururi din aramă roşie difuzau o lumină castaniu-aurie. Ne-am instalat pe fotoliile confortabile cu design contemporan din lemn wenge şi velur gri.

— Mi-e ciudă că intuiţiile mele n-au servit la nimic.

— Şi mie. Am fost la un pas, a spus Anna luând în mână paharul cu merlot de Napa Valley.

Am ciocnit pentru eforturile pompierilor din New York: turnul Barclays fusese devastat de foc, dar nu se prăbuşise. Singurele victime erau răniţii din uriaşa busculadă produsă în momentul evacuării.

— Când survolam mai devreme oraşul, am spus, mi-am dat seama până la ce punct această metropolă are o identitate masculină. Toţi zgârie-norii aceia ridicaţi pe verticală, într-o aliniere înspăimântător de raţională, fără niciun simţ al frumuseţii, al blândeţii. Pretutindeni beton şi metal, aspru, rece şi înţepător.

Ea a zâmbit.

Am luat o înghiţitură de vin roşu. Intens fructat şi lemnos.

— Şi totuşi, a spus, New York-ul era la origini un loc care sugera multă feminitate. Scott Fitzgerald îl numea „sânul verde al Lumii Noi...”

— Iar acum este cel mai mare centru urban din Statele Unite, o sumă de artere încrucişate, de clădiri cât vezi cu ochi, Wall Street...

— Valorile masculine câştigă întotdeauna, pentru că sunt competitive prin natură. Dar pe termen lung, femeile câştigă. Pământul-mamă îşi va relua drepturile...

Ni s-a adus mâncarea. Vită la grătar pentru mine, lasagna cu legume pentru Anna.

Restaurantul era plin, dar atmosfera rămânea liniştită.

— Apropo de viitor, am spus, am fost foarte şocat că am intuit un eveniment viitor. De fapt, asta nu are sens, este pur şi simplu imposibil, pentru că viitorul nu există încă. Este de neînțeles...

Anna mi-a adresat un zâmbet uşor, cu ochii ei scânteietori care îi luminau tenul mat.

— Este tulburător la început. Dar te obişnuieşti, o să vezi...

A luat tacâmurile şi a început să mănânce.

Am privit-o uimit.

— Ți s-a mai întâmplat?

— În laborator, de sute de ori.

— Nu ştiu să explic ce e ciudat la tipul ăsta în slip roşu, dar ceva nu se potriveşte. Trebuie să fie o coincidență sau poate am visat, nu ştiu.

Ea n-a răspuns.

— Dar înțelegi că e imposibil? am spus.

— În laborator, a început Anna să-mi explice pe un ton calm, am prezis chiar evenimente istorice, precum atacul fregatei *USS Stark* din mai 1987, descris în detaliu la Fort Meade, cu două zile înainte să aibă loc.

Am clătinat din cap.

— Nu pot să cred. Este imposibil...

Ea a continuat să mănânce fără să reacționeze. Categoric, neîncrederea mea nu o deranja.

— Este imposibil conform viziunii tale despre lume şi timp.

Am lăsat furculița jos.

— Cum aşa?

— Tu crezi că trăieşti într-o lume clar definită, în care evenimentele se petrec din trecut către viitor.

— Păi... da, asta mi se pare clar, într-adevăr.

Pentru că Anna nu răspundea, am adăugat:

— Mă rog, nu spun că totul este clar definit, bineînțeles. Să zicem că lumea cuprinde lucruri inerte precum pietrele şi obiectele, şi ființe vii care se mişcă, acționează şi îmbătrânesc de-a lungul timpului, apoi mor.

— Aşadar, tu vezi timpul ca pe o curgere continuă şi liniară de evenimente ce se succed într-o lume clar definită şi stabilă care se sprijină pe lucruri imobile, şi anume obiectele materiale.

— Da, oarecum.

— Doar că nu aceasta este cu adevărat realitatea.

— Dar...

— De fapt, nimic din toate acestea nu este exact.

Dacă există un lucru care mă scoate din minți, acesta este negarea evidențelor. Era ca şi cum ar fi afirmat cu nonşalanță că puloverul ei negru era galben.

— Există lucruri dificil de admis, a continuat Anna, şi cu toate acestea adevărate. Se întâmplă ca simțurile noastre să ne înşele, ca percepțiile noastre să fie false, ca felul în care vedem lucrurile să nu aibă nicio legătură cu realitatea.

— Într-o oarecare măsură, da, ştiu...

— Este de ajuns să privim cerul ca să vedem că Soarele pare că se roteşte în jurul nostru. Când Copernic afirmă contrariul în secolul al XVI-lea, nu-l crede nimeni, şi chiar provoacă o adevărată mişcare de protest. Aproape un secol mai târziu, Galilei va fi condamnat la închisoare pentru că demonstrase că predecesorul lui, Copernic, avusese dreptate. Un secol nu fusese de ajuns ca să schimbe prejudecățile. Judecătorii Sfântului Oficiu l-au obligat chiar să abjure forțându-l să admită că Pământul nu se învârte.

Unii martori au declarat că, în privat, el a şoptit: „Şi totuşi se-nvârte!”

— Da, dar în zilele noastre ştiinţa nu mai este controlată de Biserică.

— Nu avem nevoie de Biserică pentru a da dovadă de prejudecăţi eronate. Numai că uneori aparenţele sunt înşelătoare. Când am zburat cu elicopterul de la Fort Meade, cerul era albastru-pal, iar sub noi se întindea o mare de nori, nori albi care alcătuiau o masă densă prin care era imposibil să vădem pământul. Cânde eram copil, credeam că aş fi putut să sar pe ei şi să ţopăi ca pe o saltea din bumbac.

— Şi eu!

— Iar când am ajuns în Manhatann, am pătruns bineînţeles prin aceşti nori care au devenit o ceaţă foarte fină, uşoară şi vaporoasă, pe unde s-au ivit turnurile. O ceaţă care nu era deloc materie albă, ci un nor de minuscule picături de apă suspendate în aer, delicate şi transparente. Ceea ce ni se părea materie solidă când eram copii era, de fapt, în mod esenţial vid străbătut de particule de apă.

Anna a lovit uşor cu palma în masă, producând un sunet înfundat.

— Tu crezi că masa asta este un obiect solid, inert...

— E un fapt greu de contestat, am spus.

— Şi totuşi nu este aşa.

Am simţit din nou cum mă cuprinde iritarea.

— Materia este alcătuită din atomi adunaţi în molecule. Asta înseamnă solid.

— Dar dacă privirea ta ar fi destul de pătrunzătoare ca să distingă aceşti atomi şi ceea ce-i alcătuieşte, ai vedea şi acolo ceva ce seamănă cu o ceaţă: 99,99% din volumul unui atom este alcătuit din vid în care plutesc particule elementare foarte îndepărtate unele de altele şi un nor de electroni. Şi în lumea particulelor, totul înseamnă vibraţii şi

unde. Nu există nimic imobil. Chiar şi vidul dintre particule este puternic încărcat cu energie; nu este nimic inert... De fapt nimic nu este înţepenit, toate aceste particule sunt în interacţiune permanentă unele cu altele. Cea mai dură dintre pietre este în realitate o vibraţie de câmpuri, o interacţiune de forţe care ne dau iluzia stabilităţii, dar care sunt, de fapt, efemere: piatra va redeveni praf.

A rămas tăcută câteva clipe înainte să adauge:

— Lumea nu este un ansamblu de lucruri, este o reţea de evenimente.

A tăcut iar, dar şi-a aţintit spre mine privirea albastră, ca şi cum ar fi vrut să lase cuvintelor sale răgazul de a-mi pătrunde în minte.

Lumea nu este un ansamblu de lucruri, este o reţea de evenimente.

Evident, asta nu se potrivea cu felul meu de a vedea lucrurile, mă rog... evenimentele! Şi apoi, să-ţi închipui că lumea se sprijină pe obiecte solide are ceva liniştitor.

Anna probabil că mi-a citit gândurile, căci a adăugat:

— Nimic nu este fix, totul este impermanenţă, cum spun budiştii.

M-am mulţumit să încuviinţez din cap, puţin cam neîncrezător totuşi.

În jurul nostru, activitatea era în toi, ospătarii alergau de la o masă la alta, luând comenzile şi distribuind mâncărurile.

— Dar asta nu explică faptul că putem să vizualizăm viitorul, am spus.

— În privinţa timpului, te previn, este şi mai greu de admis.

— Încearcă totuşi, am îndemnat-o râzând.

Ea a luat liniştită o înghiţitură de vin, pe care a savurat-o, apoi a tras aer în piept.

— În secolul al XIX-lea, fizicienii credeau că aproape înţeleseseră cum funcţionează lumea. Ecuaţiile lor erau

corecte, în mare, şi ne ofereau o viziune foarte mecanicistă a Universului: materia era alcătuită din atomi care se adunau în molecule precum cuburile dintr-un joc de construit, poziția şi viteza lor puteau fi calculate cu precizie, gravitația era explicată de legile lui Newton, iar gazele se supuneau legilor termodinamicii. Timpul se scurgea regulat şi continuu, Universul era ca o maşinărie gigantică în care totul se înlănțuia şi se putea explica printr-o succesiune de cauze şi efecte, perfect previzibile. Această viziune dezamăgitoare despre lume era atât de convingătoare, încât a dus la mişcarea romantică în literatură, în muzică şi în pictură: artiştii voiau să-şi trăiască viața, sentimentele şi nu să ştie dinainte de cine se vor îndrăgosti! Apoi, la începutul secolului XX, fizicieni ca Max Planck şi Louis de Broglie au fost interesați de lumea infinitului mic şi au descoperit că atomii sunt de fapt alcătuiți din particule mult mai mici... care nu se supun legilor fizicii clasice! Aşa s-a născut fizica cuantică. Viziunea mecanicistă despre lume s-a prăbuşit, luând cu ea certitudinile fizicienilor clasici.

— Dar care este legătura cu timpul?

— Până atunci, fizica clasică adopta viziunea asupra timpului moştenită de la Isaac Newton, un timp care se scurgea regulat şi continuu în orice punct al Universului. Dar, continuând cercetările lui Planck şi Broglie, Einstein a demostrat în 1905 că timpul este influențat de masa unui corp şi de viteză. Era o descoperire absolut uriaşă care punea totul sub semnul întrebării şi totuşi ea nu ne-a schimbat viața. Am mers mai departe ca şi cum n-ar fi fost nimic.

— Şi cum anume punea totul sub semnul întrebării?

— Pentru că asta înseamnă că dacă iei două ceasuri de mare precizie, pe care le pui unul la câmpie şi pe celălalt în vârful unui munte şi aştepți puțin, vei constata că nu arată aceeaşi oră: timpul se scurge mai repede la munte.

— Serios?

— Serios.

— Dar... în cazul ăsta, care arată ora corectă?

— Aici e toată chestia! Răspunsul este că nu există oră *corectă*, pentru că nu există doar un singur timp.

— Dar e o nebunie! Nu se poate să existe mai multe timpuri... în ace*la*şi *timp*!

— E greu de crezut, însă este ceea ce măsurăm. De altfel, ţinem cont de asta în funcţionarea GPS-urilor noastre. Sateliţii care le pilotează sunt departe de Terra şi acolo timpul se scurge mai încet. Inginerii sunt obligaţi să programeze o schimbare regulată a orei arătate de ceasurile de GPS ca să compenseze permanent acest decalaj, altfel diferenţa de timp ne-ar decala cu cel puţin zece metri la fiecare minut!

— N-am mai auzit de aşa ceva.

— O să-ţi dau un alt exemplu. Imaginează-ţi: la ora prânzului, spui poftă bună familiei tale şi urci, cât durează masa, într-o navă spaţială. Dacă ar exista o navetă capabilă să zboare cu o viteză apropiată de cea a luminii, te-ai reîntoarce acasă după prânz ca să descoperi... că familia ta a murit de milioane de ani.

Am rămas mut.

Anna a mestecat liniştită o îmbucătură de lasagna.

În farfuria mea, vita la grătar era neatinsă.

— Dar toate astea sunt de neconceput, am spus. Îmi vine greu să-mi fac o imagine, să înţeleg ce semnifică cu adevărat. Dacă nu există un timp absolut, universal, atunci ce suntem noi în mijlocul a toate astea? Şi de altfel, care este vârsta noastră?

— Este într-atât de uluitor încât această descoperire monumentală a avut în cele din urmă puţin impact asupra noastră, cum spuneam. Până la Einstein, descoperirile ştiinţifice ne făceau să ne reconsiderăm viziunea asupra

lumii şi să ne adaptăm. De data asta nu. Era prea ameţitor. Din această cauză, am continuat să trăim ca înainte, ca şi cum timpul ar exista în absolut. Şi chiar şi filosofii s-au abătut de la ştiinţă. Până atunci, se hrăneau din ea, se sprijineau pe descoperirile ei ca să emită noi idei, noi dezbateri. Dar acum fizica devenea prea abstractă, prea complexă. Bergson, marele filosof, a încercat: s-a întâlnit cu Einstein şi a dezbătut cu el noţiunea timpului. A fost un adevărat dialog al surzilor. Atunci filosofii s-au retras. Cât despre oamenii de ştiinţă, chiar şi ei au ezitat, fiindcă îi lua cu ameţeală când se gândeau la tot ceea ce ar fi putut să implice descoperirile lor. În zilelele noastre, imensa lor majoritate refuză să se gândească la asta: fizicienii se dezic de filosofie. Se cufundă în calculele lor matematice şi încearcă să nu se gândească la implicaţiile metafizice ale cercetărilor lor şi ale fenomenelor pe care ajung să le demonstreze.

A tăcut şi mi-a zâmbit.

— Nu plănuisem să abordez subiectul ăsta cu tine, a spus. De fapt, chiar mă temeam să nu-mi pui astfel de întrebări.

— De ce naiba?

A ridicat din umeri şi şi-a înfipt furculiţa în lasagna.

— De teamă să nu te cuprindă ameţeala şi pe tine şi să renunţi la tot. Preferam să rămânem concentraţi pe şedinţele de *Remote Viewing* ca să-l oprim pe incendiator. Miza este atât de mare... De fapt, trebuie să ne grăbim cu masa.

M-am hotărât să mănânc şi eu.

— Bun, a adăugat Anna, astea fiind spuse, rămân o mulţime de incertitudini, iar fizicienii nu sunt toţi de acord în privinţa a ce este timpul, la urma urmei. Partea ciudată este că legile care conduc lumea infinitului mic, în fizica cuantică, nu sunt aceleaşi care guvernează lumea vizibilă cu

ochiul liber, în fizica clasică. Nu ştim să explicăm de ce, dar nu funcționează la fel.

— Totuşi, dacă este doar o chestiune de scară, nu văd de ce s-ar petrece diferit.

— De fapt, este ca şi cum timpul şi chiar spațiul nu ar exista la nivel cuantic. Am două exemple destul de frapante. La începutul anilor ’80, un fizician francez pe nume Alain Aspect a reuşit să facă un experiment care demonstra că două particule separate de o distanță mare pot să reacționeze instantaneu una față de cealaltă. Prin *instantaneu*, vreau să spun că nu există transmitere de informații de la una la alta, nu: se întâmplă ceva uneia dintre ele, iar cealaltă reacționează instantaneu, deşi sunt foarte îndepărtate una de alta. Funcționează chiar dacă sunt milioane de kilometri între ele. Este ca şi cum, la nivel cuantic, adică la nivelul infinitului mic, spațiul n-ar exista.

— E năucitor. Dar stai liniştită: deocamdată, nu o iau la fugă!

Anna a zâmbit şi a continuat:

— Şi mai năucitor este experimentul privind timpul. Fizicianul John Wheeler, părintele bombei nucleare cu hidrogen, a propus un experiment care să arate că o acțiune asupra unui foton (o particulă elementară) poate să-i modifice traiectoria... trecută!

— Dar e imposibil! Nu putem schimba trecutul.

— S-ar părea că da, a spus ea. Un alt mare fizician, Thibault Damour, un savant francez medaliat cu aur de către CNRS şi care a primit Marele Premiu al Academiei de Ştiințe, spune că există universuri îndepărtate în care timpul se scurge... dar nu în acelaşi sens ca aici!

— Te ia amețeala, într-adevăr.

— Cu o lună înainte de moartea sa, Albert Einstein a scris o scrisoare care se încheie cu aceste cuvinte: „Deosebirea

dintre trecut, prezent şi viitor este doar o iluzie, oricât ar fi de persistentă".

— Asta nu împiedică vita mea la grătar să fie rece, deşi era caldă când mi-a fost servită. S-a răcit odată cu trecerea timpului... Asta nu este o iluzie. Şi apoi, când mă privesc în oglindă, văd că nu mai arăt la fel ca în fotografiile de acum zece ani!

— Dar faţa ta este ca şi friptura de vită: aparţin amândouă lumii vizibile, macroscopice, nu microscopice.

— Mulţumesc pentru comparaţie.

— S-ar părea că timpul nu este acelaşi în aceste două lumi.

— Îmi pare rău, dar asta nu-mi spune nimic. Nu pot să înţeleg cum e posibil să existe mai multe timpuri.

Anna i-a făcut semn ospătăriţei să aducă nota.

— Un răspuns scurt, apoi trebuie s-o ştergem, păcat de friptura ta: ultimele cercetări arată că lumea cuantică este alcătuită din potenţialităţi, din evenimente fluctuante, nedefinite, care nu se succed în mod ordonat în timp, cu cauze care produc efecte. Este ca şi cum în infinitul mic totul ar fi posibil şi contrariul la fel. Dar există ceva care poate să dea o formă materială acestor evenimente, făcându-le să aibă o natură, un sens sau o direcţie pe care le vor păstra atunci în mod ireversibil.

— Ce anume?

M-a privit în ochi şi am avut brusc impresia că privirea ei îmi pătrunde până în străfundurile sufletului.

— Conştiinţa ta.

— Conştiinţa mea?

— Da, conştiinţa unei fiinţe omeneşti care observă aceste evenimente. S-a demonstrat că, din momentul în care observăm ce se întâmplă în infinitul mic, realitatea observată rămâne fixă, aşa cum ne-a apărut în momentul respectiv, ca şi cum această lume nu s-ar stabiliza şi nu ar deveni reală decât în clipa în care o conştiinţă o observă.

— Este foarte tulburător...

— Da.

— Te face să te gândeşti la filosofiile orientale, conform cărora conştiinţa pură precede lumea.

Anna a încuviinţat gânditoare.

— Şi în privinţa timpului? am întrebat. Spuneai că timpul pare să nu existe la nivel cuantic. Dar conştiinţa noastră, cea care fixează realitatea a ceea ce observă, unde o plasezi? La ce nivel?

Ea a zâmbit.

— Cine poate să răspundă? În orice caz, şi aceasta nu este decât părerea mea, cred că, dacă materia este supusă timpului, spiritul nu este. Corpul îmbătrâneşte şi moare, conştiinţa nu.

Asta mi-a amintit brusc de mărturia unui prieten rănit într-un grav accident de maşină. Povestea că trăise scena cu încetinitorul, văzută de sus, ca şi cum conştiinţa i-ar fi ieşit din corp ca să fie doar spectator, fără teamă sau durere.

— Conştiinţa este în afara timpului, a adăugat ea. Şi fără îndoială din această cauză poate să acceadă prin intuiţie la informaţii trecute, prezente... sau viitoare.

Cuvintele Annei au rămas suspendate în aer şi timpul mi s-a părut că încetineşte ca să se eternizeze. O priveam adânc în ochi şi nu puteam să-mi iau privirea de la ea.

Ospătăriţa a adus nota într-o cutiuţă pe care a pus-o pe masă cu un pocnet sec care a sunat ca o bătaie din palme. Timpul şi-a reluat cursul normal.

Anna a întins mâna spre cutie, dar nu voiam s-o las să plătească, aşa că m-am pregătit să iau nota înaintea ei. Dar Anna a fost mai rapidă cu o fracţiune de secundă şi, în ultimul moment, mâna mea s-a aşezat peste a ei.

A părut la fel de surprinsă ca şi mine şi a schiţat un gest de retragere, dar în cele din urmă, a renunţat.

Am schimbat o privire lungă, intensă şi tăcută.

— Ar trebui să plecăm, a spus ea.

19

Biroul FBI, 26 Federal Plaza,
Etajul 23, New York

— Faceți-vă comozi, a spus agentul care ne condusese în vasta sală de şedințe. E liberă în seara asta, aşa că vă aparține.

Mai e şi fericit că e liberă, mi-am spus. *E aproape zece seara.*

— Mulțumim că ne-ați primit, a spus Anna.

— Sunteți bine-veniți, a zis agentul, un bărbat de vreo patruzeci de ani, în costum gri şi cu cravată albastră. Şi ca să vă amuzați, de vreme ce ieri v-ați ocupat de incendiul de la banca Barclays, să ştiți că în acelaşi birou al FBI-ului, acum aproape o sută de ani, în 1920, s-a desfăşurat ancheta legată de atentatul împotriva imobilului băncii JPMorgan de pe Wall Street.

— Povestea se repetă, am spus.

Agentul ne-a arătat unde găsim pahare şi apă, apoi s-a făcut nevăzut.

Anna s-a apropiat de nişa din sticlă ce oferea o privelişte destul de amplă asupra turnurilor luminate din Manhatann.

— E trist turnul acela fără ferestre! a spus.

Chiar în față, o clădire de vreo treizeci de etaje fără niciun geam, cu un aspect lugubru, se înălța în mijlocul oraşului. Se vorbise despre ea în presa locală când actorul Tom Hanks îi pusese fotografia pe contul lui de Twitter,

calificând-o drept „cel mai terifiant turn pe care l-am văzut vreodată”.

— Oficial, aparține AT&T, dar suspectăm că adăpostește echipamente de spionaj ale NSA. O gigantică stație de ascultare ascunsă într-o fortăreață din inima New York-ului.

— E ciudat un monolit opac ca ăsta.

— Conceput să reziste unei explozii nucleare.

— Arată deprimant. Metodele voastre nu sunt așa de exigente în privința materialului, am spus râzând.

Anna a zâmbit și și-a pus geanta pe masă.

— Tocmai, a răspuns, să-i dăm drumul. Faza 4!

— Să începem.

A scos un dosar pe care l-a deschis.

— Recapitulând, în faza 1 descoperim natura țintei analizând desenul ideogramei. În faza 2, intrăm în contact cu ținta prin intermediul senzațiilor și imaginilor pe care începem să le captăm. În faza 3, îi vedem forma în trei dimensiuni și schițăm desene prin care o reprezentăm. În faza 4, obiectivul este să obținem informații mai conceptuale: la ce folosește ținta, activitatea care se desfășoară acolo, dacă există una, descrierea persoanelor care se găsesc eventual acolo, ce fac ele, precum și emoțiile lor. În această fază, imaginile care îți apar sunt rareori interpretări, căci breșa către țintă este mare, deci majoritatea sunt acceptate și luate în considerare.

— Chiar pot fi captate toate astea?

— Da. Se notează aceste informații în coloane specifice fiecăreia, cum ți-am arătat. Acum știi, totul este codificat în metodă și asta are importanța sa, mai ales ca să te facă să alternezi folosirea celor două emisfere ale creierului, ceea ce favorizează intuiția.

— Și cum trecem de la faza 3 la faza 4?

— Se întâmplă în mod firesc: după ce faci trei sau patru pagini de schițe în faza 3, informațiile care apar treptat

devin mai puțin senzoriale şi mai mult conceptuale. Este semn că deschiderea se accentuează şi că ai ajuns în faza 4.

— OK.

— Oricum, eu sunt aici ca să te ghidez şi ca să te ajut să păstrezi un ritm bun, fiindcă este important să avansăm fluid, să rămânem pe linia de plutire.

— Foarte bine. Pe ce țintă lucrăm?

— Glenn Jasckson ar vrea să găsim intenția care ghidează faptele incendiatorului, ca să încercăm să înțelegem ce anume îl mână.

— Chiar putem afla genul ăsta de subtilități?

— Absolut.

— La urma urmei, nu mi-ai spus niciodată până unde putem să mergem în privința acestor informații pe care le obținem prin intuiție. Ce altceva mai putem să captăm?

Ea m-a privit în ochi cu un uşor zâmbet pe buze.

— Totul. Putem să ştim totul prin intuiție.

— Până la urmă, sunteți mai răi decât NSA!

*

Şedința a fost pentru mine destul de laborioasă. Poate din cauza oboselii acumulate. Sau a locului nefamiliar, diferit de parcul din Fort Meade unde reuşisem să-mi stabilesc nişte repere.

Singurul meu progres vizibil a fost că am găsit o posibilă motivație a făptaşului ce avea legătură cu ecologia, cu conservarea naturii. Lucrul acesta a fost o surpriză pentru amândoi: sunt alții care poluează mult mai mult decât băncile.

Dar Anna mi-a atras atenția că este un semn bun: în măsura în care nu avea logică sau tocmai pentru că nu prea avea logică, existau puține şanse să fie vorba de o creație

mentală; reflecțiile mele ar fi furnizat o motivație mai evidentă.

Se făcuse deja foarte târziu când ne-am întors în camerele de hotel.

Şedința de a doua zi cu Glenn şi Robert era prevăzută la ora 07:30 în biroul local al FBI-ului, dar eram prea agitat ca să dorm. Am vrut să deschid televizorul, dar m-am răzgândit. Să stau în fața ecranului nu m-ar fi ajutat să adorm.

Televizorul...

Imaginea lui Oprah mi-a apărut în minte şi am simțit un val de nelinişte. Aveam să-l sun din nou pe coach după şedința de dimineață. Trebuia neapărat să mă văd cu el la sfârşitul după-amiezii pentru o primă şedință, odată eliberat de angajamentul meu de aici. Promisesem că revin în 24 de ore. N-aveam să rămân în locul acela mai mult de-atât.

Probabil că nelinişstea s-a adăugat la tensiunea nervoasă, căci mi-a sărit de tot somnul.

Deodată mi-a venit o idee, ca o luminiță care mi s-a aprins în minte.

Voiam să experimentez ceva singur, prin *Remote Viewing*. Voiam să găsesc o pistă sau un indiciu pentru a avansa în acest caz, să caut altceva decât un loc sau o intenție.

Anna spusese întotdeauna că era foarte important să formulezi bine informația la care țintești înainte să începi o şedință, ca să-ți proiectezi conştiința în acea direcție. Atunci, ce să spui mai exact, ce să ceri?

Să vedem... ce ar fi potrivit să aflu? Ce ar putea face ancheta să avanseze?

Degeaba îmi tot puneam întrebările astea în minte iar şi iar, nimic. Nu ştiam ce să caut. În cele din urmă, am formulat astfel cererea: „Vreau să găsesc informația care îmi va permite să rezolv acest caz”.

Era într-adevăr puțin cam tras de păr şi nu aveam nicio idee despre validitatea unei asemenea formulări. Anna ar fi găsit-o poate prea vagă sau prea conceptuală, dar aveam chef să încerc.

Şedința mea a durat trei sferturi de oră.

Ceea ce am vizualizat în cele din urmă mi s-a părut atât de ciudat, încât am respins lucrul acela de la bun început.

20

Abia mă trezisem când şedința a început a doua zi dimineață în biroul newyorkez al FBI-ului. Am ajuns acolo cu zece minute întârziere şi toată lumea era deja prezentă: Anna, Glenn, Robert şi chiar Barry Kantor prin videoconferință. Imaginea lui proiectată pe un ecran uriaş îl făcea şi mai impozant decât în carne şi oase.

M-am scuzat din vârful buzelor şi i-am salutat scurt pe cei prezenți înainte să mă strecor până la fotoliul liber din jurul marii mese ovale, lângă Anna. Mocheta groasă gri era puțin roasă, iar mobila din acaju, care trebuie să fi fost foarte modernă în urmă cu cincizeci de ani, dădea un aer învechit încăperii, pe care ecranul uriaş abia reuşea să-l mai compenseze.

Am zâmbit în sinea mea gândindu-mă că ecranul ultimul răcnet alcătuia un cadru foarte potrivit pentru fercheşul consilier al preşedintelui, în timp ce Glenn şi Robert se confundau cu decorul.

Muream după o cafea, dar n-am avut curajul s-o cer: şedința începuse, Barry Kantor comenta cursul Bursei.

— Alerta de la Barclays a fost dată chiar înainte de închiderea Wall Street. Informația a fost repede transmisă acolo, ducând încă o dată la căderea bursei. O oră mai târziu, se prăbuşea Tokio. Azi, urmează toate pieţele bursiere europene. Lumea întreagă e cu ochii pe noi. Prim-ministrul britanic a apelat Casa Albă, neliniştit că s-a întâmplat într-una dintre cele mai mari bănci englezeşti.

I s-a dat cuvântul lui Glenn Jackson, care a explicat cum s-au derulat evenimentele. Kantor m-a felicitat pentru intuițiile mele, care aproape permiseseră protejarea țintei la timp şi poate chiar arestarea criminalului.

— Timothy Fisher reuşeşte de-acum să acceadă la informații viitoare, a adăugat Anna. Ceea ce este promițător pentru ce va urma.

Barry Kantor a dat din cap cu un aer mulțumit.

— Nu contează, a intervenit Robert, fiindcă se pregăteşte să ne părăsească.

I-am simțit dorința de a mă culpabiliza, dar n-aveam chef să mă justific iarăşi. Aşa că m-am mulțumit să vorbesc despre concluziile şedinței de intuiție din ajun.

— Cred că am reuşit să identific motivația incendiatorului, am spus privindu-i pe rând.

Am tăcut câteva clipe pentru efect, înainte de a continua.

— După mine, în spatele atacurilor, incendiatorul are o motivație... ecologică. Chiar dacă pare să nu aibă legătură cu actele sale criminale, cred că este preocupat de conservarea naturii, a mediului înconjurător.

Declarația mea a fost întâmpinată cu o tăcere adâncă. Evident, nu se aşteptau la o asemenea dezvăluire, care probabil schimba situația şi obligatoriu deschidea noi piste în anchetă.

— Asta-i tot? a spus deodată Barry Kantor spre marea mea surpriză.

— Păi... da. Nu mi se pare totuşi atât de lipsit de importanţă.

N-am avut timp să mă simt ofensat, căci am observat că Glenn şi Robert erau vizibil stânjeniţi.

— Domnul Fisher, s-a grăbit Glenn să spună, nu este poate încă la curent cu ultimele progrese ale anchetei...

— Ce vreţi să spuneţi? am întrebat.

— Ei bine, a răspuns Glenn pe un ton care căuta în mod evident să dezamorseze orice conflict, tocmai am descoperit într-adevăr o motivaţie legată de natură, chiar dacă ea rămâne neclară.

Categoric, intuiţiile mele nu foloseau la nimic: fusesem întotdeauna cu un pas în urmă. Era timpul să mă opresc.

— În orice caz, a intervenit Anna, faptele confirmă încă o dată exactitatea intuiţiilor lui Timothy.

— Absolut, a recunoscut Kantor.

Aveam impresia că sunt luat drept o fiinţă slabă căreia vor să-i protejeze amorul propriu. Ridicol. Şi-apoi, ce-i interesa pe ei, când oricum ştiau că plec? Atitudinea lor începea să mă irite serios.

— Un ultim lucru, am spus.

Nu prevăzusem să le vorbesc despre asta dar, fiindcă intuiţiile mele precedente se dovediseră corecte, eram pregătit să-mi asum riscuri. Şi în plus sentimentul de iritare mă împingea să acţionez.

M-am întors înspre Anna.

— Am făcut o şedinţă singur aseară.

— Ah... foarte bine.

— Mi-a apărut ceva ciudat. Chiar straniu. Dumneavoastră hotărâţi ce puteţi să faceţi cu această informaţie.

— OK, a spus Kantor.

— Iată despre ce e vorba: am vizualizat un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu urechea stângă tăiată de la rădăcină,

care pilota de la distanță ceea ce părea o jucărie. O mașină teleghidată...

Nu au fost reacții, în afară de Robert pe care l-am văzut reținându-și un zâmbet.

— M-am gândit imediat, am continuat eu, că ar putea să aibă legătură cu metoda de aprindere a focului, dar nu știu mai multe. Poate că urmarea îmi va veni mai târziu.

După ședință, am cerut o jumătate de oră de pauză ca să-mi citesc e-mailurile, să-l sun pe coach-ul de *media training* și mai ales să beau o cafea dublă ca să mă dezmeticesc în sfârșit.

M-au poftit în sala în care stătusem cu Anna cu o seară în urmă și mi s-a dat parola computerului care se afla acolo.

Mă pregăteam să scot telefonul din buzunar ca să-l sun pe coach, când am auzit semnalul care mă anunța că primisem un mesaj. Era agentul meu.

Emisiunea lui Oprah s-a anulat. Nu fi supărat, o să găsim altceva.

Pe mai târziu. Bill

Nu mă așteptam la asta.

Ce dezamăgire!

Am rămas mut.

O lovitură dură. S-a terminat cu promisiunile de propulsare a carierei mele, aceasta avea să mai aștepte. Pentru cât timp? Unii scriitori așteaptă toată viața și ajung niște acrituri, simțindu-se neînțeleși și nefericiți. Alții capitulează după câțiva ani și își găsesc o slujbă oarecare ștergându-și din CV premiile literare ca să nu pară supracalificați pentru post.

Cineva a bătut la ușă.

O tânără angajată mi-a dus o cafea și i-am mulțumit. Am privit-o îndepărtându-se și m-am întrebat dacă și ea a trebuit să se mulțumească doar cu un post fără nicio legătură cu calificarea ei.

Bun, nu trebuia să mă las doborât. Ştiam prea bine că deprimarea poate fi o spirală descendentă periculoasă. Panta este uşor de coborât şi greu de urcat. Şi poate că Bill chiar va reuşi să-mi facă rost de altă emisiune? Trebuia să am încredere.

Am deschis computerul şi mi-am verificat mesajele. Nimic urgent. Am închis.

Trebuia să-mi distrag atenţia cu altceva. M-am uitat peste presa online. Nicio surpriză, erau peste tot ştiri despre seria de incendii, cu fotografia turnului Barclays ieşind în evidenţă. Numeroase articole îl prezentau pe făptaş ca pe un activist pentru cauza mediului înconjurător.

Cele mai multe organizaţii care luptau pentru protejarea mediului înconjurător publicau comunicate prin care denunţau incendiile şi condamnau orice demers violent în numele naturii.

Un ziarist se întreba în legătură cu absenţa unei revendicări clare, deşi *Chemarea străbunilor* era una, într-un fel, scria el.

Chemarea străbunilor? Ce e chestia asta?

A trebuit să mă uit pe articolele din urmă cu o zi ca să descopăr povestea muzicii difuzate împreună cu mesajele de alertă.

În urmă cu o zi... De ce nu-mi spusese FBI-ul nimic?

Mi-a trecut prin minte că îmi cunoşteau cu siguranţă simpatiile ecologiste. Nu trecea o săptămână fără să semnez o petiţie online pentru susţinerea uneia dintre numeroasele cauze în favoarea naturii. Probabil că ştiau şi s-au temut că afilierea ecologistă a incendiatorului mă va descuraja. Cu toate acestea, nu aş fi susţinut niciodată violenţa, indiferent de cauză. Niciodată.

Am luat o înghiţitură de cafea.

Ca să nu cad pradă depresiei, am hotărât să mă dedic în întregime anchetei. Era cel mai bun lucru pe care îl puteam

face. Să muncesc ca să uit, să trec peste hop, simțindu-mă util. Să contribui la prinderea făptaşului şi să mă simt mândru de mine.

La fel ca în seara de dinainte, mi-a venit cheful să fac o şedință rapidă singur. Ca să avanseze lucrurile. Şi de data asta, ştiam exact ce să cer, ce țintă să caut.

Legătura dintre băncile vizate şi protejarea naturii.

M-am grăbit să încep, ştiind că riscam să fiu întrerupt de Anna cu care trebuia să mă întâlnesc. Şi am notat imediat această teamă în coloana „perturbări impactante".

Totul s-a derulat foarte repede, mult mai repede decât cu o seară în urmă în camera de hotel.

Am ajuns rapid la concluzia că răspunsul căutat era un element natural foarte vast, în care simțeam prezența apei. Vedeam verde, mult verde şi în mijloc, două linii care şerpuiau şi se întâlneau la un moment dat. Una era neagră, cealalaltă ocru. Când se întâlneau, mergeau în paralel, negru şi ocru una lângă alta, ca până la urmă să fuzioneze, formând o singură linie închisă la culoare.

Alții în locul meu s-ar fi putut lovi de un zid. Dar mie acele locuri îmi erau destul de familiare ca să le recunosc instantaneu.

Liniile erau nişte râuri. Unul era negru, celălalt, ocru şi făceau un dans nupțial pe kilometri şi kilometri înainte să se abandoneze unul celuilalt ca să alcătuiască cel mai mare fluviu din lume, mai puternic decât cele opt cele mai mari la un loc.

Legătura dintre firmele vizate de incendiator şi protejarea naturii era regiunea amazoniană.

Cuprins de înflăcărare fiindcă făcusem o asemenea descoperire, m-am ridicat şi am început să umblu de colo colo prin încăpere. În față, înspăimântătorul turn fără ferestre mă sfida, ca şi cum ar fi amenințat să-mi cerceteze viața privată, să mi-o profaneze.

Amazonia. OK, avea sens, neîndoielnic aceste bănci aveau o oarecare legătură cu tragedia ecologică ce se desfăşura acolo. Dar care mai exact? Trebuia să ştiu mai multe dacă voiam să anticipez urmarea şi poate să aflu care ar fi următoarele ţinte.

Mi-am scos telefonul. Ştiam *cine* putea să facă asta pentru mine.

— Hello, Timothy! a spus vocea veselă şi familiară.

— Hello, Lynn! Ce mai face frumoasa mea vecină?

— O, dacă mă flatezi înseamnă că ai nevoie de ceva...

— Ai ghicit. Este o urgenţă, Lynn. Ştiu că ai anchetat despăduririle din regiunea amazoniană când erai jurnalistă. Am nevoie să aflu care poate fi legătura dintre băncile care au ars în ultimele zile şi acea regiune. Ai răspunsul la îndemână?

— La îndemână nu, dar pot să caut.

— Eşti un înger.

— Când îţi trebuie?

— Păi... ieri.

— Nu ţi s-a spus niciodată că timpul se scurge din trecut spre viitor?

— Tocmai am aflat că în unele puncte din Univers se întâmplă taman pe dos.

— Nu în New York, dragul meu.

— Păcat.

— Dar am notat: în ziua când o să am prea multe riduri, am să-ţi cer adresa ca să dau o raită pe-acolo.

— N-ai vrea ca iubita ta să fie după aceea condamnată pentru coruperea unei minore.

— Ce-ţi închipui? Am s-o iau cu mine!

— Ah... era să uit: ce te-am rugat este strict secret.

— Îi voi repeta totul lui Al Capone data viitoare când vine să-mi ceară crochete.

S-a auzit un ciocănit; uşa s-a deschis şi în prag au apărut Robert şi Glenn.

Au intrat şi au închis uşa cu grijă în urma lor.

I-am mulţumit lui Lynn şi am încheiat convorbirea.

— Unde este Anna? am întrebat.

— Trebuie să sosească, a răspuns Glenn.

— Luaţi loc, i-am invitat. Faceţi-vă comozi.

Au zâmbit şi s-au aşezat.

— Am o veste bună pentru dumneavoastră, i-am anunţat abia ascunzându-mi amărăciunea.

— Ah?

— Emisiunea mea de televiziune a fost anulată. O să pot să continui ancheta.

— Este într-adevăr o veste excelentă, a spus Robert.

— Sper să fie fără consecinţe pentru dumneavoastră, a adăugat Glenn.

— Voi supravieţui.

— Atunci, a spus Robert, să nu pierdem timpul: trebuie să vă vorbesc.

— Vă ascult.

— Situaţia o cunoaşteţi. V-aţi demonstrat capacităţile intuitive, nu mai există îndoială, doar că iată: intuiţiile dumneavoastră vin mereu prea târziu. Este cu atât mai frustrant cu cât ele sunt corecte şi ar fi putut să ne ajute să împiedicăm ultimele două incendii.

— Fac ce pot, am răspuns destul de sec.

— Îmi închipui, a spus cu un zâmbet încurajator, care contrasta evident cu ce spusese.

Bunăvoinţa nu i se potrivea deloc.

Retras în fotoliul său, Glenn a confirmat la rândul lui cu un aer compătimitor.

Ce necioplţi sunt ăştia doi...

— Domnule Fisher, a întrebat Robert, aţi luat vreodată LSD?

Nu mă aşteptam la o întrebare atât de neobişnuită.

— Dacă ar fi aşa, chiar credeți că aş recunoaşte în faţa unui polițist?

Robert şi-a arătat din nou rânjetul fals liniştitor.

— Glenn şi cu mine suntem de la Omucideri, nu de la Narcotice.

— Dar de ce mă întrebați aşa ceva?

A scos din buzunar o punguţă din plastic transparent pe care a pus-o în faţa mea pe masă. Înăuntru, nişte hârtie sugativă în miniatură decorată cu figurine în formă de îngeri.

— Aceste doze sunt controlate în laborator, fără niciun risc.

— Staţi... cred că visez... Mă aflu în biroul FBI-ului şi un polițist îmi oferă droguri?

A zâmbit.

— Se întâmplă să le prescrie şi medicii, să ştiți.

— Dar ce vreți să fac cu ele?

— Luați o doză şi puneți-o sub limbă.

M-am uitat la el uluit.

— Dar de ce dracu' aş face aşa ceva?

— Pentru că vă va ajuta să aveți intuiții mai multe şi mai rapid, a spus cu o privire strălucitoare. O să fiți dumneavoastră înşivă uluit de rezultate.

OK. Totul se lămurea...

Am fost cuprins de sentimente contradictorii. Perspectiva intuițiilor fulgurante era tentantă, fireşte, dar nu consumasem niciodată niciun fel de drog. Dacă rezistasem în toți anii de studiu, doar n-aveam să mă apuc la vârsta mea.

Şi-apoi propunerea mi-o făcea Robert. De ce el şi nu Anna? De altfel, unde era ea? Ce ştia Robert despre intuiție? M-am uitat la Glenn. Ghemuit în fotoliu, un pic pleoştit, cu capul lăsat pe spate şi privirea chiorâşă, mi se părea stânjenit.

— Nu sunt sigur, am spus, că vreau să iau genul ăsta de substanțe.

— Nu e periculos, a replicat Robert. Nu veți avea senzația de depersonalizare. Şi nici nu este o doză care vă va crea dependență. Niciun risc.

Am ezitat.

Ceva în mine îmi spunea să nu iau. Dar era... o intuiție sau doar teamă? Cum să fac diferența? Anna spunea că teama este un proces mental, în cap, în timp ce intuiția se manifestă în corp. Atunci, de unde îmi venea sentimentul acesta de neîncredere? Din cap sau din corp? Nu era uşor de identificat... Ce simțisem mai exact ascultând cuvintele lui Robert? Ce mă făcuse să spun că refuz acea substanță?

— Timpul ne presează, domnule Fisher.

Să nu iei niciodată hotărâri pripite când eşti presat de cineva.

Această frază mi-a trecut prin minte şi am hotărât ca de-acum înainte să fac din ea un crez. Hotărârile bune sunt cele pe care le *simți* bine. Nu poți să asculți mesajele din corp când se pune presiune pe tine din exterior.

— O să mă gândesc.

În clipa aceea, a bătut cineva la uşă.

Robert a luat punguța cu LSD şi a băgat-o în buzunar.

— Gândiți-vă repede, a spus în timp ce Anna intra.

Ea s-a apropiat de masă.

Răspunsul la întrebare mi-a venit brusc: fusese o senzație în stomac, ca o strângere uşoară, o apăsare aproape imperceptibilă.

— Timothy rămâne cu noi, a spus Glenn. Emisiunea lui s-a anulat.

— Ah...

— Vă lăsăm să lucrați, a spus Robert ridicându-se.

Glenn a făcut la fel şi s-au retras, lăsându-ne singuri.

Anna s-a îndreptat spre raftul cu pahare.

— Îmi pare rău că am întârziat. Robert m-a trims la secretariat ca să pun totul în ordine pentru întoarcerea mea din această seară la Fort Meade. Credeam că se rezolvase.

— Atunci va trebui să fac la fel.

— Doar dacă nu preferi să rămâi la New York, caz în care voi lua eu o cameră la hotel.

— Cum vrei.

Am răspuns automat, căci gândul meu era în altă parte.

— Trebuie să-ți vorbesc, am spus.

— Te ascult, a spus punând apă în pahare.

— Aş vrea să ştiu părerea ta. Robert Collins mi-a oferit o substanță care mi-ar spori capacitatea de intuiție. LSD.

Am văzut o expresie de stupoare străbătându-i chipul.

— Nu, a spus zâmbind. Să nu iei.

Vedeam foarte bine că se forța să zâmbească, să afişeze un aer relaxat. Dar o simțeam crispată pe dinăuntru.

— Ce este?

— N-ai nevoie de asta, aşa că n-are rost să iei asemenea substanțe.

— Te simt încordată.

— Deloc. Haide, îți propun să începem o nouă şedință. Eşti gata?

— Am impresia... că îmi ascunzi ceva. Şi mi-ar plăcea să ştiu ce.

A dat din cap zâmbind, dar o simțeam fierbând în sinea ei.

— Anna, ce-i povestea asta cu LSD-ul?

— Probabil ți s-a spus, sporeşte capacitatea de intuiție, dar nu ai nevoie de aşa ceva. Continuăm?

Am dat din cap.

— Am nevoie să mă bizui pe tine. Asta nu este posibil dacă îmi ascunzi lucruri.

Ea s-a încordat, şi-a dat uşor capul pe spate, a făcut o grimasă, apoi şi-a muşcat buzele.

O tăcere, destul de lungă, apoi a ridicat ochii spre mine.

— Rămâne între noi, OK?

— OK.

A aruncat o privire spre uşă, care era închisă, apoi s-a lăsat încet pe spate în fotoliu şi a respirat adânc.

— După ce m-am întors din anul sabatic pe care mi l-am luat, m-am trezit singură în laborator, cu echipa decimată. Eram foarte solicitată, atât de către CIA, cât şi de FBI, ştiind că în paralel cu şedinţele de intuiţie trebuia să pregătesc viitoarea organizaţie, să recreez toate piesele, să mă gândesc la recrutări etc. Eram complet depăşită, având în plus pe umeri toată presiunea legată de mizele naţionale şi internaţionale ale subiectelor în legătură cu care mi se cerea să-mi folosesc capacitatea de intuiţie. Mă aflam în pragul colapsului. Când Glenn Jackson a venit să-mi ceară să ajut la identificarea unui ucigaş în serie căutat de toată poliţia, aşteptările enorme în privinţa intuiţiilor mele au fost pur şi simplu... prea mult.

— E de înţeles.

— Citisem raportul unui studiu cu privire la efectul administrării de LSD asupra capacităţii de intuiţie. M-am lăsat ispitită după ce mi-am consultat şefii. Nu-mi doream ca asta să se întoarcă împotriva mea. Şi în plus, voiam să fiu urmărită în timpul experienţei ca să fiu protejată de riscurile pe care le-ar fi putut avea efectele secundare ale drogului: pierderea senzaţiilor şi a reperelor îi face pe unii să se rănească, chiar să se arunce pe fereastră fiind convinşi că pot să zboare, fără să mai vorbim despre riscul unui delir paranoic... pe scurt, voiam să fiu supravegheată dacă ceva mergea prost. Am obţinut aprobarea.

A tăcut un timp. Eu eram numai ochi şi urechi.

— Am luat drogul.

S-a lăsat din nou tăcere. Privirea ei părea s-o evite pe a mea.

— Am luat drogul şi...

— A funcționat?

A încuviințat încet din cap.

— Dincolo de aşteptări. Timp de patru ore a fost pur şi simplu nemaipomenit. Am urmat întocmai protocolul *Remote Viewing* şi după aceea a fost ca o explozie... Toate dosarele deveneau transparente. Aveam acces la tot. Era de ajuns să formulez bine întrebările că imaginile țâşneau în fața ochilor mei, cu o claritate incredibilă, sunetele erau distincte, mirosurile reale, senzațiile palpabile... tot. Acele patru ore mi-au permis să răspund la întrebări despre toate cazurile în curs. Şi să-mi răspund şi la propriile întrebări. Brusc, ştiam totul despre prietenii mei, despre familia mea, despre iubirile mele trecute... Era electrizant, amețitor, îmbătător... lumea mi se deschidea. Eram omnisicientă: era de ajuns să pun o întrebare pentru ca răspunsul să vină la mine. Pentru prima oară în viață, am încercat un sentiment de putere nemaipomenită, nelimitată...

A tăcut. Vedeam bine că rememorarea acelei experiențe o făcea într-un fel s-o retrăiască, ca şi cum s-ar fi transportat în trecut.

Deodată chipul i s-a întunecat.

— După aceea lucrurile s-au complicat.

— Efectele secundare?

— Oh... nu vreau să-ți povestesc despre starea de greață care a urmat, vărsăturile care durau ore... pe moment mi s-au părut fără sfârşit, dar am supraviețuit. Nu, adevărata dramă a avut loc trei zile mai târziu.

A tăcut iarăşi. Apoi a continuat.

— Glenn Jackson a venit din nou la mine, dar de data asta era însoțit de colegul lui, Robert Collins. Eram disponibilă, programul de lucru fusese îndeplinit complet în cele patru ore sub influența drogului. Tensiunea se diminuase, nu mai existau constrângeri. Atunci am vrut să fac o şedință de

Remote Viewing aşa, fără implicaţii. Pentru mine fusese întotdeauna foarte clar: va fi o dată, una singură. Nu se punea problema să-mi asum riscul de a căpăta dependenţă. Nu mă tentează consumul de droguri.

A respirat adânc.

— N-am mai fost în stare de nimic. De absolut nimic. Nicio imagine nu a apărut, niciun sunet, nicio senzaţie. Zero informaţii. Capacitatea mea de intuiţie fusese anulată. Terminată. Dădusem totul în acele patru ore. Şi secasem izvorul. Era mort.

Şi-a muşcat buzele înainte de a adăuga:

— N-am mai reuşit niciodată.

Tăcerea a cuprins încăperea. Era apăsătoare.

— Îmi pare rău, am şoptit.

Eram sincer.

Apoi brusc, am trecut de la compasiune la uluire.

— Robert ştia toate astea?

— Da.

— Deci ştie că dacă iau acest drog, eu...

Anna a încuviinţat din cap.

— Să-ţi pierzi intuiţia înseamnă să-ţi pierzi inspiraţia de romancier.

Furia m-a cuprins ca un torent care ţâşneşte dintr-o grotă subterană.

— Este josnic, abject, eu...

Mi-am amintit atunci de promisiunea de a nu dezvălui ce-mi mărturisise Anna.

Eram încolţit.

— Nu voi spune nimic, am zis, dar nu mai pot să lucrez pentru tipul ăla. Este pur şi simplu imposibil!

Anna a dat uşor din cap.

— Nu cred că ai lucrat vreodată *pentru el*. Cred că să contribui la arestarea acestui criminal are sens pentru tine.

— Poate, dar oricum nu vreau să-l mai văd. Mi-a ajuns. Nu-ți face griji, o să găsesc o scuză, un motiv ca să mă opresc şi care să nu te compromită.

Anna a oftat.

— Orice s-ar întâmpla, a şoptit ea, mă va afecta.

— Chiar nu văd de ce.

— Nu am la dispoziție alți experți în metoda intuitivă, după cum ştii. Sunt o femeie singură care conduce laboratorul, fiind ea însăşi lipsită de capacitatea de intuiție şi rămasă fără echipă. Nu-mi vând scump pielea.

— Nu ai nicio vină.

— Administrația mea vrea rezultate, nu scuze.

— Eşti funcționar federal, nu? Oricum nu pot să te dea afară.

Ea a ridicat din umeri.

— Asta crede toată lumea, dar se înşală: un funcționar american poate să-şi piardă postul în orice moment, mai ales din cauza lipsei rezultatelor.

— Nu ştiam, am mărturisit.

S-a lăsat tăcerea, câteva clipe de linişte stânjenitoare, pe care Anna a întrerupt-o într-un final.

— Uită-te la Glenn. E un om cumsecade. Am încredere în el şi probabil nu-i e uşor în fiecare zi să-şi suporte colegul. Dar îşi iubeşte meseria, aşa că este înțelept, face față situației. Am văzut că Robert îl tratează destul de urât, dar lui Glenn nu-i pasă, rămâne concentrat pe munca lui, pe ce contează pentru el.

— Anna, văd că încerci să mă influențezi, dar sper că înțelegi că situația mea nu este ca a lui Glenn: Robert nu e colegul meu, n-am nicio obligație să lucrez cu el. Sunt voluntar în această anchetă, la dracu'! Este inadmisibil ca, drept răsplată, să fiu condamnat să nu-mi mai pot face meseria! Înțelegi ce-ți spun?

Ea a încuviințat din cap, cu o expresie senină.

— Desigur, dar ştii, ca şi mine, că indiferent ce hotărâm să facem în viaţă, dăm întotdeauna peste indivizi insuportabili care ne fac să ne dorim să ne oprim. Asta înseamnă că trebuie să-i lăsăm să ne întoarcă din drum, drumul pe care l-am ales? Nu cred, altfel ar însemna să ne lăsăm soarta în mâinile acestor indivizi şi, la sfârşitul vieţii, când vom privi în urmă, ne vom da seama că ei sunt cei care ne-au condiţionat parcursul. Le-am conferi o putere pe care nu o merită.

M-a privit, părând că-mi pândeşte reacţia.

Evident, era o abordare corectă.

Am luat o înghiţitură de apă proaspătă.

— O să mă gândesc.

— Să fii liber înseamnă să acţionezi pe baza propriilor alegeri, nu ca reacţie la ceea ce spun sau fac ceilalţi.

A tăcut, iar eu am dat din cap gânditor.

Mi-a venit în minte promisiunea pe care mi-o făcusem mai devreme de dimineaţă: să nu mai iau hotărâri pripite când simt o presiune exterioară.

M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi spre nişa de sticlă din perete; trebuia să simt semnalele din corpul meu.

Ce simţeam la ideea de a mă opri?

Nu era foarte limpede. Ceea ce simţeam... lăuntric... era... un soi de gol în stomac. Era plăcut? Pfui.

Am respirat adânc ca să-mi schimb starea de spirit.

Ce simţeam acum la ideea de a continua?

Am avut impresia că toracele şi pântecele meu erau încordate, dar nu era o tensiune nervoasă, provocată de stres sau de nelinişte, nu, era mai degrabă ca şi cum muşchii mi s-ar fi încordat ca să treacă la acţiune.

Corpul meu ştia ce trebuie să fac.

M-am întors către Anna.

— OK, i-am spus, am să...

Telefonul meu a început să sune.

Bill Crimson.

— O secundă, i-am spus Annei, este agentul meu. Trebuie să răspund, este important.

— Nicio problemă.

— Alo, Bill?

— Tim, am să fiu foarte clar, a spus cu vocea lui răguşită. Îți fac rost de intrare la Oprah şi cum nu eşti în stare să vorbeşti la televizor, mă dau de ceasul morții să-ți organizez de urgență un *media training* cu cel mai bun coach din New York. Şi tu ce faci? Dispari! Amâni, apoi anulezi, apoi amâni din nou, eşti de negăsit şi...

— Dar...

— Taci! Şi acum, Oprah îți anulează invitația. Mă dau peste cap, sun de cincisprezece ori ca până la urmă să reuşesc să vorbesc cu realizatorul ca să înțeleg de ce şi să renegociez şi ce crezi că aflu? A intervenit FBI-ul şi le-a dat de înțeles că e mai bine să nu te invite. Ce înseamnă nebunia asta?! Nu ştiu ce faci în viața ta privată şi nici nu vreau să ştiu, nu ştiu ce ai făcut de este FBI-ul pe urmele tale, dar cu siguranță eu nu mai vreau să aud de tine. Niciodată! Auzi? S-a terminat!

Şi a închis furios.

Am rămas locului, stupefiat.

21

Anna a împins uşa biroului unde ar fi trebuit să o aştepte Glenn şi Robert. Uşa s-a deschis cu un scârțâit.

Glenn era singur; încăperea nu avea ferestre, era foarte cald şi mirosea a aer închis. Glenn stătea pe un scaun cu

rotile în fața unui computer cu tastatura îngălbenită din cauza murdăriei care se adunase pe ea.

— L-ai văzut pe Timothy? a întrebat Anna.

Glenn a rotit scaunul şi s-a poziționat cu fața la ea.

— Da, şi l-am şi auzit. Ca toată lumea de pe cel puțin şase etaje.

Anna a închis uşa în spatele ei şi s-a rezemat de perete.

— E de înțeles. Dacă îmi permiți, ceea ce ați făcut nu doar că este scandalos, dar în plus nici nu este prea isteț. Sincer, la ce vă aşteptați? Să vă fie recunoscător că îl discreditați?

Glenn s-a lăsat pe spate şi spătarul s-a înclinat.

— Nu ştiu, îmi închipui că este o inițiativă a lui Robert, nu eram la curent. Dar nici nu trebuie să exagerăm, n-o să fie discreditat doar pentru că o să rateze o emisiune de televiziune...

— Ah, dar este mai grav de-atât. Agentul lui a aflat că e mâna FBI-ului şi i-a făcut vânt lui Timothy. Vă dați seama de consecințe? Se pare că acest agent este foarte influent în mediul literar. Timothy riscă să fie dat deoparte de peste tot. Acum cariera lui de scriitor este amenințată. Chiar şi editorul lui ar putea să-i întoarcă spatele.

— Nu...

Glenn a clătinat din cap.

— Nu înțeleg de ce s-a aflat, a spus. Nu ştiu de ce Robert nu a fost mai discret în privința identității lui față de oamenii lui Oprah. În general, reuşim să obținem ce vrem fără să dezvăluim prea multe. Dar în fine, cu siguranță Robert a crezut că face bine, în speranța că Timothy continuă să se implice în caz.

— Ei bine, a câştigat: nu vrea să vă mai vadă vreodată. Ce v-a spus mai devreme?

— Eram singur. A urlat că e treaba noastră cum facem să-i reprogramăm emisiunea, altfel, citez, „dezvăluie presei metodele noastre de spionaj”.

Anna a făcut o grimasă.

— O să faceți ceva?

— Nu-i uşor...

Anna şi-a îndreptat spatele şi a oftat obosită.

— Bun. Eu plec. Nu pot să mai fac nimic pentru voi. *Bye*.

A deschis din nou uşa. Glenn a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu aveți alt expert în metoda inuitivă pe care să-l folosiți în anchetă?

— Nu.

— N-ați putea să instruiți unul nou?

— Până să devină operațional, a spus ea ieşind din birou, nu veți mai avea nici măcar o bancă în țara asta.

*

Am ieşit din clădirea de pe Federal Plaza, plin de indignare, de furie şi de resentimente.

Oamenii ăia erau pe punctul să-mi arunce în aer cariera, să-mi distrugă viața.

Ce soluție îmi mai rămânea? Niciuna! Doar să mă rog ca ei să repare de bine, de rău stricăciunile. Turbam de furie. Cum poți să slujeşti binele public folosind metode josnice?

Trebuia să scap de stres, dar cum? Negăsind un răspuns, am hotărât să mă întorc acasă.

Am înconjurat clădirea pe Worth Street, apoi am coborât pe Broadway. Cerul era şi mai mohorât decât mine. Trotuarele erau destul de aglomerate, angajați şi gură-cască, iar pe stradă, circulația mi s-a părut intensă pentru sfârşitul unei dimineți.

Ajuns în fața grădinii de la City Hall, prin care se plimbau câțiva turişti, m-am repezit spre scara ce ducea la stația de metrou şi m-am urcat într-un vagon direct până în Queens. Erau cam patruzeci şi cinci de minute până acolo.

Trenul s-a pus în mişcare scârţâind. M-am aşezat pe o banchetă, mi-am ascuns faţa în mâini şi am respirat adânc. Trebuia să mă calmez, să mă adun, să încerc să fiu optimist. Să-mi spun că situaţia nu era poate atât de gravă. Că poate Bill Crimson n-avea să mă distrugă definitiv, că poate voia doar să încheie un capitol şi să treacă la altul. Am încercat să mă relaxez, să-mi alung din minte ideile negative şi să meditez, cu ochii închişi, să fiu pe deplin conştient de gândurile care mă asaltau.

— Crezi c-o să fie loc pe feribot?

Vocea unui copilaş.

— Sigur că da, scumpule, s-a auzit vocea unei bătrâne. De fapt, gata, am ajuns. Coborâm!

Mi-au trebuit câteva secunde ca să înţeleg sensul cuvintelor pe care le auzisem fără să încerc să le înţeleg. Am deschis ochii: trenul tocmai se oprise la South Ferry Station! Luasem linia inversă, spre sud! M-am ridicat de pe banchetă şi am sărit din vagon în momentul în care uşile se închideau la loc.

Ajuns pe peron, am văzut-o pe bunică mergând alături de nepotul său.

— E mult până la Staten Island? a întrebat băieţelul.

— Nu, nici măcar o jumătate de oră.

— O să vedem Statuia Libertăţii?

— Da, o să trecem prin apropierea ei.

— E adevărat, bunico? E adevărat? a spus băieţelul, nerăbdător şi emoţionat.

Tocmai îi lăsasem în urmă, când mi-a venit cheful să merg şi eu la Staten Island, să ies din oraşul plin de beton ca să respir aerul curat al libertăţii şi să mă plimb pe plajă fără să mă gândesc la nimic. Nu aveam nimic plănuit, eram liber să-mi urmez dorinţele.

N-a fost nevoie să aştept feribotul, era deja pe chei şi, cât am traversat, am luat o gustare la bord, în picioare pe

punte, cu coatele pe balustradă, în bătaia vântului şi respirând aerul sărat. Ajuns pe insulă, am luat metroul până la Dongan Hills, apoi am mers pe jos pe Seeview Avenue, un bulevard frumos amenajat, cu case îngrijite, aşezate la distanţă egală între ele. După Manhatann, părea aproape o altă planetă. Douăzeci de minute mai târziu eram la Midland Beach.

Plaja imensă se întindea cât vedeai cu ochii sub un cer tulbure. Nici măcar o pisică nu se aventura acolo în acel sfârşit de iarnă care se prelungea. Doar câţiva pescăruşi mi-au salutat sosirea cu ţipetele lor ascuţite. Vântul mirosea a ocean şi a libertate.

M-am descălţat, mi-am aruncat pantofii în tufele sălbatice, mi-am suflecat pantalonii şi am pornit în picioarele goale pe nisipul galben şi răcoros.

Am făcut kilometri pe malul apei, uitând cât este ceasul, uitând de toate, lăsând stropii de apă sărată să-mi biciuiască faţa şi valurile mici să se prelingă pe picioarele mele cu un freamăt înspumat.

Când trăieşti în nesiguranţă, cel mai înţelept este să ai încredere. Încredere în viaţă, încredere în tine, în steaua ta norocoasă... Neliniştea nu face decât să ne taie accesul la resursele noastre, să ne distrugă sănătatea şi să ne facă o companie neplăcută pentru ceilalţi. Încrederea este cheia de boltă a echilibrului nostru, a forţei noastre, a capacităţii noastre de a o lua de la capăt. Să ai încredere în tine când totul pare pierdut, când nu vezi nicio ieşire şi când viitorul pare la fel de întunecat ca un cer de noiembrie.

Eram cufundat în gânduri când mi-a sunat telefonul. Preţ de o clipă, am sperat că o veste bună va încununa gândurile mele pozitive, dar nu, era doar Lynn, care mă suna înapoi.

— Am multe informaţii, a spus încă de la început.

— Perfect.

Doar nu era să-i spun că acum nu mai aveam nevoie de ele. Şi-apoi eram curios să aflu sfârşitul poveştii.

— Bun, ce ştii deja despre problemele din regiunea amazoniană, ca să le completez cu rezultatele căutărilor mele?

— Ce ştiu? Păi, ca toată lumea, cunosc catastrofa care se pregăteşte acolo: ştiu că se distruge cu mare viteză pădurea amazoniană, în principal pentru a se face agricultură, pentru creşterea vitelor şi plantaţii de soia, că scăderea numărului de copaci duce la secetă, care ucide la rândul său alţi copaci, atât de mulţi încât ne îndreptăm încet spre transformarea regiunii amazoniene în savană. Oamenii de ştiinţă spun că pentru asta ar fi de ajuns să se distrugă 20% din pădure ca să se piardă definitiv restul. Ar fi o catastrofă, deoarece copacii conţin carbon pe care îl eliberează în atmosferă sub formă de gaz carbonic atunci când ard sau pur şi simplu când se descompun. Şi că acest scenariu se desfăşoară sub ochii noştri, că miliardele de tone de gaz carbonic eliberat pot să dea peste cap clima planetei noastre.

— Ai făcut o treabă bună. Acum, întrebarea este: cine profită de toate crimele astea?

— Bine punctat. După cunoştinţele mele, agricultorii brazilieni susţinuţi de guvernul lor care refuză să primească lecţii de la lumea întreagă. Ştiind că soia produsă în regiunea amazoniană este vândută mai ales chinezilor şi europenilor care o folosesc ca să-şi hrănească vitele. Pe scurt, totul se învârte în jurul vitelor. Toate acestea sunt exacte, dar mai este un lucru de ştiut, despre care nu se vorbeşte niciodată. Pentru a înţelege forţele care susţin despădurirea, trebuie să urmăm drumul banilor de la un capăt la altul, ca să ştim cine profită de ei. Şi iată, am descoperit ceva: investitorii străini sunt cei care trag sforile

în regiunea amazoniană. Şi aceşti investitori sunt... mari firme de investiţii şi mari bănci occidentale.

— Dintre ele fac parte şi firmele ale căror sedii au fost incendiate?

— Ei bine, nu chiar toate.

— Slăbuţ.

— Dacă reiau lista, în Baltimore, turnul vizat era deţinut de T. Rowe Price.

— Da.

— T. Rowe Price face parte dintre societăţile financiare americane care i-au finanţat cu nouă miliarde de dolari pe cei doi giganţi ai comerţului agricol brazilian ce domină piaţa de soia şi participă activ la despădurire.

— Înţeleg.

— În Valley Forge era Vanguard. Aceeaşi poveste.

— Dar Barclays, din New York?

— Barclays, căreia Greenpeace i-a acordat Premiul Ruşinii în 2012, este una dintre cele trei bănci care au finanţat cu un miliard două sute de mii de dolari JBS, gigantul brazilian în domeniul creşterii vitelor.

— Iar în Chicago, firma care îşi avea sediul în turn era Capital One, dacă nu mă înşel.

— Da, dar n-am găsit nimic despre ei. Capital One pare să nu aibă nicio legătură cu ce se întâmplă în regiunea amazoniană.

— Of. E de ajuns o excepţie ca să pună la pământ întreaga teorie.

— Nu ştiu ce să spun. Am căutat peste tot, dar s-ar părea că banca respectivă nu are nimic să-şi reproşeze în această privinţă.

— Cu atât mai rău. În orice caz, îţi mulţumesc foarte mult pentru ajutor. A fost foarte amabil din partea ta.

— Te întorci curând? Motanul tău nu mai are răbdare.

— Da, nu mai stau mult. Cu bine!

Drumul înapoi m-a ajutat să mă mai liniştesc. Am hotărât să văd lucrurile într-un mod pozitiv: acest caz mă scăpa de bătrânul şi morocănosul Bill Crimson, alături de care nu mă simțisem niciodată în largul meu; aveam să găsesc un alt agent, mult mai bun, respectuos şi eficient. Cineva care să creadă în mine: până la urmă asta era mai important decât faptul că Bill Crimson era faimos.

Soarele apunea când feribotul a plecat din port. M-am instalat pe punte în partea din față şi, rezemat de balustradă, cu vântul suflându-mi în față, m-am lăsat purtat de tangajul care dădea fiecărei oscilații impresia puternică de plonjon în apa întunecată a oceanului.

În depărtare, luminile Manhatannului s-au aprins una câte una în noapte, ca tot atâtea lumini ale speranței, promisiunilor, oportunităților pe care viața mi le rezerva pentru viitor.

Telefonul mi-a vibrat în momentul în care acostam în Whitehall Terminal.

Sunt Joan, asistenta lui Oprah. Îmi pare rău pentru neînțelegere, emisiunea dumneavoastră s-a reprogramat. Rămâne cum era prevăzut inițial, duminică înainte de ora 13 în studio. Atenție, este o emisiune în direct şi începe la 13:30.

Yes!!!

N-am putut să nu văd în acest mesaj efectul încrederii mele regăsite, ca şi cum Universul era pe aceeaşi lungime de undă cu starea mea interioară.

Ajuns pe chei, am sunat la firma de *media training* pentru a stabili o întâlnire, dar mi s-a răspuns că fusese reziliat contractul. Pe moment, un sentiment de nelinişte a dat să pună stăpânire pe mine, dar l-am alungat înainte de a-l lăsa să mă cuprindă. Nu mai voiam să mă descurajez. Cu atât mai rău pentru coach. Mă voi descurca fără el.

Oricum, problema pentru mine nu era să învăț tehnici de răspunsuri la interviuri, ci mai degrabă să scap de trac când mă voi afla în platoul de televiziune. Tracul... Încă o teamă, teama de a fi judecat... Şi ce este teama de a fi judecat dacă nu nevoia de a fi apreciat, de a fi recunoscut?

Mi-am amintit că Anna îmi vorbise despre nevoia mea de recunoaştere, care îmi împiedica accesul la intuiție. Această afurisită nevoie de recunoaştere intervine permanent în viața noastră influențându-ne alegerile, blocându-ne accesul la dorințele noastre profunde, împiedicându-ne să fim noi înşine. Asta ne subjugă şi ne distruge viața fără să ne dăm întotdeauna seama. Din momentul în care trebuia să fac ceva în public, fie să cânt, să desfăşor o activitate sportivă sau să iau cuvântul, prezența celorlalți mă făcea să mă pierd.

Pentru a doua oară în ziua aceea, am decis să am încredere şi să merg înainte, fără să mă las descurajat. Uneori, simplul fapt de a hotărî ceva pentru sine este de un real efect.

O oră mai târziu, eram aşadar destul de senin când am ajuns acasă.

Mi-a fost puțin greu să deschid uşa, căci cheia se bloca în mod ciudat în broască. Abia am aprins lumina că neliniştea a pus stăpânire pe mine ca un prădător pe prada sa şi am simțit că mi se taie răsuflarea.

Mobila fusese răsturnată şi toate lucrurile mele zăceau pe jos într-o dezordine totală, ca piețele din Marrakech după un uragan.

Am rămas năucit în pragul uşii, în fața oglinzii mari care îmi reflecta imaginea înspăimântată.

Eu, care mă temusem mereu de un jaf, tocmai fusesem victima unuia.

Cu gâtul încordat şi inima grea, am făcut încet un pas înăuntru. Hainele, obiectele, amintirile mele... toată

intimitatea mea era expusă vederii, profanată. Până şi dulapurile de pe culoar fuseseră golite de conţinutul lor care zăcea pe podea. Imaginea era dezolantă. Mi-am zărit fotografiile din copilărie risipite pe jos, amestecate la întâmplare cu chiloţi, cămăşi, dosare cu acte, şosete, documente... Aproape că mi-era greaţă.

Am făcut câţiva paşi în salon, pierdut şi cuprins de nedumerire, neştiind de unde să încep. Trebuia să sun la poliţie, bineînţeles, şi apoi va trebui să aranjez totul, va dura ore întregi. Trebuia, de asemenea, să inventariez tot ce fusese furat şi apoi să-mi sun asigurătorul. Să nu uit nimic. Mi-am dat seama că îmi luaseră obiecte de familie, amintiri de la tatăl meu şi inima mi s-a strâns.

Voiam să curăţ totul, să dezinfectez totul. Dacă aş fi putut să pun toată casa sub un jet de apă, aş fi făcut-o, ca s-o spăl de această intruziune în grădina mea secretă.

M-am dus în dormitor, cu inima strânsă, pregătindu-mă de spectacolul ce va urma, îngrijorat să-mi găsesc poate patul spintecat. Dar după ce am pus un picior în cameră, altceva mi-a sărit în ochi şi am simţit că-mi îngheaţă sângele în vene.

În mijlocul peretelui de un alb imaculat, deasupra patului, fuseseră scrise cu cerneală roşie două cuvinte care m-au şocat ca un ordin urlat:

The End

Erau luate din ultima mea carte, a cărei acţiune se desfăşura la New York în anii ’20: când banda de mafioţi care opera voia să-i ceară cuiva să-i cedeze acţiunile, ameninţa că-i va trimite acasă un ucigaş care să scrie aceste două cuvinte cu litere de sânge pe peretele camerei sale. Dacă nu le lua în seamă, mai târziu avea să fie găsit spânzurat de picioare, golit de sânge.

Nu era vorba deloc despre un jaf, era mult mai rău, căci eu eram ținta şi trebuia să țin cont de evidență, oricât de neplăcută şi inacceptabilă era ea: incendiatorul mă identificase drept urmăritorul lui, mă reperase, cu siguranță mă urmărise şi acum mă amenința.

M-am simțit deodată foarte rău, zguduit sufleteşte, în pericol.

Literele de pe perete luceau ca şi cum cerneala ar fi fost încă proaspătă. Brusc mi s-a făcut frică.

Şi dacă este *încă aici*?

Am luat imediat telefonul ca să sun la poliție, apoi m-am răzgândit. Rolul meu în anchetă era strict secret. Era ciudat, dar nu aveam de ales decât să-l sun pe Glenn sau pe Robert.

L-am sunat pe Glenn şi i-am povestit.

— Rămâneți acolo, a spus, eu m-am întors la Washington, dar trimit imediat o echipă.

Ironia sorții era că incendiatorul voia să mă facă să-mi opresc căutările tocmai când mă oprisem deja.

Dar cum naiba aflase despre rolul meu în anchetă? Cum era posibil, când lucrasem în incinta secretă şi militarizată de la Fort Meade? Era de neconceput.

M-am apropiat de perete. Cerneala părea încă umedă. Am avut deodată o bănuială şi mi-am pus degetul pe ultima literă. S-a pătat de roşu şi l-am dus la nas. Era ceea ce mă temeam.

Dumnezeule, sper că nu este sângele lui...

— Al Capone! Al Capone!

Am luat la rând toate camerele din casă, strigându-l. Mi-am dat seama, încremenit de groază, că nu mă întâmpinase când am sosit, cum făcea mereu. Am căutat peste tot, dar nu-l găseam. Eram terifiat. Nu era nicăieri. În disperare de cauză, am luat scara ca să urc în pod, fără să-mi fac prea multe speranțe: nu se ducea niciodată acolo.

Intrusul nu urcase în pod, lucrurile erau la locul lor, aşa cum le lăsasem eu.

— Al Capone!

Nici urmă de el... Simţeam că-mi ies din minţi, eram pe punctul de a izbucni în plâns.

Motănelul meu adorat...

Mă pregăteam să cobor când atenţia mi-a fost atrasă de o cutie de carton. M-am apropiat.

Al Capone era acolo, nemişcat, dar viu, ghemuit în fundul cutiei. L-am luat în braţe şi am izbucnit în lacrimi, strângându-l la piept. L-am sărutat pe frunte legănându-l cum îi plăcea, dar nu a tors. Bietul motan părea traumatizat.

Am respirat adânc.

Ce bine că e în viaţă.

Îl mângâiam când privirea mi-a căzut pe o altă cutie, mult mai mică.

Pistolul tatălui meu.

După ce Al Capone s-a liniştit şi s-a săturat de pupici, l-am lăsat jos şi am luat cutia cu arma. Am deschis-o şi am scos pistolul din metal rece şi greu. Am avut o secundă de ezitare, apoi l-am strecurat într-un buzunar şi am pus un set de cartuşe în celălalt.

Zece minute mai târziu, FBI-ul cercetase locul, cu poliţia criminalistică şi tot tacâmul. O nouă intruziune în intimitatea mea, dar care era menită să mă asigure că eram în afara oricărui pericol.

Mă aşteptam să fiu interogat în legătură cu sensul mesajului scris pe perete, dar probabil echipa fusese grăbită, căci anchetatorii au ocolit întrebarea.

Era aproape ora 2 dimineaţa când m-am dus la culcare după ce aranjasem totul şi curăţasem un pic peretele din camera mea. Eram epuizat, dar pentru mine era important să şterg cât de cât urmele intruziunii. Îmi luam astfel casa

înapoi. Dar acum amenințarea plana asupra stării mele de spirit, pândindu-mă ca o tumoră operată despre care te întrebi dacă nu va recidiva într-o bună zi.

Am luat pistolul în mână, un Beretta semiautomat destul de vechi. Am tras de chiulasă ca să bag primul cartuş, apoi l-am pus pe noptieră. N-aş fi crezut niciodată că într-o zi o să dorm cu o armă lângă pernă.

Mi-am spus că o să-mi pun o uşă blindată şi o să adaug gratii la ferestrele de la etaj care nu aveau. Dar chiar voiam să trăiesc închis ca într-o puşcărie?

Până la urmă am reuşit să adorm: mintea mea, deşi nelinişti tă, a cedat în fața nevoii trupului.

Dar în toiul nopții am deschis brusc ochii.

Tăcerea din camera cufundată în întuneric era întreruptă de şuieratul vântului ce pătrundea în coşul de la şemineu.

Şi atunci am înțeles.

Incendiatorul nu mă urmărise până acasă. Ultima oară când fusesem aici era înainte să reuşesc să-i furnizez FBI-ului informații utile, deci nu exista niciun motiv să fiu bănuit că îl hăituiesc.

Dacă ştia unde locuiesc, era din cu totul alt motiv.

22

Glenn a dat din cap, iritat şi îngrijorat şi a împins cu mâna cele câteva ziare de dimineață puse pe birou.

— Incendiatorul a transmis acelaşi ultimatum întregii prese, a spus. Va fi un nou incendiu de fiecare dată când echivalentul suprafeței Central Park-ului va fi distrus în pădurea amazoniană.

Robert a oftat furios mergând de colo colo prin birou.

— Măcar, a spus într-un târziu, asta ne lasă câteva zile la dispoziție.

Glenn a clătinat din cap.

— M-aş mira. Cred că este mai rapid de-atât.

S-a aplecat peste computer şi a scris ceva.

— Uite, ascultă asta: „Pădurea amazoniană este distrusă într-un ritm de 148 de hectare pe oră. Numai în Brazilia asta echivalează cu un milion de terenuri de fotbal în fiecare an...”

— Ah, chiar aşa? Drace, sunt serioşi brazilienii ăştia...

Glenn a făcut o grimasă.

— Dacă e să cred ce am citit azi-dimineață în ziare, brazilienii nu s-ar atinge deloc de pădurea lor fără miliardele vărsate acolo de băncile şi firmele noastre de plasament care să-i împingă s-o facă.

Robert a oftat.

— 148 de hectare pe oră... Să zicem că Central Park are trei sau patru hectare, asta înseamnă un incendiu la fiecare două sau trei ore. Sună groaznic!

Glenn a încuviințat din cap, gânditor.

— Vestea bună este că acum avem o certitudine în privința motivației lui ecologice, deci putem să ne îndreptăm căutările într-o direcție mai sigură; cea proastă este că nu se mulțumeşte să atace bănci.

— Ce te face să spui asta?

— Turnul Chicago. Acolo există o bancă, dar nu are de-a face cu regiunea amazoniană, am verificat. În turnul acela, fără îndoială ADM era vizat, chiar dacă ei neagă orice implicare în despăduriri. Aşa că asta lărgeşte câmpul posibilelor ținte. Dacă trebuie să protejăm toate băncile a căror activitate are un efect dăunător asupra naturii, nu ne rămâne decât să închidem Manhatannul şi toate centrele de afaceri din țară.

— Ce este ADM?

— Archer Daniel Midland, gigantul comerțului agricol.

— Ah, da, desigur, a spus Robert dând gânditor din cap. În orice caz, este totuşi ciudat că tipul a aşteptat atât înainte să-şi revendice sau să-şi comunice faptele.

— Ca să facă să crească panica... Pentru că, nu-i aşa, cu cât ştii mai puțin, cu atât eşti mai neliniştit. Uită-te la copii.

— Nu am.

— Imaginează-ți că ai avea unul. Dacă îi spui „Fă-ți ordine în cameră, altfel n-o să primeşti desert", ştie la ce să se aştepte, n-o să se sperie. Dar dacă îi spui „Fă-ți ordine în cameră, altfel n-o să-ți placă pedeapsa pe care ți-am pregătit-o", îl pui pe gânduri.

— Eşti mai rău decât pari, de fapt. Mimezi că eşti drăguț.

— N-am inventat nimic, am citit azi-dimineață aici, a spus Glenn, luând un ziar. Uite, este un psiholog cel care scrie: „Ființa umană are nevoie să ştie, să înțeleagă şi nimic nu este mai neliniştitor decât absența informației. Este de o mie de ori mai liniştitor să cunoşti inamicul şi natura precisă a amenințării, oricât de groaznică ar fi, decât să rămâi în nesiguranță, sursa tuturor coşmarurilor, tuturor interpretărilor care provoacă frici şi mai terifiante..."

*

De cum m-am trezit, am sunat-o pe Anna.

— Incendiatorul are o mare capacitate de intuiție, am spus.

— Poftim?

Am pus-o la curent cu ce găsisem acasă.

— N-avea cum să-mi cunoască adresa, decât dacă este de la FBI, bineînțeles. Deci a intuit-o, nu văd altă explicație.

Anna mi-a răspuns printr-o tăcere prelungită.

— Asta înseamnă, am continuat, că este cu siguranță unul dintre foştii tăi colegi de la Fort Meade. Trebuie să fi fost

instruit prin *Remote Viewing* ca să fie capabil să intuiască atât de precis un loc.

— Timothy, ştii că toţi sunt morţi.

— Cei care erau în activitate, dar laboratorul există de peste patruzeci de ani, trebuie să fie şi oameni care au ieşit la pensie de acolo.

Din nou, câteva clipe de tăcere.

— Da, aşa este.

— Şi de aceea mă hărţuieşte: ştie că sunt pe urmele lui cu ajutorul intuiţiei, propria sa armă, a cărei eficacitate o cunoaşte mai bine decât oricine. Ştie că reprezint o adevărată ameninţare pentru el.

— E posibil, Timothy.

— Asta înseamnă că de acum, nu mai sunt în siguranţă nicăieri. Chiar dacă m-aş muta în celălalt capăt al oraşului la nişte prieteni sau în fundul unui sat izolat, ar putea să mă localizeze uşor.

În loc de răspuns, tăcerea stânjenită a Annei.

— Şi cum intuiţia permite să ai acces la viitor, am spus, ar putea chiar să ştie dinainte ce o să fac. Sunt încolţit din toate părţile ca un cerb la o vânătoare cu gonaci. Singura soluţie ar fi să spun în gura mare că m-am retras din asta, că nu mă mai ocup de treburile lui care, la urma urmei, nu mă privesc. Să trăiesc egoist şi să afirm acest lucru, iată singura mea opţiune ca să sper să fiu în siguranţă.

Din nou o lungă tăcere, apoi Anna a bâiguit cu o voce nesigură:

— Îmi... îmi pare rău că te-am amestecat în treaba asta.

I-am transmis rapid concluziile mele lui Glenn, care le-a luat în serios şi m-a anunţat că începe imediat o anchetă cu privire la tot fostul personal de la Fort Meade aflat încă în viaţă.

— Pun imediat o echipă la lucru, mi-a spus cu o voce din care se simțea că voia atât să mă liniştească, precum şi să prindă făptaşul. Este o instituție publică, deci vom avea acces uşor la documente, o să meargă foarte repede.

M-a informat despre ultimatumul incendiatorului care confirma intuiția mea cu privire la motivația ecologică.

— E păcat totuşi, am spus, să distrugi o cauză atât de nobilă cu nişte fapte atât de odioase.

— Asta-i limpede. Dar o să-l încolțim repede. Şi Barry Kantor a anunțat azi-dimineață că, drept urmare a plecării dumneavoastră, punem toate tunurile pe poliția criminalistică. Dat fiind că turnul Barclays din New York nu s-a prăbuşit, am putut să ne facem o idee despre cum a fost declanşat incendiul. Totul este cercetat în prezent, Robert se ocupă de asta. Avem speranțe mari în această privință.

*

Glenn a cerut lista cu toți experții în metoda intuitivă care lucraseră la proiectul *Stargate* încă de la început. Cea mai mare parte a celor încă în viață erau la pensie, doar câțiva mai desfăşurau o activitate în alte domenii, în privat.

A comparat lista cu cea a tuturor activităților ecologice înregistrate din țară.

Niciun rezultat.

A lărgit căutarea la baza ce-i cuprindea pe toți militanții, adepții şi voluntarii dintr-un partid sau o organizație ecologistă.

Niciun rezultat.

A verificat atunci unul câte unul dosarele personale ale foştilor *Remote Viewers* ca să afle ce i-ar fi putut motiva să apere cauza ecologistă.

Trei nume s-au evidențiat.

Primul murise.

Al doilea trăia în Argentina şi prezența lui în această țară în zilele din urmă a fost rapid confirmată de către poliția argentiniană.

Al treilea era un american de origine amerindiană, proaspăt pensionat.

Glenn a simțit cum inima îi bate mai tare.

— Vreau să ştiu tot despre el şi familia lui, a cerut. Tot ce poate face referire la legătura lui cu natura.

O jumătate de oră mai târziu avea primele informații.

Fiul cel mic al acelui bărbat se alăturase cu şapte ani în urmă tribului Yanomani din nordul Braziliei, din dorința de a reînnoda legătura cu modul de viață al strămoşilor săi îndepărtați, în contopire totală cu natura, în mijlocul pădurii amazoniene. Îşi întemeiase o familie şi trăise mai mulți ani acolo, până când tot tribul a fost mutat cu forța de un uriaş incendiu finanțat de o firmă de comerț agricol care cumpărase pe nimica toată miile de hectare din jur. Atunci fiul s-a revoltat împotriva invadatorilor, revendicând dreptul tribului de a rămâne să trăiască în acea pădure. Era singurul care făcuse studii universitare şi deci cel mai potrivit să negocieze cu acei businessmeni intransigenți. Dar negocierea nu a folosit la nimic şi conflictul a izbucnit într-o zi la o întâlnire față în față dintre membrii tribului şi buldozerele care veniseră să răscolească pământul. Înfruntarea a sfârşit prost şi trei membri ai tribului au murit, striviți de maşini. Fiul bărbatului era unul dintre ei. Ancheta poliției a stabilit că fusese un accident.

L-am prins, şi-a spus Glenn.

O oră mai târziu, un corp de elită al FBI-ului intra într-o casă modestă din micuța comunitate Flemington, la o oră de New York, în New Jersey şi îl sălta pe suspect în momentul în care se pregătea să ia prânzul. Omul a negat că ar fi implicat, dar nu a putut să ofere un alibi pentru cele patru seri ale atentatelor. Casa i-a fost scotocită şi s-au găsit

articole de ziar în care se vorbea despre fiecare dintre cele patru incendii, decupate cu grijă şi puse într-o mapă. Istoricul navigării de pe computerul lui dezvăluia numeroase căutări despre firmele atacate. S-a justificat cu stângăcie invocând simpatia pentru cauza apărată prin aceste acţiuni, negând că el ar fi autorul. A fost reţinut şi Barry Kantor a cerut să fie arestat preventiv.

*

Toată această înlănţuire de fapte aproape că mă făcuse să uit că emisiunea se apropia.

Mâine...

O să fie bine, mi-am spus cu stomacul strâns, cu condiţia să-mi regăsesc încrederea pe care o simţisem cu o zi în urmă, când mergeam pe plajă.

Nu mai aveam putere să colind magazinele ca să-mi găsesc o ţinută, aşa că m-am hotărât să mă descurc cu ce aveam: o pereche de blugi curaţi, o cămaşă frumoasă şi un sacou închis la culoare. O ţinută neutră, dar potrivită. O să meargă.

Lynn mi-a făcut o vizită-surpriză. Văzuse poliţia venind cu o seară în urmă, dar nu îndrăznise să-şi bage nasul. I-am povestit că fusesem victima unui simplu jaf, doar atât. A fost supărată că nu văzuse nimic, ceea ce era într-adevăr foarte surprinzător ţinând cont cât timp petrecea ea uitându-se pe fereastra biroului, care dădea chiar spre casa mea.

A insistat că trebuie să-mi instalez un sistem de securitate şi, la sfârşitul discuţiei, aş fi putut să devin un reprezentant al firmelor de securitate, atât de în amănunt îmi vorbise despre caracteristicile şi avantajele acelor sisteme. Dacă niciun agent literar nu mă mai voia, aveam acum un plan B.

Am fost salvat de telefonul Annei.

— E important, îmi pare rău, i-am spus lui Lynn, prefăcându-mă dezamăgit, şi va dura destul de mult.

A plecat după ce i-am mulțumit din nou pentru ajutorul prețios pe care mi-l oferise.

— Da, Anna, bună ziua.

— Nu deranjez?

— Deloc.

— Eşti liber la prânz?

— Astăzi? Dar... nu te-ai întors la Fort Meade?

— Nu e nicio grabă. Nu mai sunt aşteptată acolo.

— Cum aşa? Nu înțeleg...

— Am fost concediată.

Am primit vestea cu un sentiment de nedumerire urmat imediat de vinovăție.

— Este din cauză că am renunțat eu la proiect?

— Asta doar le-a dat ocazia să grăbească lucrurile.

— Totuşi cum e posibil atât de repede?

— Totul era deja pregătit. Chiar dacă n-ai fi fost tu, ar fi găsit un alt pretext. Responsabilul de care depind este un ultrareligios care încearcă de când a fost numit să pună capăt proiectului. În lipsa unui miracol, trebuia să reuşească mai devreme sau mai târziu.

— Un miracol precum arestarea incendiatorului cu ajutorul laboratorului.

— De exemplu.

— Îmi pare rău.

— Să trecem mai departe... Dacă eşti liber la prânz, am putea să mâncăm împreună, ca să vorbim despre altceva, acum că nu mai avem o relație profesor–elev.

Spusese asta râzând şi i-am fost recunoscător că nu dramatiza situația.

— Ah, ei bine, da, de ce nu?

Am luat maşina ca să merg în Manhatann. După ameninţările care planau asupra mea mă simţeam prea expus ca să iau metroul.

Ne-am întâlnit în Greenwich Village, cel mai impresionant cartier din New York, unde clădirile înalte lasă loc imobilelor mici din cărămidă, cu trepte la intrare, care te fac să te gândeşti la Anglia şi unde străzile întortocheate se eliberează de austerul design newyorkez, având aspectul unui traseu de linii curbe. Am mers împreună pe trotuarele mărginite de copaci. Primele flori albe de cireş japonez anunţau apropiata sosire a primăverii.

E ciudat cât de formale pot să facă să fie relaţiile raporturile profesionale, ca şi cum fiecare ar juca un rol, rolul corespunzător postului său. Anna pe care am întâlnit-o nu mai avea nicio legătură cu cea pe care o cunoscusem până atunci. Era mai naturală şi interacţiunea noastră a avut încă de la început un stil mult mai familiar decât înainte. Nu mai eram nişte profesionişti care colaborau ca să înfrunte o provocare, ci aproape nişte prieteni care împărtăşiseră momente intense. Mi s-a părut şi mai relaxată, ca şi cum concedierea ar fi eliberat-o în mod paradoxal de o povară. Uneori în viaţă teama de a cădea este mult mai rea decât căderea însăşi.

— De luni întregi trăiesc cu neliniştea că o să mi se-ntâmple, a spus. Acum că s-a întâmplat, nu mai am motive să-mi fie frică.

— Este o atitudine foarte înţeleaptă.

— Mă rog, sunt îngrijorată totuşi pentru viitor. Proiectul *Stargate* fiind strict secret, în contractul de muncă s-a trecut o clauză de confidenţialitate: nu am dreptul să vorbesc despre ce am făcut în anii petrecuţi la Fort Meade. Va fi greu să prezint un CV convingător.

— Îmi pare rău.

— Mă voi descurca, nu-ți face griji. Unde mâncăm? Mor de foame.

— Hm... habar n-am, tu ce zici?

A zâmbit.

— N-avem decât să căutăm *intuitiv* restaurantul.

— Cum aşa?

— Ținta este restaurantul unde luăm astăzi prânzul, de acord? El există deja, aşa că tu doar o să te conectezi cu locul.

— Dar... n-o să desenez o ideogramă stând în picioare în mijlocul străzii!

— Ai făcut multe şedințe în câteva zile; după părerea mea, ar trebui să fii în stare acum să te deschizi spontan către țintă. O să încercăm.

— OK.

— Închide ochii.

M-am supus.

— Acum, a spus ea, răspunde la întrebare: cum este?

— Văd culoarea galbenă, i-am spus.

— Foarte bine, ce altceva?

— Este şi brun şi apoi puțin verde, un fel de verde nu prea clar, un pic turcoaz.

— OK. Ce altceva?

Am început să râd.

— De ce râzi?

— Tocmai am văzut, în fine... nu este tocmai o imagine, este... ca şi cum aş fi aflat că trece Tarzan agățat de o liană.

— Cum ai aflat asta?

— Cred că am auzit ceva ce seamănă cu strigătul lui... şi apoi mi-a apărut imaginea, mai mult sau mai puțin.

— Bun. Ce altceva?

— Hm... am o senzație plăcută. E cald, miroase bine.

— Ce gust are ce mănânci? Ce textură?

— Hm... e moale... are un gust... sărat şi care duce cu gândul la paste... doar dacă nu este piure. De fapt, este destul de moale.

— Bun, nu ne rămâne decât să o luăm din loc.

Am deschis ochii.

— Şi cum procedăm?

— Contiuăm să mergem şi o să vedem dacă vreunul dintre restaurantele din zonă pare să se potrivească cu descrierea ta sau dacă întâlnim vreo chelneriță deghizată în Cheeta!

Eram pe jumătate amuzat, pe jumătate sceptic. Am străbătut câteva străzi uitându-ne în interiorul clădirilor. Nimic prea convingător. Am continuat pe Houston Street, până unde începea Soho. În cele din urmă am ajuns în dreptul unei fațade din lemn alb cu un stor bleumarin. Interiorul avea pereți galbeni şi parchet şi un bar verzui.

— Ei bine, iată, a spus Anna, am ajuns.

— Mda... nu am vizualizat albul fațadei şi nici albastrul storului.

— Da, dar uită-te la firmă, a spus pufnind în râs.

Am ridicat ochii: *Jane*.

— Să mori de râs.

Eram totuşi un pic tulburat.

Am luat loc la o măsuță din lemn vopsit, puțin mai retrasă. Decor simplu, dar cald. Pe peretele din față un ecran transmitea un post de ştiri.

Un chelner ne-a adus meniul.

— O să iau un curry de legume, a spus Anna.

— Dacă tot au gnocchi cu ricotta, cred că n-am de ales...

— Dimpotrivă! Accederea la viitor nu interzice schimbarea acestui viitor. Uneori este posibilă o acțiune inversă.

— Păi... în cazul ăsta, nu era un viitor.

— Aminteşte-ți ce spun specialiştii în fizică cuantică: la nivelui infinitului mic, lumea nu înseamnă decât potențialități, iar timpul nu se scurge cum îl percepem în

lumea noastră. Se pare că proiecția conştiinței umane asupra unui eveniment este cea care îl stabilizează. Dar asta nu îl face neapărat definitiv din acest motiv. Şi luând cunoştință de viitorul pe care te pregăteşti să-l trăieşti, poți să hotărăşti să trăieşti altceva în viitor. Îți proiectezi atunci conştiința asupra acestui viitor pe care îl alegi şi dacă asta crezi sincer, sunt şanse să devină realitate.

— Atunci, este de ajuns să hotărăşti ceva ca să reuşeşti? Mi se pare că sunt mulți oameni care încep un proiect supermotivați... şi care eşuează.

— Este mai complicat de-atât. Nu e de ajuns să hotărăşti, trebuie să crezi cu adevărat. Să nu te minți pe tine, să nu te prefaci, altfel nu merge. Aici este dificultatea: credința nu se strigă în gura mare. Deci adevărata întrebare este mai degrabă: ce ne face să credem sau nu în realizarea unui lucru? Credința se naşte în noi sau nu este decât rodul percepției unui viitor deja scris? Nu am un răspuns categoric.

— Înțeleg. Sunt totuşi cam neclare toate astea.

— Dacă aşa vezi lucrurile, aşa le vei trăi.

— Ai răspuns la toate, nu?

— Nu şi la întrebarea despre ce mâncare o să alegi, a spus ea zâmbind.

Am parcurs meniul până la capăt.

— Bun. De fapt, am să rămân la gnocchi, nu mă tentează altceva.

Am comandat şi două pahare de vin roşu care ne-au fost servite imediat.

— Ei bine, am spus, închin paharul pentru şomerii care am devenit amândoi în douăzeci şi patru de ore.

— Pentru şomeri! a spus Anna ciocnind. Cu observația că tu nu eşti cu adevărat şomer pentru că nu erai plătit.

— Nu, desigur. Pe de altă parte, emisiunea mea de televiziune a fost reprogramată, chiar dacă nu mai am agent.

— Ah, da?

— Da, e mâine, la 13:30 în direct. Am nişte emoţii... Încerc să nu mă gândesc, dar sunt tot mai mari pe măsură ce trec orele, ca un val perfid gata să mă înghită. Mă pierd cu totul când vorbesc în public. Aşa că televiziunea...

— Ah... e caraghios.

— Nu, deloc. E paralizant.

— Voiam să spun că e ciudat. Dar ce te sperie?

— Nu ştiu... am impresia că toată lumea o să mă judece, o să-mi vadă defectele.

Anna a clătinat gânditoare din cap.

Ni s-au adus farfuriile aburinde.

— Pare delicios, am spus.

Ea nu a răspuns.

— Şi e al naibii de bun, am adăugat.

Dar Anna rămânea tăcută, cu privirea un pic pierdută în gol, absorbită de gândurile ei.

Apoi m-a privit în ochi.

— Mă apreciezi, Timothy?

— Hm... da, mult.

Nu mă aşteptam la această întrebare.

Ea a făcut o grimasă, apoi s-a aplecat uşor spre mine.

— Trebuie să-ți fac unele mărturisiri, a spus cu o privire tristă.

Am ridicat din sprâncene.

— Aş vrea să mă cunoşti dincolo de aparențe, a adăugat.

— De acord.

— Să-mi cunoşti chiar... micile defecte.

— Te ascult.

— Uite, a spus respirând adânc, mai întâi am tendința să evit polemicile, sar la altceva când trebuie să fac un efort.

Apoi... îmi cam lipseşte empatia faţă de emoţiile negative ale celorlaţi. Ce altceva? Ah, da, am picioarele, să zicem... mari în raport cu talia mea. Eu...

— Dar ce te-a apucat de-mi spui toate astea?

— Stai, n-am terminat: fac mereu greşeli de ortografie când scriu cel mai scurt text. Şi apoi, sunt complet dependentă de ciocolată. N-am niciun pic de voinţă să scap de dependenţă. Şi de asemenea... Ah, da, am adesea tendinţa să las pe a doua zi lucrurile importante de făcut. Deci, ce părere ai?

— Cred că o să rămâi mult timp şomeră.

— Eşti prost, a spus pufnind în râs.

Apoi mi-a adresat un zâmbet angelic făcut să topească un colos din piatră.

— Mă mai apreciezi?

— Ei bine, să zicem că te văd mai puţin perfectă.

— Şi...

Voiam să nu mă grăbesc ca s-o chinui puţin, dar zâmbetul ei învăluitor m-a făcut să mă răzgândesc.

— Şi... te apreciz totuşi.

Ochii ei au sclipit; avea o privire victorioasă.

— Iată, a spus pe un ton satisfăcut, afişând un zâmbet larg.

— Ce anume?

— Ce voiam să demonstrez. Defectele noastre nu ne împiedică să fim apreciaţi. Dimpotrivă, a spus ridicând din umeri. Ne fac mai umani.

— Vrei să spui că sunt prost pentru că am trac când vorbesc în public.

— Da. Asta înseamnă deja un defect.

Mi-a aruncat din nou zâmbetul acela răvăşitor, adăugând:

— Şi totuşi te apreciez.

— Mda... Dacă îmi permiţi, nu erai tocmai naturală până astăzi. Cât am lucrat împreună, făceai pe experta,

profesonistă şi distantă cât cuprinde. După două ore, am impresia că nu mai sunt cu aceeaşi persoană!

Ea a luat calmă o înghiţitură de vin.

— Să zicem că în domeniul muncii, managerii au uneori credinţa idioată că trebuie să fii perfect ca să fii performant. Asta ne obligă adesea să jucăm rolul profesonistului ireproşabil... Bun, şi în ce mă priveşte, îţi amintesc totuşi că eram pe banca acuzaţilor. Dovada: mi-au făcut vânt.

— Şi pentru mine, emisiunea de televiziune ţine tot de domeniul profesional.

— Da, dar nu şefii tăi sunt cei care te vor privi. Nu mai ai şefi, nu uita.

— N-am avut niciodată.

— Un motiv în plus. Iar telespectatorii sunt oameni normali cărora nu le pasă de defectele tale. Dar oricum, cred că problema este alta.

— Adică?

— Tu eşti cel care nu te accepţi în totalitate aşa cum eşti.

— Nu ştiu ce să spun.

A pus paharul pe masă şi mi-a adresat un zâmbet pe care l-am simţit sincer binevoitor şi deloc seducător.

— Acceptarea defectelor noastre ne eliberează de judecata celorlalţi.

Am luat la rândul meu o înghiţitură de vin, gândindu-mă la cuvintele ei. Eram sensibil la argumentele pe care mi le oferea.

— Oricum, a spus, tu ai mai văzut oameni fără defecte?

— Păi... da: uită-te la Barry Kantor. Sincer, tipul le are pe toate: este frumos, inteligent, chiar strălucit aş spune, are audienţă bună, se exprimă foarte bine, este elegant şi pe deasupra are un superpost. Niciun defect.

— Crede-mă, nu există om fără defecte.

— Eu...

— Stai! m-a întrerupt brusc, făcându-mă să tac cu un gest al mâinii. Priveşte!

Canalul de ştiri titra pe ecran: „Incendiatorul turnurilor, arestat”. Jurnalistul spunea că ancheta dusese la prinderea celui mai căutat criminal din țară. Am văzut atunci doi polițişti flancând un bărbat cu cătuşe la mâini, de vreo şaizeci de ani, care mergea aproape în fața camerei.

— Dumnezeule! a spus Anna dând din cap.

— Ce e?

— Nu se poate...

— Ce? Ce este?

Anna nu a răspuns imediat. Era ca paralizată, cu ochii ațintiți spre ecran, cu înfățişarea răvăşită.

A aşteptat sfârşitul ştirii ca să se întoarcă spre mine.

— Este imposibil, mi-a spus. Îl cunosc pe bărbatul ăsta. Este Elan Walker, un fost angajat de la Fort Meade. L-am întâlnit de două ori. Este omul cel mai dotat şi mai cald pe care l-am cunoscut vreodată. Este absolut incapabil să facă aşa ceva.

— Nu ştiu ce să spun... Bănuiesc că l-au arestat pe baza unor dovezi concludente.

— Dar tipul ăsta este atât de înțelegător şi de bun că ar fi în stare să-ți găsească scuze dacă i-ai fura maşina sau dacă l-ai pălmui în public.

— Ştii, în cele mai multe anchete criminalistice, vecinii vinovatului afirmă că acesta este un tip cumsecade, drăguț şi amabil.

— Dar acum este pur şi simplu imposibil! Sunt convinsă!

— S-ar părea că, dacă...

Deodată, Anna m-a prins de braț.

— Nu este el! Am o dovadă! Îmi amintesc!

— Ce?

M-a privit drept în ochi.

— Bărbatul ăsta e pirofob.

— Ce-i aia?

— Pirofob. Are fobie de foc! Se îndepărta imediat ce aprindea cineva o țigară.

Evident, informația aceasta m-a surprins.

— Trebuie să facem ceva, a spus. Nu putem lăsa să fie acuzat un nevinovat! Şi în plus, ştiu că este fragil emoțional: şi-a pierdul unicul fiu, nu mai are familie. Nu va rezista la închisoare.

Începeam s-o cred.

— Din nefericire, nu văd ce-am putea face...

— Cel mai bun mod de a-l disculpa este să-l găsim pe adevăratul vinovat.

— Anna...

— Este singura soluție.

— Ascultă, Anna, văd unde vrei să ajungi, dar îți amintesc că eu am încheiat povestea asta. Şi oricum, şi FBI-ul şi-a terminat misiunea: au găsit vinovatul, n-o să-i faci să redeschidă ancheta. Ca să nu mai spunem că acum şi tu eşti scoasă din joc...

Nu mi-a răspuns, dar privirea ei tristă mi-a sfâşiat inima.

Am cerut nota, iar zece minute mai târziu eram în stradă. Mergeam în tăcere pe trotuarul de pe Houston Street, o tăcere stânjenitoare, când am auzit în spatele meu şi fără să bag prea mult în seamă un motor accelerând.

Deodată, Anna, care era în dreapta mea, a țipat şi m-a tras de braț.

— Atenție!

În acelaşi moment, o lovitură violentă în umărul stâng m-a făcut să-mi pierd echilibrul şi m-am prăbuşit la pământ, cu Anna ținându-mă în cădere ca să nu mă lovesc la cap.

Uruitul motorului se îndepărta deja. Am întors capul şi am zărit o furgonetă neagră care se deplasa cu viteză.

— Eşti bine? m-a întrebat Anna.

— O să fiu, am spus ridicându-mă.

Mă durea umărul, dar eram întreg.

Strada era aproape pustie. Niciun pieton sau biciclist pe care ar fi trebuit să-l evite: vehiculul nu avea niciun motiv să derapeze brusc accelerând în dreptul meu.

Eram pe cât de şocat, pe atât de nedumerit: o făcuse intenționat.

Însă era atât de inacceptabil, încât m-am agățat totuşi de ipoteza unui accident. Poate tipul de la volan vorbea la telefon sau strănutase sau mai ştiu eu ce?

Asta mi-a amintit de o scenă dintr-unul dintre romanele mele. Eroul era să fie călcat de o maşină şi a fost salvat în ultima clipă de un bărbat care l-a tras, cum făcuse Anna. Doar că acel bărbat se dovedea apoi a fi un complice al vinovatului. Îi salvase viața doar ca să-i câştige încrederea. Maşina care derapase era o înscenare care să-i servească scopului.

— A vrut să te omoare, a spus Anna.

Furgoneta dispăruse deja în depărtare. De jur împrejurul nostru, strada era pustie. Niciun martor care să fi văzut numărul de înmatriculare.

— Nu ştiu. În orice caz, fără tine ar fi reuşit cu siguranță...

— Am întors capul când l-am auzit apropiindu-se şi am văzut că gonea pe trotuar. Ai avut noroc, te-a agățat cu oglinda retrovizoare: s-a îndoit din cauza loviturii, iar asta a amortizat şocul. Umărul tău e bine?

— Da, cred, am spus, masându-mi-l uşor cu mâna dreaptă.

— Doamne, ce spaimă am tras...

Totuşi, îmi venea greu să cred că cineva voia să mă omoare. Sigur, exista amenințarea aceea scrisă pe peretele camerei mele care îmi cerea să opresc căutările, dar mă oprisem!

— Înainte să ne întâlnim la prânz, ai spus cuiva că vei încerca să mă convingi să continui? am întrebat.

— Nu. Şi oricum nu mă gândisem la asta. Am aflat odată cu tine de arestarea lui Elan Walker şi atunci ți-am cerut.

Toate acestea n-aveau niciun sens.

— Sau sunt urmărit de azi-dimineață, am spus. Am fost văzut întâlnindu-mă cu tine şi s-a interpretat greşit.

Anna a rămas pe gânduri câteva clipe.

— Doar tu poți să-l identifici repede. Cu siguranță a înțeles asta... Prin urmare, eşti o amenințare permanentă pentru el. În orice moment, poți alege să-l localizezi şi să-l denunți. Viața lui e în mâinile tale! Pune-te în locul lui: nu poate să-şi asume acest risc. Ar fi nebun să te lase în viață.

Cuvintele ei au avut efectul unui duş rece.

— Dacă tu crezi, a adăugat ea, că oprirea anchetei te protejează, te înşeli. Ar însemna să i te oferi pe tavă, fără să te aperi. Nu-ți va da drumul.

— Spui asta pentru că vrei să mă întorc ca să-ți salvez prietenul.

— Nu este prietenul meu. Doar un nevinovat acuzat pe nedrept.

Am clătinat din cap.

— Mi-am promis să nu mai colaborez cu FBI-ul. Au fost josnici cu mine, iar tu ştii foarte bine.

— Nu-ți cer asta. Dar numai tu poți să-l localizezi pe criminal. Du-mă la el. Trebuie să-l văd şi aşa voi putea să-l identific: consultând dosarele tuturor foştilor angajați de la Fort Meade încă în viață.

Pentru că nu spuneam mimic, a adăugat:

— Dacă n-o faci pentru tine, fă-o pentru a salva un nevinovat.

Totul mi se învârtea în minte şi, căutând cu disperare soluțiile viabile, mi-a fost evident că nu exista decât una. Foarte simplă. Fuga. Era de ajuns să plec departe, să stau o lună în celălalt capăt al țării la un văr sau un prieten, sau chiar în străinătate. Nu m-ar urmări acolo; avea un plan de

pus în aplicare, nu l-ar abandona ca să urmărească un fugar.

Nu era frumos, dar îmi garanta siguranța. La urma urmei, nu cerusem nimic în afacerea asta. Aveam totul de pierdut şi nimic de câştigat. Măcar să-mi păstrez intuiția pentru mine, ca să-mi scriu romanele.

— La ce te gândeşti?

N-am răspuns, dar, în timp ce treceam în revistă diferitele locuri unde aş fi putut să mă retrag, un sentiment nou şi supărător a început să mijească în străfundul meu, adânc de tot, un sentiment care, treptat, a luat forma unei întrebări, apărând încet din cotloanele subconştientului meu.

Când Dumnezeu, Viața, Universul sau oricum i-am spune, ne dă un har, un talent, o pricepere ce pare, într-un fel sau altul, să fie utilă celorlalți, chiar putem s-o păstrăm pentru noi?

23

Casa Albă
Biroul consilierului preşedintelui

Glenn a aruncat o privire pe ceas. Întârziau la conferința de presă. În picioare, în spatele biroului, Barry Kantor vorbea la telefon cu un senator despre o problemă legată de buget. De cincisprezece minute de când era acolo, Glenn îl auzise trecând de la un subiect la altul cu diferiți interlocutori, mereu cu aceeaşi uşurință.

— Să mergem, a spus Kantor închizând telefonul.

Glenn l-a urmat în tăcerea adâncă de pe culoarul pe care au mers aproape în pas forțat. Au trecut pe lângă sala Roosevelt în stânga lor, pe lângă Biroul Oval din dreapta, apoi culoarul a făcut o cotitură şi au ajuns în fața sălii unde se țineau conferințele de presă.

Cum au intrat în sală, murmurul conversațiilor a încetat şi şuşotelile grăbite au însoțit mişcarea camerelor de luat vederi îndreptate spre ei. Barry Kantor a mers până la pupitrul oficial, iar Glenn s-a oprit în stânga lui, puțin mai în spate. Kantor îi ceruse să fie de față în cazul în care întrebările presei se refereau la elemente precise ale anchetei.

Sala era plină ochi. Cele şapte rânduri de câte şapte scaune rabatabile albastre ale jurnaliştior acreditați erau ocupate, înconjurate de o mică mulțime de reporteri agitați, fotografi şi cameramani. Cabluri video groase se întindeau pe jos în toate direcțiile, adăugând dezordine agitației din jur. Aparatele foto şi blițurile au început să zumzăie. Căldura emanată de proiectoare şi dimensiunea redusă a locului făceau ca atmosfera să fie sufocantă. Glenn nu văzuse niciodată atâta lume în această sală pentru o infracțiune de proporții internă.

Barry Kantor le-a lăsat câteva clipe fotografilor ca să poată să-l asalteze după pofta inimii, apoi şi-a început declarația salutându-i pe cei prezenți, foarte degajat şi zâmbitor.

— Sunt fericit să vă pot confirma că l-am arestat pe incendiatorul turnurilor.

Glenn îl privea din profil. Toate trăsăturile feței destinse îi exprimau satisfacția şi mândria.

— Administrația noastră, a spus, a lucrat fără pauză de când a început această serie de incidente, zi şi noapte, şi munca fiecăruia a dat roade.

O secretară s-a strecurat lângă Glenn, cu o mină foarte stânjenită. I-a dat o foaie şoptindu-i la ureche:

— Vedeți dacă este nevoie să-i spuneți domnului Kantor.

Glenn a luat foaia şi a citit:

> Clădirea societăţii State Street din Boston este în flăcări.
> A fost difuzată muzica din *Chemarea străbunilor.*

Drace! Trei minute mai devreme şi am fi avut informația înainte să începem.

— Fiecare trebuie să se simtă uşurat că a scăpat de inamicul public numărul unu, a continuat Barry Kantor, fiecare trebuie să se simtă uşurat să-şi spună...

Glenn nu a ezitat deloc. A făcut un pas şi a pus foaia pe pupitru, sub ochii consilierului.

Kantor a continuat să peroreze fără să se oprească nicio clipă. Doar trăsăturile feței i s-au schimbat încet, trecând de la zâmbetul victorios la expresia unei hotărâri asumate şi curajoase.

— ...că poate de-acum să se ducă la muncă fără să se teamă. Şi totuşi, trebuie să ştim ceva. Suspectul arestat are cu siguranță complici şi în momentul în care vă vorbesc, ținând cont de elementele prezente în dosar, sunt ferm convins că amenințarea persistă şi că vor mai fi şi alte incendii. Viitorul va spune dacă am dreptate, dar cred că nu trebuie să fim încă siguri de victorie. Am câştigat o bătălie, însă războiul nu s-a terminat. Vă chem aşadar pe fiecare să rămâneți extrem de vigilenți. Pentru noi lupta continuă şi vă voi chema iarăşi de îndată ce voi dispune de noi elemente ale anchetei ce pot fi comunicate populației.

*

Banane.

Vedeam banane şi un vapor.

— Eşti sigur? m-a întrebat Anna cu ezitare şi vizibil stânjenită.

Am aşezat încet foile pe masă, ideogramele, listele cu termeni senzoriali, rezumatul, schiţele. Da, neîndoielnic, vedeam ceva ce semăna clar cu un vapor, apă, un obiect mare din metal roşu şi... banane.

Anna a făcut o grimasă, încheindu-şi nasturii de la mantou ca să se protejeze de răcoarea umedă a grădinii.

Căutând un colţ de natură ca să regăsesc atmosfera care mă ajutase în intuiţiile mele, am ajuns, la cinci minute de mers pe jos de restaurant, în Washington Square Park, care mărgineşte New York University. Luat cu asalt de studenţi vara, era relativ gol în perioada aceea şi ne-am instalat la o masă de grădină cu o tablă de şah în mijoc, înconjurată de bănci din lemn şi fier forjat sub copacii înmuguriţi. Era însă departe de a fi în sânul naturii: aerul, fără niciun miros, era lipsit de viaţă şi în depărtare se auzeau maşinile.

Cunoşteam cartierul pentru că locuisem acolo cu câţiva ani în urmă. Ca să derutăm un eventual urmăritor aflat pe urmele noastre, făcuserăm mai întâi un mic ocol intrând în magazinul alimentar Morton Williams din LaGuardia Place şi am ieşit mai apoi prin altă parte, pe Bleecker Street.

— Banane, un vapor, apă şi o chestie roşie din metal, a recapitulat Anna cu un aer nu prea convins.

Toate astea nu aveau niciun sens, evident, dar era totuşi ceea ce rezulta.

— Poate că până la urmă nu a fost o idee bună să venim aici pentru şedinţă, am spus. La urma urmei, locul ăsta nu este potrivit. Poate că denaturează rezultatele...

— De ce spui asta?

— La sfârşitul secolului al XVIII-lea, grădina aceasta era un loc de execuţii. Spânzurătoarea era ridicată în apropiere de fântâna actuală, acolo, am spus arătând cu degetul.

— Serios?

— Puţină lume ştie, dar da.

— Ce grozăvie.

Aerul ei înfricoşat m-a făcut să râd.

— Şi asta nu e tot. La începutul secolului al XIX-lea a fost o epidemie de febră galbenă în New York. Morţii au fost îngropaţi în grabă în acelaşi loc. Sunt aproape douăzeci de mii de cadavre sub picioarele noastre.

— Glumeşti?

— Nu, serios.

— Dumnezeule!

Am auzit un zgomot în spatele meu şi m-am întors repede.

Nimic. O crenguţă zăcea la pământ. Poate căzuse...

Mă neliniştea să mă ştiu urmărit.

— Bun, să ne adunăm puţin, am zis. Un vapor, apă, banane şi metal roşu. Ce îţi spune asta?

— Ei bine... evident, mă gândesc la tropice, la Caraibe, dar suntem categoric pe lângă subiect, dat fiind cazul nostru. Sau poate este un vapor care transportă banane, dar nici asta nu spune prea multe.

— Un bananier?

— Da, dar nu este un imobil şi-apoi nu văd legătura cu ecologia.

— Adevărat.

Căutam altceva, o altă idee care să adune la un loc aceste elemente ciudate, dar nu găseam nimic.

— Sau poate e vorba despre o bancă având drept logo o banană, am spus, aşa cum Barclays are vulturul albastru.

Anna a pufnit în râs.

— Serios, ți-ai pune banii la o bancă având o banană drept logo?

— Mda... nu merge.

— Altă idee?

— Ar putea fi o bancă al cărei nume te face să te gândeşti indirect la o banană. Mă rog, ştiind că e vorba şi despre un vapor...

— Oricum, dacă nu vrei să-i suni pe Robert şi pe Glenn, noi nu avem la dispoziție o echipă capabilă să listeze toate băncile din țară ca să le analizeze numele.

— Adevărat. Ar mai putea fi vorba despre o bancă având sediul într-o clădire din portul comercial, pe malul apei, şi în momentul acesta să fie un bananier la chei.

— Nu-i rău.

— Da.

— De fapt, cred că este cea mai bună idee de până acum.

M-am gândit în tăcere câteva clipe, dar nu mi-a mai venit altceva în minte.

— Ne încercăm norocul? am spus. Mergem acolo? Nu văd altă soluție.

— Da, dar în ce port? Trebuie să fie zeci în toată țara.

— Ultimatumul incendiatorului spunea de un atac la fiecare două sau trei ore. De vreme ce se află în New York, nu poate să meargă prea departe, este imposibil.

— Unde este portul comercial?

— În Brooklyn, de cealaltă parte a golfului, chiar în spatele Governors Island. Putem să ajungem foarte repede cu maşina prin tunelul subacvatic. Nu ştiu exact cum se ajunge în port, dar o să ne descurcăm cu GPS-ul de pe telefon.

Zece minute mai târziu eram pe drum. Anna a luat telefonul meu ca să ne ghideze.

La primul viraj o durere violentă m-a făcut să tresar.

— Umărul meu... Poți să treci tu la volan? am rugat-o.

— OK, dar poate o să-ți pară rău peste cinci minute!

— Am încredere, am mințit.

O jumătate de oră mai târziu, maşina ajungea pe chei, rezervat în principal celor care lucrau în port. În stânga noastră, ultimele raze ale soarelui care apunea se ascundeau în spatele Statuii Libertății, scăldând marea deja întunecată în ultimele reflexe argintii.

— Cheiul pare pustiu, a spus Anna.

— Este sâmbătă seara.

Hangare imense, lungi şi joase, se înşirau în acel spațiu vast, unele paralele cu malul cheiului, altele perpendiculare, altele sprijinindu-se pe platforme plutind pe mare. Cufundate în penumbră şi ascunse în vapori de ceață de-a lungul unor docuri, semiremorcile oprite păreau să fi fost abandonate de şoferii lor, aliniate într-un şir monoton.

— Este înfiorător locul ăsta, a spus Anna.

— Într-adevăr. Şi nu prea îmi imaginez o bancă aici. Cred că nu suntem pe drumul bun.

— Şi eu cred la fel.

Îmi imaginasem că voi vedea enorme nave portcontainere ancorate, dar nu era niciuna. Doar câteva vapoare de dimensiuni modeste erau aliniate de-a lungul unuia dintre hangare. Erau într-o stare de degradare şi te făceau să te gândeşti mai mult la nişte epave decât la nişte nave funcționale ale marinei comerciale.

Am continuat să mergem la pas şi ne-am apropiat încet de o clădire de birouri cu aspect modern şi în stare bună, situată în dreapta şoselei, față în față cu un hangar aflat de-a lungul cheiului în stânga noastră.

— Poate că am putea găsi ceva acolo, am spus arătând cu mâna spre clădire.

— Hai să aruncăm o privire.

Am mers încet prin fața imobilului, ale cărui birouri erau închise. Locurile de parcare dispuse oblic în fața clădirii erau goale.

— Să mai încercăm, am spus. Dacă nu găsim nimic, ne întoarcem şi căutăm lista firmelor cu sediul în clădire.

— OK.

Abia trecuserăm de hangarul care ascundea vederii malul apei când ne-a apărut în fața ochilor, în stânga, un imens vapor cenuşiu ancorat de-a lungul cheiului, în apropierea unei macarale aflate chiar în fața noastră. Nu prea înalt dar foarte lung, poate de vreo cincizeci de metri. Cu coca în formă de fus şi netedă, de un gri uniform, fără niciun hublou, părea o navă de război. La celălalt capăt al vaporului se zărea extremitatea din spate cu un soi de turelă mare al cărei ultim nivel era îmbrăcat în sticlă pe toate părțile.

— Macaraua! a exclamat Anna. E roşie!

Mi-am ținut respirația.

Macaraua înaltă din port care se ridica în fața noastră era în mare parte mâncată de rugină, dar se vedeau pe ici pe colo resturi de vopsea roşie scorojită.

Erau câteva lumini în turela vaporului. Poate nişte marinari străini constrânşi să-şi petreacă weekendul la bord, aşteptând să poată descărca marfa când avea să se reia activitatea portuară luni dimineață.

Macaraua ocupa toată lărgimea malului, împiedicând trecerea vreunui vehicul. Malul cheiului era în stânga noastră. Anna l-a străbătut cu maşina, apoi s-a oprit. Nu puteam să ne apropiem de vapor.

— Mă duc pe jos să văd, am spus. Trebuie neapărat să ştim dacă este un bananier.

— Nu, aşteaptă. Mă duc eu, a spus oprind motorul.

— Nu, nu te duci. Locul este periculos şi e noapte, e riscant, mă duc eu.

— În niciun caz! Închipuieşte-ţi că ne aflăm pe locul următoarei ţinte: dacă incendiatorul te vede, te va recunoaşte imediat.

— Am o armă la mine, am spus.

— Ai o armă la tine? a repetat Anna, uluită.

— Da.

— OK, dar există şi riscul să se sperie dacă te recunoaşte şi să se ascundă. Îţi amintesc că ceea ce vrem este să-l identificăm.

Am ezitat.

— Am întâlnit foarte puţini foşti angajaţi de la Fort Meade, a adăugat Anna. Sunt aşadar foarte puţine şanse să mă cunoască. Tu ai fi terminat.

Evident, avea dreptate.

— Dacă asta te linişteşte, a spus, dă-mi arma.

Am scos Beretta din buzunar şi i-am dat-o.

— E încărcat.

Anna a luat pistolul şi a vrut să-l bage în buzunarul mantoului, dar nu încăpea. L-a pus în geantă.

— Mă-ntorc în cinci minute, a spus. Să nu te mişti.

Şi a coborât din maşină fără să aştepte răspunsul meu. Un curent de aer îngheţat cu miros de mâl a pătruns înăuntru. A închis portiera împingând-o uşor şi s-a îndepărtat fără zgomot în direcţia navei.

Nu eram liniştit şi mă simţeam deja vinovat că o lăsasem să se ducă acolo.

A trecut pe sub macara, apoi pe lângă coca lungă, cenuşie şi austeră. Cerul era negru şi norii îngrămădiţi ascundeau luna. Doar câteva umbre ca nişte insecte diforme se zăreau sub un halou de ceaţă.

În mantoul ei negru, Anna înainta de-a lungul cheiului spre turela navei, întorcând mereu capul înspre coca, cu siguranţă încercând să-şi dea seama ce fel de încărcătură avea. Mă simţeam neliniştit, ca şi cum urma să se întâmple

o mare nenorocire. Era o intuiție? Se prea poate, pentru că o simțeam în corp: o apăsare în cutia toracică. Dar oricum, ce puteam să fac? Era imposibil să ies şi să strig la ea să se întoarcă. Ar fi însemnat să atrag atenția şi să ne punem pe amândoi în pericol.

Singura soluție era să aştept.

Anna a continuat să meargă de-a lungul navei. Dar eu eram din ce în ce mai neliniştit, iar apăsarea din piept era tot mai puternică. Trebuia s-o previn pe Anna, repede...

Să-i trimit un mesaj pe telefon! Am băgat mâna în buzunar... dar era gol. Atunci mi-am amintit că îi dădusem Annei telefonul meu ca să mă ghideze pe drum cu GPS-ul. Dar pe urmă trecuse la volan. Ah, da, pusese telefonul pe bord. De ce nu mai era acolo?

Anna era în dreptul turelei şi inspecta împrejurimile, când deodată s-a auzit o muzică lugubră care a străpuns noaptea, o muzică pe care am recunoscut-o imediat.

Chemarea străbunilor.

Răsuna atât de tare printre hangarele şi docurile din portul pustiu că am avut nevoie de câteva clipe ca să localizez sursa: când am văzut-o pe Anna ținându-şi mâinile pe urechi am înțeles că sunetul era difuzat prin puternicul megafon principal al navei, din vârful turelei, cu siguranță menit să fie auzit de o altă navă în largul mării.

— Evacuare imediată, evacuare generală! striga o voce robotică la microfon.

Era musai ca Anna să se întoarcă şi am fost uşurat când am văzut-o, în sfârşit, îndreptându-se spre mine.

Muzica angoasantă a reînceput, iar eu nu-mi luam ochii de la vapor.

Dar deodată am auzit un motor mugind în dreapta mea. Eram atât de încordat, însă asta m-a făcut să tresar brusc, dar m-am liniştit repede: era doar un transbordor mare care demara. Eram cu nervii încordați şi inima îmi bătea să-mi

sară din piept. Trebuia să mă calmez dacă nu voiam să fac un infarct din nimic. Am respirat adânc.

Dar când am devenit conştient de ceea ce se întâmpla, am scos un ţipăt.

Enormul transbordor galben şi negru venea drept spre mine, cu motorul urlând, cu braţele metalice groase întinse în faţă asemenea colţilor unui elefant. N-am avut timp să reacţionez, să deschid portiera ca să ies şi să fug, maşinăria era deja acolo şi avea să lovească automobilul pe partea mea într-o clipită.

Mi-am încordat toţii muşchii ca să mă pregătesc pentru şocul enormei mase de oţel a vehiculului contra şasiului meu, dar ce s-a întâmplat chiar înainte de impact mi-a îngheţat sângele în vene: cele două braţe paralele ale transbordorului au pătruns prin tabla portierei ca prin unt. Au trecut chiar pe deasupra coapselor mele, unul dintre ele mi-a zgâriat pielea de pe burtă, pe când celălalt a strâmbat tabloul de bord cu un zgomot oribil de plastic şi metal strivit. Coliziunea care a urmat m-a scuturat violent. Am simţit ceva ca o arsură pe pielea zgâriată în timp ce transbordorul dădea înapoi un metru, pentru ca după aceea să accelereze din nou spre înainte. Eram îngrozit.

Abia am avut timp să reperez noul unghi de atac al braţelor ca să încerc să mă poziţionez între ele. Am reuşit destul de bine şi de data asta unul dintre ele mi-a atins uşor spatele fără să mă rănească. Dar transbordorul a dat repede înapoi şi a repornit atacul. Acum lăsase braţele mai jos şi mi-am ridicat repede picioarele ca să le protejez. Dar braţele metalice nu au pătruns înăuntru, au alunecat pe dedesubt şi imediat după şocul care m-a scuturat încă o dată mi-am dat seama, îngrozit, că maşina se ridica de la sol.

Totul s-a derulat foarte repede.

I-am înţeles intenţia, căci acum înainta deplasându-mi maşina în lateral spre malul cheiului, continuând s-o ridice.

Singura mea speranță era să sar înainte să fie prea târziu. Dar portiera mea era blocată, apăsată de maşinărie. Trebuia să scap pe cealaltă portieră, cea a şoferului. M-am aruncat în direcția aceea, dar m-a ținut centura, pe care am desfăcut-o cu un gest. Abia reuşisem să trec peste suportul dintre scaune – *Dumnezeule! De ce fac constructorii de maşini chestii din astea uriaşe între pasageri?* – că maşina a început să se încline. În momentul în care am simțit-o legănându-se în gol, am întrezărit o parte din fața agresorului de la volanul maşinăriei.

Era complet chel şi îi lipsea o ureche.

În momentul în care maşina a atins marea orizontal, zdruncinătura a fost violentă. Am fost literalmente aruncat în habitaclu şi m-am chircit pe partea stângă. Printr-un miracol, nu m-am lovit la cap nici de geam, nici de caroserie şi nu simțeam nicio durere îngrijorătoare.

Totul s-a liniştit dintr-odată în timp ce maşina se scufunda destul de rapid în apă. Mi-am dat seama imediat de urgența situației şi m-am ridicat brusc ca să deschid portiera şoferului înainte ca presiunea exterioară a apei să mă împiedice.

Prea târziu.

Nu am putut decât s-o întredeschid puțin înainte să simt rezistența puternică a masei de apă rece ca gheața care deja pătrundea înăuntru. Am tras repede portiera spre mine ca s-o închid la loc. Dar apa țâşnea din cealaltă portieră prin cele patru găuri făcute de brațele transbordorului. Pătrundea şi prin toate tuburile de ventilație. Habitaclul se umplea cu repeziciune, în timp ce maşina continua să se scufunde.

Am zărit pentru ultima oară prin geam suprafața neagră şi strălucitoare a oceanului, apoi nimic.

Maşina era complet scufundată. Înconjurată brusc de o tăcere amorțită, îşi continua încet coborârea inexorabilă în

adâncuri, ca un sicriu de plumb care se afundă în tenebrele marine în căutarea unui soclu etern.

Înăuntru întunericul era total şi îmi simțeam deja picioarele cufundate în apa înghețată, apoi coapsele, şoldurile... nivelul creştea cu o viteză nebunească.

Repede! Să găsesc ceva!

Am avut deodată o idee! Să las geamul în jos! Presiunea exterioară nu ar împiedica asta, dar apa avea să pătrundă. M-am urcat pe banchetă şi m-am aplecat ca să fiu gata să ies prin deschizătură, apoi am apăsat pe butonul de acționare a geamului.

Dar nu mai funcționa. Sistemul electric era avariat.

Repede, îmi trebuia ceva să sparg geamul... dar ce? Nu aveam nimic în maşină în afară de o colecție de carduri de fidelitate, tichete vechi de parcare şi hărți rutiere vechi.

Maşina continua să se scufunde, apoi brusc s-a lovit uşor de fund şi aproape imediat s-a stabilizat. Eram în apa înghețată până la brâu şi nivelul creştea văzând cu ochii. O să mor aici, captiv şi neputincios...

Cricul!

Cricul mare şi gros din metal care fusese folosit la schimbarea roții trebuia să fie pe jos pe partea pasagerului. Îl aruncasem acolo când plecasem din nou prin ploaie.

Nu ajungeam cu brațul; am respirat şi mi-am afundat şi capul ca să-l ating. Am pipăit câteva clipe în întuneric, apoi l-am atins şi l-am luat. Apa era acum la nivelul pieptului. Trebuia să acționez urgent: dacă m-aş fi scufundat de tot, nu aş mai fi avut putere să lovesc.

Am izbit cu toată forța în mijlocul geamului.

Nici măcar o zgârietură. Sticlă securizată... Porcăria asta îşi merita numele.

Mi-am amintit atunci ce-mi spusese un prieten: geamurile astea rezistau în mijloc, dar la margini nu.

Apa îmi cuprinsese umerii până la baza gâtului. Abia dacă mai aveam timp pentru o ultimă încercare. Mi-am adunat toată furia lovind în marginea de sus. Geamul s-a făcut țăndări şi un torent de apă mi-a lovit capul. O secundă mai târziu eram învăluit într-o tăcere absolută, complet scufundat. Mi-au trebuit doar două sau trei secunde să răzuiesc marginile ferestrei cu cricul ca să nu mă tai, apoi m-am agățat de marginea superioară şi m-am împins în afara maşinii în oceanul întunecat.

Urcarea a fost relativ rapidă. Am țâşnit cu capul la suprafața apei, trăgând cu putere în plămâni aer proaspăt.

Eram viu!

Am deschis ochii şi atunci am văzut grozăvia.

Imensa navă era în flăcări, flăcări galbene şi aurii ale căror reflexii dansau în aer, flăcări care îmi scăldau fața într-o căldură binefăcătoare în timp ce trupul înțepenit de frig îmi era cuprins de frisoane dureroase.

La prova vaporului, la câțiva metri de mine, un şobolan mare înconjurat de foc s-a urcat pe frânghia de amaraj ca să ajungă pe uscat.

24

Când elicopterul care îi transporta pe Robert şi pe Glenn s-a lăsat cu zgomot pe chei într-un nor de praf, propagând nenumărate unde pe suprafața oceanului, locul fusese deja încercuit de către polițişti. Erau cel puțin zece la fața locului

în uniformele lor albastru-închis, cu însemnul NYPD[3] scris cu litere albe pe spate.

O porțiune lungă din chei era înconjurată de obişnuitele benzi cu „*Crime scene – Do not cross*”, care-i țineau la distanță pe jurnaliştii şi camerele de televiziune, deja prezenți acolo.

Trei polițişti au venit în întâmpinarea lui Robert şi Glenn când au coborât din aparat. Proiectoarele camerelor s-au îndreptat asupra lor.

Normal, şi-a spus Glenn. *N-au mare lucru de filmat, dat fiind că apa a înghițit nava.*

Apele întunecate ale oceanului, abia tulburate de suflul palelor elicopterului, păreau să pledeze nevinovate.

— Este o navă de 163 de metri acolo jos? a spus Glenn apropiindu-se de mal.

S-a aplecat deasupra apei şi a scrutat adâncurile tenebroase.

— Drace, e nasol! Nicio urmă...

— Un bananier! a pufnit Robert iritat. Aşa-zişii ecologişti se leagă de banane! Spuneam eu bine încă de la început: nu există nicio motivație ecologică a acestor incendii. Sunt doar anarhişti care dau foc la tot ce pot!

— Să vedem despre ce e vorba, a spus Glenn.

— M-am lămurit, a mormăit Robert printre dinți.

Glenn a dat din cap. Treaba asta mersese prost de la bun început.

— Mă întreb ce făcea aici Fisher împreună cu Anna Saunders, a spus.

— Mi se pare evident, a zis Robert. Acționează pe cont propriu.

— Da, dar la ce bun? Nu mai au mandat pentru asta.

---

[3] New York Police Department. (*N.a.*).

— Cu siguranță Anna speră să-şi recapete postul dacă reuşeşte ceva. Cât despre scriitor, habar n-am. Oricum, de la început nu mi-a plăcut.

— Unde sunt? a întrebat Glenn întorcându-se spre ofițerul de poliție care îi urma.

— Au fost trimişi cu forța la spital. Tipul a stat mult timp în apă, avea hipotermie. Nu voia să urce în ambulanță, dar i-am spus că asta-i procedura.

Glenn a dat din cap.

— Să mergem să stăm de vorbă cu echipajul, a spus Robert.

S-au îndreptat către un grup de bărbați care stăteau pe chei lângă polițişti.

— Cine este comandantul? a întrebat Robert cu vocea lui puternică.

Unul dintre bărbați a făcut un pas în direcția lui.

— Urmați-mă, trebuie să vă pun câteva întrebări.

Glenn a dat să se ducă după ei, apoi s-a răzgândit. N-ar fi obținut mai multe informații decât colegul lui. Şi-apoi, oricum, când făceau un interogatoriu în doi, Robert lua mereu hățurile în mână şi vorbea numai el. Glenn n-avea chef să se chinuie să aibă puțină autoritate din punct de vedere profesional.

Aşa că s-a mulțumit să-i observe pe membrii echipajului. Cei mai mulți stăteau în picioare în apropiere de chei; unii fumau, alții dădeau telefoane, câțiva vorbeau între ei. Lui Glenn i-a atras atenția un marinar care stătea deoparte pe o bârnă de amaraj, nu fuma şi nu vorbea la telefon. Privea calm în fața sa, cu un aer îngrijorat. Judecând după claia de păr încă blond, nu putea să fi avut mai mult de cincizeci de ani, dar soarele aspru al mării şi viața grea erau întipărite pentru totdeauna pe fața lui brăzdată de riduri. Suferința şi îndârjirea i se citeau pe ea ca într-o carte deschisă.

Glenn a simțit că acesta este omul lui. S-a apropiat de el.

— O lovitură dură pentru cei care lucrează la bord, i-a spus.

Bărbatul s-a mulțumit să ridice dintr-o sprânceană. Avea aerul ursuz al celor care au fost atât de mult dezamăgiți sau trădați, încât nu mai fac efortul să se intereseze de alții.

Glenn s-a aşezat liniştit pe o bornă de incendiu ca să stea la acelaşi nivel cu bărbatul. A scos pachetul de țigări, l-a întins spre bărbat, care a refuzat oferta, apoi şi-a pus o țigară între buze. Flacăra mică a brichetei a scânteiat în întuneric.

— Mă numesc Glenn, a spus. FBI. Colegul meu s-a dus să-l interogheze pe căpitan. Eu aştept.

A oftat adânc înainte să adauge:

— Rămâne între noi, dar vrea atât de mult să aibă toată puterea încât i-o las. M-am săturat să lupt...

Spusese asta aşa, din senin. Doar pentru că simțise că era ceea ce trebuia să spună.

Şi-a lăsat privirea să se plimbe pe suprafața apei, redevenită foarte calmă după ce rotorul elicopterului se oprise. În depărtare, Statuia Libertății luminată părea să plutească în întuneric.

A oftat din nou.

— Ce nenorocită de sâmbătă seară...

Celălalt a întors încet capul spre el.

— Joe, a spus bărbatul. Eram cârmaci secund.

Glenn a dat din cap schimbând o privire lungă cu marinarul.

Imediat, a avut certitudinea că bărbatul acela fusese nedreptățit în meseria lui. Nu avea niciun motiv obiectiv să creadă asta. Totuşi, era sigur. Şi a simțit deodată afecțiune pentru acest necunoscut despre care nu ştia nimic.

— Eu, a spus Glenn, de opt ani sunt blocat pe acelaşi post. M-am străduit cât am putut, dar nu a folosit la nimic.

— Eu, pentru că am vorbit prea mult. Asta m-a costat serios. Aşa că acum îmi ţin gura închisă. În felul ăsta, cel puţin sunt lăsat în pace.

Glenn a încuviinţat din cap în tăcere.

— Era un bananier, nu-i aşa?

— Da, aproape nou.

— Tipul care a făcut asta este acelaşi care a incendiat nişte turnuri în ultimele zile. Aţi auzit despre asta? Primiţi ştiri pe mare?

— Da, sunt la curent.

— Până acum eram convins că e vorba de un ecologist, un iubitor de natură care atacă băncile ce finanţează despăduririle din regiunea amazoniană.

— Da, aşa au spus la ştiri.

— Numai că acum totul este pus sub semnul întrebării. Transportul de banane nu a făcut niciodată rău naturii. Dintr-odată, toată ancheta mea se duce pe apa sâmbetei.

— Cam aşa este.

Glenn a tăcut şi a aşteptat. Dacă tipul ştia ceva, acum va vorbi. De bunăvoie.

Trebuia mai ales să nu-i pună întrebări.

În larg, ceaţa tocmai înghiţise Statuia Libertăţii. Nu se mai vedeau decât cele câteva lumini de pe Governors Island.

Câţiva pescăruşi stăteau înşiraţi pe marginea cheiului, cu ciocul în vântul din larg. Un altul zbura razant cu suprafaţa apei, ca şi cum ar fi aşteptat ca nava înghiţită să arunce o încărcătură de peşte. Mirosea puternic a iod.

— Poate că am o idee, a spus Joe.

Glenn a rămas tăcut.

— Oricum, a continuat bărbatul, acum pot să spun tot ce vreau, nu mai risc să-mi pierd slujba: tocmai a dispărut pe fundul mării.

Glenn n-a zis nimic, ci doar a aşteptat, încrezător.

— Nu trebuie să credem că un bananier se mulţumeşte să livreze frumos bananele ca după aceea să plece din nou după altele. Realitatea nu este chiar aşa.

Bărbatul a privit pescăruşii câteva clipe, după care a continuat.

— Înainte, le descărcam la destinaţie, apoi erau stocate în antrepozite până se coceau. După aceea erau livrate la magazine. Acum, nu se mai întâmplă aşa. Băieţii din birouri au făcut nişte calcule şi şi-au dat seama că antrepozitele costă mult. Atunci au găsit soluţia. Când sosim la destinaţie, ne învârtim până când bananele se coc.

— Vă învârtiţi... Cum adică, vă învârtiţi?

— Păi, ne rotim în cerc, fără oprire, zile şi nopţi, până când bananele sunt coapte. Atunci le livrăm. E un pic cam aiurea, dar este mai ieftin să ardem combustibilul degeaba decât să închiriem un antrepozit.

— E o glumă?

— Deloc. Dar nu suntem singurii care facem asta. De fapt, e o practică obişnuită.

Glenn a rămas fără cuvinte.

— Ştiţi, a spus Joe, în domeniul ăsta, nu suntem cei mai răi.

— Adică?

— Pentru banane, ne învârtim câteva zile. Sunt unii care se învârt pentru mult mai mult timp, din alte motive.

Glenn a făcut ochii mari.

— Cel mai rău, a spus Joe, este pentru produsele vândute pe piaţa bursieră, pentru că poate să dureze mult timp.

— Produsele vândute pe piaţa bursieră?

— Da. Luaţi, de exemplu, o navă care livrează petrol. Când ajunge la destinaţie şi cursul barilului creşte, nu are niciun interes să livreze, pentru că a doua zi încărcătura lui va valora mai mult. Şi cum transportă cinci sute de mii de tone, câştigă o avere aşteptând. Aşa că se învârte. Cât timp

prețurile cresc, se învârte. Poate să se învârtă trei săptămâni, o lună...

— Ei drăcie!

— Şi nu vă mai spun că pentru a întoarce un superpetrolier este nevoie de combustibil greu.

— Îmi închipui...

— Şi când cursul scade, este şi mai rău. Pentru că atunci tipii au interes să livreze cât mai repede posibil. Iar tancurile petroliere navighează cu viteză maximă, în largul mării şi asta consumă maximum de combustibil, atât de mult, încât adesea trebuie refăcut plinul. Dar pentru că nu vor să se oprească şi să piardă timp, navighează înconjurați de vapoare care alimentează navele şi care le furnizează carburantul pe drum. Dar şi ei ard combustibil. Vă imaginați câtă poluare...

— Este revoltător.

— Dar n-aveți grijă, incendiatorul vostru nu ar ataca un petrolier. Pentru că este ecologist, ştie că asta ar polua oceanul. Dimpotrivă, dacă aş fi în locul lui, aş ataca mai degrabă o navă de croazieră.

— Poluează mult?

— Ba bine că nu! Fratele meu este caporal la Carnival Corporation. Au o flotă de nouăzeci şi patru de vapoare. Nu de mult, s-a făcut un studiu de către europeni. Ei bine, acesta a arătat că cele nouăzeci şi patru de afurisite de vapoare poluează mai mult decât cele două sute şaizeci de milioane de maşini care circulă în toată Europa! Emană de zece ori mai mult oxid de sulf decât toate aceste maşini la un loc! De fapt, şi când stau poluează: motoarele trebuie să se învârtă la ralanti ca să se asigure electricitatea la bord. Ei bine, numai din cauza asta, un singur pachebot oprit timp de o zi poluează mai mult decât douăsprezece mii de maşini. La fel stau lucrurile cu oxidul de sulf sau cu azotul sau chiar cu particulele fine.

— Nu-mi vine să cred...

— De fapt, maşinile voastre circulă cu benzină rafinată care poluează mai puțin, dar este taxată mai mult. Noi, pe mare, folosim combustibil greu care poluează la maximum, dar care nu este taxat. Zero taxe.

— Ca să vezi!

— Nu e de mirare că uzinele noastre se închid aici ca să-şi producă rahaturile în celălalt capăt al lumii. Ardem combustibil ca să le aducem înapoi, dar nu costă nimic. Şi în acest timp, o să fiți bătuți la cap ca să renunțați la maşina veche şi să cumpărați una nouă, deşi poluează mult mai mult să faci una nouă decât să continui să circuli cu cea veche. Şi dacă, în plus, cea nouă vine din celălalt capăt al planetei, atunci amprenta de carbon este de-a dreptul catastrofală. De fapt, îşi bat joc de noi pe toată linia...

25

Cineva voia să mă omoare. În oraşul acesta, în oraşul meu, cineva pe care nu-l cunoşteam voia să mă radă de pe fața pământului. Niciodată n-aş fi crezut că o să trăiesc asta într-o zi. O persoană din lumea asta îmi dorea moartea.

Întins în ambulanță, am recunoscut, când am traversat golful, cablurile de oțel de pe Brooklyn Bridge. Iluminatul de noapte le făcea să semene cu coardele unei harpe uriaşe proiectându-se pe cerul ca de cerneală.

Sunetul sirenei s-a amestecat cu zgomotele variate care răzbăteau dinspre oraş, scăldând Manhatannul atât ziua, cât şi noaptea într-o simfonie disonantă ce îşi avea farmecul său aparte.

Ambulanța supraîncălzită duhnea a medicamente şi denivelările de pe şosea îmi trimiteau vibrații neplăcute în coloana vertebrală.

Mi-am răsucit gâtul ca să-l văd în spatele meu pe cel de la volan. Ne despărțea un geam, dar era nevoie să vorbesc încet, să nu mă audă.

— Nu trebuie să pun piciorul în spitalul ăla, am spus cu voce joasă.

— Ai auzit ca şi mine: asta-i procedura, a zis Anna.

— Tipul ăla m-a urmărit şi aproape m-a omorât în două rânduri. Toată lumea de pe chei a auzit că sunt dus la Tisch Hospital. E în stare să ajungă acolo înaintea noastră.

— Dar ai hipotermie!

— Las-o baltă, e ridicol, sunt foarte bine.

— O să le explici când ajungem.

— Nu. Când o să ajungem, nu vor vrea să asculte nimic, o să mă bage într-un salon şi o să fim prinşi la-nghesuială.

Am coborât vocea şi mai mult.

— Dezleagă-mă.

— Poftim?

— Dezleagă-mă. Nebunii ăia m-au legat de targă, nu pot să-mi mişc nici măcar un deget.

Anna a aruncat o privire nelinişt ită către şofer.

— Haide, am spus.

Ea a ridicat uşor cearşaful care mă acoperea, a aruncat o ultimă privire înspre partea din față a maşinii, apoi a început să desfacă chingile.

— Uite ce o să facem, am spus în şoaptă. Când ieşim de pe pod, o să fim în plin Manhatann, lângă Broadway. Acolo sigur o să fie ambuteiaj. Şi crede-mă, cu sau fără girofar, vom fi blocați. Aşa că imediat ce oprim în coloană, tu deschizi uşa laterală şi fugim.

— E foarte riscant.

— Este singura soluție.

— Dar n-o să facem aşa ceva!
— Dacă nu, odată ajunşi la Urgenţe, nu ne vor lăsa.
— Totuşi... Şi-apoi, îţi amintesc că eşti în pielea goală.
— Unde-mi sunt hainele?
— Acolo, a spus Anna arătând un sac mare din plastic.
— Dă-mi-l cu discreţie.
— Sunt ude, în caz că ai uitat.
— Nu contează.
Ea a oftat.
— Haide, am insistat.
— Eşti nebun de legat!
— E totul în ordine, doamnă? a întrebat şoferul la microfon.
— Da, da...
Am tăcut şi am stat nemişcat o clipă. Apoi Anna a întins braţul, a luat discret sacul şi a căutat în el.
— Nu-ţi găsesc chiloţii.
— N-are importanţă. Dă-mi blugii.
I-a scos şi mi i-a dat.
Ambulanţa a virat la dreapta.
— Unde suntem? am întrebat.
— Nu prea ştiu... E un fel de scuar în stânga noastră.
— Trebuie să fie City Hall Park, o să ajungem pe Center Street. Încerc să mă grăbesc.
Să pui pe tine nişte blugi reci şi uzi este unul dintre cele mai neplăcute lucruri din lume. Te zgârie pe piele şi tot corpul îţi e scuturat de frisoane.
— Puloverul...
De fapt, să îmbraci un pulover ud în plină iarnă este şi mai rău decât să pui nişte blugi reci pe tine. Mai ales când trebuie să faci asta stând culcat. Un adevărat chin.
— Ai pantofii?
— Poftim. Şi ţi-am găsit chiloţii.
— Dă-i naibii!

— Cum vrei.

— Hm... n-o să pot să mă încalț fără să mă ridic.

— Mă ocup eu.

Anna a aruncat o privire către şofer, apoi s-a lăsat la picioarele mele.

— Fă-mi semn imediat ce suntem blocați în ambuteiaj.

— OK.

După ce am avut pantofii în picioare, Anna s-a strecurat la locul ei.

Aşteptam semnalul, pregătit să sar.

Traficul avansa cu încetinitorul, fără să se oprească vreo clipă de tot.

Probabil că nu eram prea departe de spital. În curând avea să fie prea târziu.

— Ajungem într-un ambuteiaj mare.

— Perfect, pregăteşte-te.

Dar deodată ambulanța a mărit viteza.

— Tocmai a ieşit din coloană, a spus Anna, şi depăşeşte pe toată lumea.

— Fir-ar să fie!

Am aşteptat.

— Suntem pe Third Avenue, a spus Anna.

— În ce punct?

A privit în jurul ei câteva clipe.

— Tocmai am trecut de Strada 27.

— La naiba, suntem aproape...

Un nou viraj, tot la dreapta. Anna a anticipat întrebarea mea:

— Tocmai am luat-o pe 30. Şi merge repede.

— Spitalul e la capătul străzii. Trebuie să sărim la următorul semafor.

— Dacă opreşte...

Ambulanța s-a oprit, într-adevăr. M-am ridicat.

— Deschide uşa laterală!

Anna a apăsat pe mâner.

— E blocată.

— Repede, prin spate!

M-am ridicat dintr-un salt şi am deschis una dintre uşi.

— Hei! a strigat şoferul. Ce faceţi? Nu!

Am sărit şi am luat-o la fugă cât ne ţineau picioarele, lăsând uşa să se legene în vânt.

— S-o luăm pe Second Avenue! am strigat. Are sens unic, nu va putea să vină după noi!

Am sprintat pe şosea, apoi am dat în 33 Street şi doar acolo am încetinit pasul.

— Unde vrei să mergi acum? a întrebat Anna, respirând greu.

— Să găsim urgent un colţ liniştit ca să facem o şedinţă. Vreau să-l localizez pe nenorocitul ăsta înainte să mă găsească el. Cea mai bună apărare este atacul.

— Un colţ de natură? Un scuar?

— O să răcesc serios de la hainele asta ude. Să căutăm mai degrabă o cafenea unde putem să stăm la căldură.

— OK. Tu să-mi spui unde, că eu nu ştiu nimic pe-aici.

— Nu cunosc prea bine cartierul, dar o să găsim.

Am avut nevoie de mai puţin de cinci minute ca să reperăm un loc. NY Bagels & Cafe avea măsuţe relativ distanţate unele de altele. O să fie bine.

Am început prin a înfuleca rapid un sendviş, apoi am luat o ciocolată caldă pentru mine şi *iced tea* pentru Anna. Trebuia să prind puteri înainte să încep şedinţa. Voiam să localizez ascunzătoarea criminalului. Cu siguranţă avea un loc în New York unde îşi pregătea atacurile şi, cu puţin noroc, dacă eram rapizi, am fi putut să-i descoperim ascunzătoarea înainte să se îndrepte spre ţinta viitorului incendiu.

— OK, a spus Anna. Să zicem că-l găsim. Ce-ai să faci? Îţi reamintesc că e vorba despre un criminal.

— Ştiu, am impresia că am de-a face cu un personaj ieşit din romanele mele.

— Tocmai, tu eşti romancier, nu justiţiar.

— Poate, dar...

— Timothy, să fim serioşi, zău. Să chemăm FBI-ul. Avem de-a face cu un tip hotărât care îţi vrea pielea. La ce te-aştepţi? Să-l convingi să renunţe? Haide, fii realist.

— Ştiu, ştiu... dar simt că trebuie să merg acolo, chiar dacă nu este raţional.

— E chiar de-a dreptul stupid.

— Anna...

— Şi sinucigaş.

Fără să mă gândesc, mi-am pus mâna peste a ei şi am fost eu însumi un pic surprins.

— Anna, nu pot să-ţi spun de ce, dar ceva în mine mă împinge să merg acolo. Nu-mi stă în fire, eu nu sunt un om curajos, în general mi-e mai degrabă frică de umbra mea, dar acum... trebuie să merg acolo, simt asta... o ştiu.

Anna a rămas tăcută. Speram să mă înţeleagă. Nu poţi să fii o profesionistă a intuiţiei şi să le ceri celorlalţi să ignore ceea ce simt.

Şedinţa nu a durat mai mult de o jumătate de oră. Rezultatele au părut ciudate, ca de obicei.

Percepeam o structură gri foarte granuloasă, rece şi umedă, cu puţin roşu pe ici, pe colo. În schiţele mele apărea cu linii trase în toate direcţiile, ca un desen peste care ar fi mâzgălit un copil. Dar cel mai surprinzător era văzut de sus: ar fi putut să te facă să te gândeşti la un castel mare flancat de un turn în fiecare colţ, doar că era verde, sugerând vegetaţie, în interior. Şi exista o apă prin apropiere, un curs mare de apă de jur împrejur.

Emoţiile captate acolo trimiteau la sentimente de durere, de abandon, de dezolare şi printre ele, presimţirea morţii.

— Îmbucurător, a spus Anna. Îți amintește de un loc pe care îl cunoști?

— Deloc.

— În orice caz, pare absolut simpatic și drăguț. Exact genul de loc unde îți vine să te duci singur în toiul nopții.

Faptul de a intui emoțiile asociate locului-țintă, fie că e vorba despre emoții prezente sau trecute, te face să le resimți tu însuți. De data asta, mă simțeam de câteva minute cuprins de disperare, de o profundă tristețe și de teamă.

— Este multă teamă în jur. Locul este impregnat de teamă.

— OK. Atunci întreabă-te ce anume provoacă această teamă.

Am resimțit brusc o mare oboseală, un fel de greață, dureri de burtă și de spate, iar capul îmi zvâcnea.

— Ceea ce simt... îmi evocă o boală. O boală gravă. Există o boală sau niște bolnavi în acest loc.

— Un spital?

— Nu știu.

— Un cimitir?

— Mai degrabă un spital decât un cimitir, dar problema este cu schițele mele, pentru că am văzut...

M-am oprit brusc.

— Ce e? a întrebat Anna.

— Cred că știu.

Anna m-a privit intens fără să spună nimic.

— Există o insulă în mijlocul golfului ce desparte Long Island de Manhatann. Roosevelt Island se numește. Pe această insulă se află un spital vechi abandonat, aflat în ruine de mai bine de o jumătate de secol. Smallpox Hospital.

— Smallpox Hospital?

— Un spital construit la mijlocul secolului al XIX-lea pentru a-i izola pe bolnavii de variolă, foarte contagioși. De

aceea a fost ridicat pe o insulă. A fost o epidemie gravă, oamenii cădeau ca muştele.

— Ştiu: nu s-a reuşit găsirea unui tratament. Rata mortalității era îngrozitoare.

— Da. Spitalul acela era un loc al morții... A fost închis abia după douăzeci de ani, când s-a descoperit un vaccin. A căzut în paragină de-a lungul timpului. În mod ciudat, nu a fost niciodată distrus, de parcă ar fi fost un sanctuar blestemat de care nu te poți atinge. E închis pentru public dar, sincer, cred că nici nu ar vrea cineva să-l viziteze. Am fost pe insulă acum vreo zece ani. Nu te poți apropia, însă de la depărtare se vede că vegetația a luat cu asalt vechea construcție: plante care acoperă fațadele şi s-au răspândit peste tot... În locul acela, natura a pus stăpânire pe opera omului.

— Natura a pus stăpânire pe opera omului, a repetat ea gânditoare. Acesta este locul pe care l-ar fi ales incendiatorul.

— Acolo este, Anna. Sunt sigur.

Perspectiva de a merge în locul acela lugubru ca să dau ochii cu un criminal mă înspăimânta. Dar eram ca un copil care trebuie să meargă la un laborator de analize să i se ia sânge: simte un ghem de teamă în stomac, deşi ştie că nu are cum să evite înțepătura.

Trebuia să mă duc acolo. Era ceva predestinat. Aşa că nu voiam să-mi ascult temerile. Mai ales să nu las îndoiala să se strecoare în mintea mea zdruncinată.

Am mai luat o ciocolată caldă în timp ce Anna s-a dus la toaletă.

Cinci minute mai târziu mergeam pe First Avenue.

— Imediat ce vedem un taxi, îl luăm, am spus.

— Am început prost...

Uitasem că era sâmbătă seara. Bulevardul era complet blocat de maşini.

— Cel puțin, mergem în direcția bună.

Ne-am dat curând seama că avansam mai repede decât maşinile.

— Şi dacă trebuie să continuăm să mergem pe jos, cât timp ne va lua? a întrebat Anna.

— Nu e prea departe, de fapt. Podul trebuie să fie la vreo douăzeci de minute, aş zice. Ne descurcăm.

Ajunşi la colțul cu 57 Street, am luat-o la dreapta. Trei minute mai târziu eram pe malul pe care se înălțau copaci, unul dintre rarele colțuri de natură din zona aceea. Locul era pustiu. Ai fi zis că toată lumea era în maşini.

La picioarele noastre, golful era larg de cel puțin două sute de metri.

— Insula e chiar în față, am spus arătând marea întunecată. Spitalul este la dreapta, în vârful sudic. Dacă luna nu ar fi ascunsă de nori, am vedea măcar păduricea care îl înconjoară.

Spre deosebire de partea de nord a insulei, pe care se ridicau clădiri ce scânteiau în mii de lumini, vârful sudic rămăsese pe jumătate sălbatic. Se ghicea doar lunga masă întunecată care se pierdea în apa tenebroasă ca un submarin care începe să se scufunde.

Mergeam cu pas hotărât spre pod când, deodată, mi-am dat seama de greşeală.

— Rahat...

— Ce este?

— Podul...

— Da?

— Podul trece de insulă, dar nu se opreşte acolo.

— E o glumă?

— Sunt un prost, am uitat complet! Sunt cel puțin zece ani de când n-am mai venit pe-aici.

— Şi atunci cum facem ca să ajungem pe insulă?

— Păi... de fapt, există un alt pod, de cealaltă parte a brațului de mare, care deserveşte insula plecând din Queens, pe celălalt mal, în față. Pe scurt, suntem departe de locul acela. De fapt, este imposibil să ajungem acolo. Ne-ar lua toată noaptea. Ce prost sunt!

— Bun, asta e... ne trebuie neapărat un taxi.

Un taxi într-o sâmbătă seara în Manhatann ar fi fost un miracol. De fapt, eram într-o situație fără ieşire. Nu ne rămânea decât să renunțăm.

Tocmai îmi spuneam că poate era un *act ratat*, conform expresiei freudiene, faptul că uitasem cum arăta locul acela, un sabotaj inconştient al acestei expediții care mă speria, când am văzut deodată legată la mal o mică barcă penumatică Zodiac. Era prinsă doar cu o frânghie înfăşurată în jurul unei borne.

Am luat-o de braț pe Anna şi am coborât vocea.

— Avem o soluție. Uite!

Am aruncat o privire de jur împrejur. Nimeni.

— Ştii să pilotezi chestia aia? a spus ea.

— Nu poate să fie atât de complicat.

M-am apropiat şi am pus un picior înăuntru. Anna m-a urmat şi s-a aşezat în barcă.

— Problema, am spus, este să reuşim să pornim. Dar o rezolvăm noi.

— Experiența ta de cercetaş te-a învățat să te descurci!

Cuvintele ei au avut efectul unui duş rece. M-au surprins atât de tare, că am rămas mut de uimire. Nu-i mărturisisem niciodată Annei că fusesem cercetaş în copilărie. Niciodată. Eram sigur de asta, absolut sigur. Nu avea de unde să ştie. Nu avea cum. Atunci de unde aflase?

Eram tulburat, dar m-am stăpânit ca şi cum n-ar fi fost nimic.

M-am apucat să studiez sistemul de pornire a motorului, forțându-mă să rămân concentrat. Nu voiam să-i spun

nimic înainte de a încerca să înțeleg de unde putea să ştie asta despre mine. Dar eram atât de agitat, încât nu reuşeam să mă prind cum funcționează motorul.

— Hai, dă-te de-acolo, a spus deodată Anna.

— Poftim?

— Lasă-mă pe mine.

— Dar ştii să pilotezi?

— Da, a spus pe un ton detaşat.

— Credeam că...

Anna a oftat şi mi-a aruncat un zâmbet.

— Noi, femeile, avem obiceiul să le lăsăm bărbaților impresia că ei ştiu să facă mai bine anumite lucruri. E important să creadă că sunt indispensabili, altfel s-ar deprima.

A pornit motorul în doi timpi şi trei mişcări şi ne-am îndreptat cu toată viteza spre capătul sudic al insulei, într-un zgomot ascuțit care a străpuns tăcerea nopții. Din fericire, norii se îndepărtaseră un pic, lăsând vederii o lună mare şi rotundă care arunca o lumină palidă pe suprafața mării.

Hainele mele erau încă ude şi curentul de aer rece care îmi biciuia fața şi corpul mă îngheța până la oase.

Urmăream cu coada ochiului malul de pe care plecaserăm, în eventualitatea că proprietarul bărcii s-ar fi arătat, dar n-am văzut nicio mişcare.

Ne-am apropiat de malul insulei şi Anna a încetinit.

— Nu merge, am spus. Sunt crengi căzute pe fundul apei pe toată lungimea, care ne împiedică să ne apropiem. Nu vom putea să acostăm fără să intrăm în apă.

— Poate ai chef de încă o baie?

— Foarte amuzant. Ia-o pe lângă mal spre stânga. Am impresia că e liber în apropierea podului.

Am mers de-a lungul malului şi a trebuit într-adevăr să ajungem până aproape sub pod ca să putem acosta.

— Vezi ce văd eu? am spus.

— Ce?

— În spatele podului.

Paralel cu podul, dar pe cealaltă parte, erau întinse cabluri groase şi un teleferic traversa braţul de mare, cu cabina goală luminată pe dinăuntru.

— Chiar nu m-aş fi gândit la asta, am spus.

— Este un teleferic public?

— Da. Face curse între insulă şi Manhatann. Şi asta uitasem... Dar în fine, ţi-am spus, sunt cel puţin zece ani de când n-am mai călcat prin locurile astea.

— Oricum prefer barca! Nu sunt fanul transportului în comun noaptea.

— Avem doar o mică problemă: nu văd nimic pe mal de care să o legăm.

— S-o legăm de pilon.

Am fixat barca de partea metalică a unui pilon al telefericului aflat la nivelul apei, apoi am sărit pe pământ şi am pornit fără să pierdem timpul în direcţia vârfului sudic al insulei.

M-am forţat să nu mă mai gândesc la povestea cu cercetaşii. Nu voiam să-mi ocup mintea pentru moment; aveam să lămuresc asta mai târziu.

După ce am trecut pe lângă un şir de clădiri parţial luminate, insula a devenit brusc deşertică, asemenea unei câmpii ierboase alcătuind mici dâmburi ce urmau unele după altele. Doar malul era plantat cu copaci. Am parcurs câteva sute de metri, până la o pădurice.

— Cred că ne apropiem, am spus.

Copacii ne ascundeau vederii luminile slabe ale Manhatannului în depărtare şi când vreun nor trecea prin faţa lunii, ne trezeam într-un întuneric aproape total.

Nu voiam să aprind lanterna de la telefon, ca să nu fim reperaţi. Aşa că am încetinit pasul, înaintând prin întuneric.

Copacii ne învăluiau într-o umezeală cu miros pătrunzător de licheni. Tăcerea aproape solemnă a locului era abia tulburată de ecoul îndepărtat al sirenelor din Manhatann.

Deodată Anna s-a împiedicat de o piatră şi s-a aplecat spre mine. Am prins-o strângând-o la piept dintr-un reflex de a o proteja, în timp ce capul i s-a lovit uşor de umărul meu.

Am rămas aşa o clipă scurtă, luaţi prin surprindere, şi să o ţin în braţe m-a tulburat profund.

Ea a ridicat capul spre mine şi în întuneric mai mult i-am ghicit decât i-am văzut zâmbetul irezistibil.

— Îmi pare rău, a spus.

Era puţin mai scundă decât mine şi când ridicase capul, îmi atinsese uşor nasul şi simţisem parfumul părului ei.

I-am dat drumul şi am pornit mai departe.

Douăzeci de metri mai încolo ne-am oprit amândoi fără să ne vorbim.

În mijlocul copacilor se ridica în întuneric faţada deteriorată a ceea ce semăna mai mult cu un mare conac scoţian în ruine decât cu un spital, devorat de o vegetaţie pe care iarna o lipsise de frunze. Nenumărate liane întunecate îl înconjuraseră complet, îl reduseseră la tăcere, îl imobilizaseră mai eficient decât o armată de păianjeni uriaşi. Pietrele cenuşii de pe suprafaţa din granit păreau roase de un duşman nevăzut sau devorate de lepră.

Ferestrele fuseseră smulse din deschizăturile gotice în arc frânt şi acoperişul fusese distrus. Pereţii în parte prăbuşiţi îşi înălţau cu disperare spre cer cioturile atrofiate, privite cu dispreţ de luna pe care un nor încerca s-o acopere.

— Să nu contezi pe mine că o să calc acolo, a şoptit Anna cu răsuflarea întretăiată.

N-am spus nimic.

Clădirea îmi amintea în mod ciudat de un castel medieval în ruine pe care îl alesesem într-unul dintre romanele mele pentru o scenă care se desfăşura noaptea.

Deodată am fost cuprins de îndoială: şi dacă inspiraţia care mă făcuse să-mi imaginez castelul era de fapt rodul intuiţiei privind existenţa acelui loc pe care îl exploram astăzi? Era al şaptelea roman al meu, îl scrisesem cu aproximativ trei sau patru ani în urmă. Bun, pe de altă parte zărisem Smallpox Hospital în cursul unei plimbări pe insulă într-o după-amiază însorită cu cinci sau şase ani înainte să scriu romanul. Poate că fusesem inspirat de vederea lui? Imposibil de spus. Meandrele inspiraţiei sunt de nepătruns.

Un gard metalic bloca accesul la ruine, ceea ce era absolut inutil, căci înfăţişarea sinistră a edificiului trebuie să fi fost de ajuns ca să potolească înflăcărarea celui mai îndrăzneţ dintre plimbăreţi.

Vegetaţia din faţa gardului era deasă şi sălbatică, un amestec de mărăcini, ierburi înalte şi buruieni care se înălţau în unele locuri la un stat de om. Grilajul ros de rugină semăna cu o veche dantelă mâncată de molii, având pe alocuri găuri uriaşe prin care puteai să intri.

— O să mă duc singur, am spus în şoaptă. Dă-mi arma.

Anna şi-a deschis geanta şi, în timp ce scotocea prin ea după pistol, am zărit în întuneric o foaie de hârtie imprimată în negru şi alb. Mi-a fost de ajuns o secundă ca să disting ceea ce părea o captură de ecran, să citesc titlul şi să întrezăresc fotografia alăturată. „Incendiatorul, în sfârşit, arestat."

Îl înfăţişa pe Elan Walker, bărbatul al cărui chip îl văzusem la televizorul din restaurant la acel prânz. Anna îşi exprimase surprinderea descoperind odată cu mine despre cine era vorba.

Mi-a întins pistolul. L-am luat fără să spun nimic. Nu era nici locul, nici momentul să ne contrazicem.

— Aşteaptă-mă aici, i-am şoptit. Stai ascunsă.

Ea s-a lăsat pe vine în mijlocul hăţişului, iar eu m-am strecurat printr-o gaură din grilaj, cu tăcerea nopţii abia tulburată de zgomotul pe care îl făceau hainele mele atingând sârma ruginită.

În timp ce mă apropiam de clădire, aceasta se dezvăluia încet privirii mele în toată amploarea sa. Era mult mai mare decât mi-o aminteam când mă plimbasem pe-acolo, în plină zi, cu zece ani în urmă. Faţada principală, ridicată pe trei nivele şi care se termina cu un soi de pinaclu gotic se delimita puţin de cele două aripi perpendiculare ce alcătuiau două turnuri groase de o parte şi de alta. Ansamblul părea complet pustiu.

M-am apropiat cât mai silenţios posibil până la baza faţadei şi, cu mâna încordată pe pistol, am intrat ţinându-mi respiraţia prin deschizătura cel mai puţin acoperită de vegetaţie.

Miros uşor acid, suspect.

Tavanele de la nivelele superioare dispăruseră şi, în absenţa acoperişului, mă aflam sub cerul liber, în inima unui gigantic labirint din pereţi înalţi, în parte prăbuşiţi, şi pietre cenuşii. Luna ieşise dintre nori şi arunca o lumină bolnăvicioasă în mijlocul ruinelor. Podeaua era din pământ bătătorit, presărată cu o grămadă de bucăţi de marmură spartă. Fostele dale probabil că fuseră furate de mult timp.

Mărăcini şi liane, toate lipsite de frunze, invadaseră spaţiul, întinzându-se pe pământ şi căţărându-se pe pereţi într-o încrengătură diabolică.

Am luat-o din reflex spre stânga, apoi m-am răzgândit: vegetaţia era mai puţin densă în dreapta, aş fi înaintat mai uşor.

Am pornit aşadar în acea direcţie şi am înaintat câţiva paşi, după care m-am oprit din nou. De ce să fac alegerea bazându-mă pe raţiune când fusesem atras spre stânga?

Corpul ştie; să am încredere în corpul meu.

Am făcut stânga-mprejur.

Am trecut de o gaură în perete şi m-am trezit în ceea ce trebuie să fi fost coridorul, la fel de rece ca un cavou, care mirosea a muşchi şi a umezeală. Podeaua era plină de fâşii de pardoseală rupte şi desprinse; unele lipseau, altele fuseseră scoase şi erau aruncate de-a curmezişul. Culoarul îngust nu lăsa să intre niciun fir de lumină, aşa că înaintam în întuneric. Când o plantă uscată a trosnit sub picioarele mele, m-am oprit o clipă, am ciulit urechea, apoi am continuat să merg de-a lungul coridorului.

Pereţii erau din pietre cenuşii, pietre vechi, rugoase, cu aspect bolnăvicios şi unele fuseseră înlocuite cu cărămizi roşii, şi acestea foarte deteriorate, cu suprafaţa jupuită.

A apărut o deschizătură în stânga mea. M-am oprit, ciulind urechea, înainte să arunc precaut o privire. Încăperea era aproape în beznă şi am înţeles repede de ce: în mijlocul plantelor care colonizasaeră spaţiul se înălţau în voie copaci. Nişte copaci mari.

Am continuat să merg pe culoar, cu corpul încordat de teamă, cu Beretta în mână. Mai departe, o altă deschizătură se profila, tot în stânga, şi m-am oprit din nou. Se auzea doar vaierul slab al vântului printre crengi. Am făcut un pas în deschizătură. Încăperea de foarte mari dimensiuni era un talmeş-balmeş de grinzi, pietre, cărămizi smulse şi moloz, mirosind a praf de ciment. Aşezate unele lângă altele la jumătatea peretelui din faţa mea, la nivelul unui etaj dispărut, se vedeau nişte bârne paralele care nu erau prinse decât la un capăt, celălalt fiind suspendat în gol. Coloana vertebrală a unui dinozaur uriaş.

Nu-mi închipuiam pe nimeni stând într-o asemenea sală, care amenința să se prăbuşească şi am hotărât să-mi continui explorarea pe culoar.

Ajuns la capăt, am dat de o uşă ieşită din balamale. Prima şi poate singura din acel edificiu descărnat. Am ciulit urechea. Tăcere deplină. Am împins încet uşa cu mâna stângă, dar a opus rezistență, deşi era întredeschisă câțiva centimetri. Aşa că am împins mai tare şi nu mă aşteptam la ce a urmat: uşa, în loc să se mişte într-o parte, a căzut pe spate, cu fața la pământ. S-a rupt cu un zgomot surd însoțit de un trosnet, înăbuşit de vegetația de la sol, într-un nor de praf. Imediat, un fâlfâit de aripi a despicat aerul de deasupra capului meu.

Am rămas pe loc, cu inima bătându-mi tare.

Era ceva cu mult mai impresionant decât căderea neaşteptată a acelei uşi: asemănarea cu o scenă din romanul meu care se desfăşura în castelul medieval în ruine ce semăna cu acel spital. Eroul îl urmărea pe criminal înăuntru şi la un moment dat împingea o uşă care se răsturna căzând la pământ, exact în acelaşi fel, speriind păsările de pradă, ce îşi luau zborul.

Eram extrem de tulburat de întorsătura pe care o luaseră evenimentele.

În roman, cunoşteam urmarea poveştii, evident. Eroul, căutându-l pe criminal în castel, păşea pe podeaua putredă şi cădea la etajul de dedesubt. Doar că eu eram la parter, nu se potrivea. Şi nu puteam să urc la etaj: la celelalte niveluri nu mai existau podele.

Deodată, mi-a venit o idee: şi dacă existau pivnițe? Se putea trece prin podeaua de la parter... Trebuia neapărat să verific.

Cu mâna încordată pe pistol, am făcut câțiva paşi în încăperea care se deschidea în fața mea, călcând peste uşa răsturnată, scrutând întunericul. Nici țipenie de om.

Mă aflam, de fapt, într-o imensă casă a scării rotundă, deschisă spre etaje, având la fiecare nivel coloane mari sculptate care susțineau etajul de deasupra, legate între ele prin balustrade frumos lucrate, totul alcătuind un cerc. Etajele nu mai erau acolo, dar rămăseseră scheletelor lor din bârne. Ai fi zis că este casa scării unei mari locuințe din Sud, de dinainte de Războiul de Secesiune, ca în *Pe aripile vântului*.

Poate clădirea avusese cândva o cupolă, dar aceasta dispăruse, lăsând o gaură uriaşă sub cerul liber. Scara mare se ridica în spirală, dar la înălțimea de doi metri se oprea brusc, cu ultima treaptă suspendată în gol. Restul era ca şi cum s-ar fi volatilizat, aspirat de cerul întunecat.

Aerul era rece, uscat şi fără miros.

Podeaua nu era invadată de plante, dar era plină de resturi din lemn şi ipsos. O grămadă de plăci erau scoase. Trebuia să privesc mai de aproape.

Am făcut şapte sau opt paşi înainte. Parchetul a scârțâit jalnic. Am îngenuncheat în locul de unde fuseseră smulse plăcile, dar nu am văzut nimic: totul era negru. Aş fi putut să aprind câteva secunde lanterna de la telefon: oricum, zgomotul uşii m-ar fi putut da de gol.

Am băgat mâna în buzunar, dar telefonul nu era acolo. Am căutat automat în celălalt buzunar, însă n-am avut mai mult succes. Mi-am amintit atunci că i-l dădusem Annei ca să mă ghideze în maşină cu aplicația GPS. Uitase să mi-l dea înapoi.

Am adunat nişte resturi de ipsos şi le-am lăsat să cadă prin spațiul dintre două plăci. S-au scurs cel puțin trei sau patru secunde înainte să se lovească de ceva cu un zgomot surd, ale cărui vibrații au răsunat cu un ecou prelung.

Era o groapă sub picioarele mele. Adâncă.

Începea să semene iar cu povestea din romanul meu. Fără ca asta să ofere o dovadă absolută.

Mi-am dat seama deodată de riscul enorm pe care mi-l asumasem traversând încăperea pe podeaua aceea mâncată de cari. Am avut subit o imagine mentală şocantă: m-am văzut aşa cum stăteam, în genunchi pe o placă de lemn care se ţinea doar de un fir de păr deasupra golului, gata să cad în gaura aceea neagră şi adâncă. O ameţeală puternică m-a cuprins, ca de fiecare dată când sub mine se căsca un hău, o senzaţie de vertij ce mi-a învăluit toată fiinţa, răspândindu-mi-se prin corpul care îmi tremura şi amorţindu-l ca un alcool tare prin vene. Aveam impresia că văd, că simt acel vid sub mine, ca şi cum m-ar chema, ca şi cum avea să mă înghită. Frica de înălţime, ca toate fobiile, poate să pară ridicolă celor care nu o simt pe pielea lor. Dar când eşti cuprins de ea, e pur şi simplu îngrozitor.

Am făcut un efort supraomenesc încercând să îmi vin în fire, să mă controlez, să mă liniştesc un pic.

N-am reuşit decât în mică măsură. Acum trebuia să refac drumul în sens invers şi poate că aşa era scris, să am parte de experienţa asta.

M-am ridicat aşadar cu multă grijă. Inima îmi bătea atât de tare încât îmi simţeam pulsul în tâmple. M-am răsucit pe călcâie şi am făcut un pas înainte lăsându-mi încet greutatea de pe un picior pe altul. Parchetul a gemut şi câteva clipe mi-am ţinut răsuflarea, cu picioarele tremurându-mi. Am ridicat piciorul din spate şi am repetat operaţiunea cu o mişcare cât mai uşoară posibil în pofida muşchilor pe care mi-i ţineam încordaţi: voiam să fiu gata să sar dacă planşeul se prăbuşea sub picioarele mele.

Am ajuns la uşa căzută; eram, în sfârşit, în siguranţă. Am respirat adânc ca să mă relaxez, adunându-mi gândurile.

Şi-atunci, dintr-odată, am ştiut.

Incendiatorul nu putea să locuiască în acea parte a spitalului. Nu putea pentru că nu şi-ar fi asumat niciodată riscul de a cădea prin planşeu. Trebuia să fie acolo unde

podeaua se sprijinea de pământ şi nu pe grinzi deasupra unei gropi. Şi dintre încăperile pe care le văzusem, singura care se sprijinea solid pe pământ era prima de la celălalt capăt al culoarului, pentru că era invadată de plante şi chiar de copaci. Eram sigur, aveam un presentiment: incendiatorul se afla acolo. Dar trebuia să mă mişc repede: făcusem zgomot şi putea să dispară.

M-am avântat pe coridor, ţinând strâns pistolul şi mergând pe cât de repede îmi permitea întunericul, când deodată...

Totul s-a petrecut foarte rapid, într-o fracţiune de secundă. Pământul a părut să dispară de sub mine cu un trosnet sec şi am simţit cum sunt tras în jos. Viteza deplasării se adăuga la forţa gravitaţiei şi am fost împins uşor înainte în loc să cad perfect vertical. Am atins cu partea de sus a corpului marginea ruptă a planşeului din faţa mea şi am avut timp, mulţumită instinctului de supravieţuire, să mă agăţ de ea în ultima secundă.

M-am trezit deasupra unei cavităţi uriaşe, negre şi reci ca un mormânt, cu pieptul încordat cuprins de durere.

Nu fusesem niciodată un mare sportiv şi, într-o situaţie normală, aş fi fost absolut incapabil să mă ridic dintr-o asemenea poziţie. Dar spaima îţi dă puteri supraomeneşti şi am început să trag ca un nebun de degete ca să mă salt până când umerii mi-au ajuns la nivelul planşeului şi, jucând totul pe-o carte, mi-am aruncat braţul înainte, cu burta pe planşeu, şi m-am sprijinit cu toată forţa pe el. Al doilea braţ s-a alăturat primului şi, într-un ultim efort supraomenesc, m-am ridicat pe coate, apoi m-am aplecat înainte, mi-am ridicat un picior, după aceea pe celălalt.

Rămăsesem fără suflu, lungit pe burtă, cu pieptul zgâriat, cu nasul în praf, conştient că scăpasem ca prin minune, dar şi că eram o pradă pentru incendiator dacă se afla acolo. Nu mai aveam nici măcar pistolul.

Tot ce se petrecuse se potrivea cu povestea din romanul meu.

Era prea improbabil ca să fie doar o coincidență. Trebuia să recunosc ceea ce era evident: scriind acea poveste cu patru ani în urmă, nu construisem nişte personaje fictive cu ajutorul inspirației, ci avusesem intuiția evenimentelor care urmau să apară în propria mea viață. Evenimente care acum aveau loc... Sigur, interiorul castelului era foarte diferit, era mult mai puțină vegetație, iar cadrul nu era identic. Dar intuiția ne oferă acces la nişte informații brute pe care apoi le interpretăm. Or, şi asta o învățasem pe pielea mea când începusem programul de instruire cu Anna: interpretările noastre rareori sunt corecte. Ne creăm imagini mentale pe baza informațiilor senzoriale brute pe care le interceptăm. Informațiile sunt corecte, imaginile create, închipuire pură.

În romanul meu, pereții castelului erau pătați de sânge, ceea ce aici nu era cazul. Dar cei ai spitalului aveau incrustații de cărămizi roşii. Intuiția mă ajutase să vizualizez culoarea. Imaginația făcuse restul.

Nu e momentul să mă dau bătut.

M-am ridicat în picioare cu precauție şi am pornit din nou la drum. De data asta am luat hotărârea să merg pe lângă perete: mi se părea că planşeul este mai solid acolo decât în mijloc.

Doi sau trei metri mai încolo, am zărit un obiect lucitor pe jos. M-am aplecat şi mi-am luat pistolul. Aveam noroc. Mult noroc.

În roman, povestea continua cu o confruntare între erou şi criminal, primul fiind un soi de idealist umanist, convins că în străfundul oricărui om binele poate să primeze dacă există condițiile potrivite. Aşa că făcea totul ca să-l convingă pe celălalt să înceteze actele de violență. Dar la final, se întâmplă exact invers: criminalul reuşeşte să-l convingă pe

erou de legitimitea crimelor lui şi îl face să apese el însuşi pe butonul care declanşează ultima explozie...

Dar dacă această poveste era, de fapt, o presimțire a ceea ce urma să trăiesc astăzi, atunci anticipând evenimentele, poate că reuşeam să le schimb desfăşurarea. Asta îmi sugerase Anna când îmi spusese că percepția viitorului nu împiedica împlinirea lui într-un mod uşor modificat. „Avem un pic de libertate de acțiune", spusese ea. Asta mă uimise peste măsură, dar după aceea trăisem atâtea lucruri care înainte mi se păruseră imposibile, încât nimic nu mă mai mira.

Libertate de acțiune, asta îmi trebuia.

În romanul meu, povestea să termina prost. Eroul murea izbindu-se de o stâncă.

26

În toate operele mele literare, care era partea de imaginație pură şi care partea de intuiție a unei realități încă nemanifestate?

Eu, care fusesem întotdeauna mândru de creativitatea mea, de inspirația mea când venea vorba de scris, primisem o lecție. Poate că nu creasem mare lucru, la urma urmei.

Eram pierdut în gânduri, când un zgomot m-a trezit brusc. Am înțepenit şi am ciulit urechile. Era doar o pasăre? Am aşteptat câteva clipe. Tăcere. Am continuat să înaintez şi am ajuns în celălalt capăt al coridorului. Am ciulit din nou urechile înainte să trec prin deschizătură în încăperea invadată de plante. Se auzea doar foşnetul delicat al aerului printre frunze.

E aici, îl simt.

Am făcut foarte încet un pas înăuntru, cu pistolul în mână, cercetând spațiul cu privirea. Dar era imposibil să desluşesc ceva foarte limpede. Prea multe plante, prea multe tufişuri, prea mulți copaci. Locul ideal să te ascunzi.

Am hotărât să fac turul încăperii mergând pe lângă pereți, astfel încât să nu am decât o latură de supravegheat. Am luat-o precaut la dreapta, cu toate simțurile în alertă, gata să trag dacă era nevoie. Solul acoperit de vegetație era foarte neregulat, moale şi spongios prin unele locuri, iar pereții erau în întregime acoperiți de frunziş. Nu mai era o cameră, nici măcar o grădină, ci o junglă închisă între patru pereți de opt sau zece metri înălțime. O închisoare vegetală sub cerul liber. Cufundată în noapte.

Aerul încărcat de umiditate emana o mulțime de mirosuri, de pământ, lemnos, miros de iarbă, de ferigi, de frunze moarte, de scoarță de copac şi chiar de răşină.

Adierea blândă a vântului făcea să freamăte frunzele copacilor care reuşiseră să evadeze, înălțându-se spre cer. Ajungeau până la mine croncăniturii îndepărtate. Toate aceste zgomote proveneau de afară. Jungla interioară era la fel de tăcută precum cripta unei biserici.

Am scrutat întunericul, pândind cea mai mică mişcare, cel mai mic zgomot neobişnuit. Reuşeam să disting încăperea doar până la jumătate, în acel hățiş de trunchiuri, ramuri, frunziş şi liane.

Am ajuns la capăt, la colțul primului perete, apoi am luat-o la stânga ca să merg perpendicular. Am păşit încet şi cât mai silențios posibil, cercetând cu privirea vegetația abundentă. Cu puțin înainte să ajung la capătul celui de-al doilea perete, m-am oprit brusc şi mi-am ținut răsuflarea.

În colț, era întinsă o pânză kaki ce servea drept acoperiş pentru un adăpost improvizat, unde se vedea ceva ce părea a fi un echipament de supraviețuire: sac de dormit, gamelă

din aluminiu, reşou cu gaz, un radio portabil... M-am întors şi am scrutat jungla în tăcere. Nicio mişcare. Doar foşnetul moale al vântului printre vârfurile copacilor şi, în depărtare, croncăniturile din pădure.

Am început iar să înaintez în stânga, de-a lungul celui de-al treilea perete. Pe la jumătatea lui, vegetaţia se împuţina şi puteam să văd mai limpede ce era în jur. Am cuprins spaţiul cu privirea: nu era nimeni. În faţa mea, în mijlocul celui de-al patrulea perete, era o deschizătură care, în mod logic, trebuia să dea spre partea pe unde intrasem în clădire.

— Mult ţi-a mai trebuit ca să ajungi.

Vocea ieşită din tenebre mi-a îngheţat sângele şi m-a ţintuit locului. Sunetul venea de sus, de undeva din spatele meu.

— Lasă-te jos *foarte* încet şi pune arma la pământ, a spus bărbatul, rostind fiecare cuvânt cu o voce calmă, dar foarte autoritară.

Totul mi se învârtea în cap. Îmi venea greu să-mi dau seama sau să accept că se sfârşise, că eram la mila lui, fără vreo scăpare posibilă. Pierdusem.

Încordat şi pradă unei nelinişti teribile, am făcut ce-mi cerea.

— De-o oră te aştept.

De ce spunea asta? Şi de ce mă aştepta? De unde ştia că vin în seara aceea? Cu siguranţă nu cu ajutorul intuiţiei, căci în intuiţie timpurile se confundă, informaţiile din trecut se amestecă fără deosebire cu cele din prezent şi din viitor, aşa cum îmi explicase Anna. Era posibil să ştie că voi veni, dar nu în seara *aceea*. Atunci cum aflase? Cine putuse să-i spună?

— Acum, fă încet cinci paşi înainte.

M-am executat.

Un zgomot surd m-a făcut să tresar, bufnitura unui corp lovind pământul.

Am înțeles că probabil sărise dintr-unul dintre copaci.

— Poți să te întorci.

Încet, m-am răsucit pe călcâie.

Bărbatul din fața mea avea poate vreo şaizeci de ani. Greu de spus în întuneric. Constituție medie, părul strâns în coadă de cal, sprâncene încruntate, aerul hotărât. Nu avea expresia sălbatică a unui pervers sau a unui sadic, dar emana energia periculoasă a unui om care merge până la capăt ca să-şi atingă scopul.

Ceva nu se potrivea, dar nu ştiam ce.

— De ce mă urmăreşti? a spus destul de sec.

N-avea armă. Iată ce nu se potrivea. A mea zăcea la picioarele lui...

— De ce terorizezi populația cu aceste incendii? am replicat.

Eram dezamăgit de mine însumi că mă predasem, deşi eu eram cel înarmat. Mă supusesem prosteşte autorității lui. Nici măcar nu mă amenințase. Siguranța din glasul lui mă făcuse să mă gândesc la asta. Încă o interpretare. Una în plus...

— Pentru ce aceste incendii? a repetat el calm. Cred că ştii.

Nu-mi plăcea tonul pe care şi-l luase, tonul senin al cuiva care nu are nimic să-şi reproşeze, incapabil să se îndoiască.

— Ai încercat să mă omori, am spus.

El a clătinat din cap, impasibil.

— Nu, a fost tot ce a răspuns.

Atunci mi-am dat seama că avea amândouă urechile.

— Dacă nu tu, atunci complicele tău.

N-a zis nimic.

Cum naiba ştia că voi veni în seara aceea? Întrebarea mi se învârtea în minte.

— Cunoşti cauza pe care o apăr şi mi-ar fi greu să cred că eşti insensibil față de ea.

Deci asta era. Ca în romanul meu. Va încerca să mă convingă de corectitudinea faptelor lui. Nu trebuia să mă las convins, trebuia să pun din nou stăpânire pe viitorul meu deviindu-l de la traiectoria pe care o luase.

— Faptul că sunt sensibil față de o cauză nu înseamnă că aprob tot ce se face în numele ei.

A schițat un zâmbet uşor. Chipul lui trăda un om cu o personalitate complexă. Unele persoane au trăsături care arată o anumită armonie lăuntrică, atunci când ideile, valorile şi faptele lor se potrivesc cu ceea ce aşteaptă de la viață. Trăsăturile lui dezvăluiau un amestec neobişnuit de hotărâre, dezamăgire, trădare, angoasă, forță şi suferință. Aveam de-a face cu cineva chinuit.

— Recunoşti deci că eşti sensibil față de această cauză, a spus.

— Nicio cauză nu justifică actele extreme pe care le comiți.

A oftat.

— Mai demult şi eu credeam asta... Aveam încredere, ca tine, poate. Credeam că vom reuşi să-i convingem pe politicieni de urgența schimbărilor necesare. Şi când dosarul a ajuns în mâinile lor şi au ținut primele discursuri, apoi au apărut primele măsuri, am vrut să cred, m-am agățat de această speranță. După aceea am înțeles.

— Ce ai înțeles?

— Am înțeles că pentru ei ecologia nu era decât un pretext în serviciul economiei. Toate măsurile luate în sprijinul mediului înconjurător nu răspundeau decât unui singur obiectiv: creşterea producției industriale. Cea mai mare parte a acestor măsuri vizează doar să-i facă pe oameni să cheltuiască înlocuindu-şi echipamentele pentru ca maşinăria economiei să meargă la turație maximă, deşi planeta are nevoie de o diminuare a producției la scară largă.

— Diminuarea producției nu este viabilă. S-a văzut în timpul pandemiei de Covid: a fost un dezastru. Sute de milioane de şomeri în toată lumea... Milioane de oameni care s-au trezit în stradă, unii au murit de foame. Diminuarea producției este o utopie înşelătoare. De altfel, tendința spre dezvoltare este întipărită în genele noastre, ca şi în ale plantelor: totul pe pământ aspiră să crească, să sporească...

— Eu vorbesc despre diminuarea producției industriale, nu despre descreşterea economică. Lumea va fi salvată în ziua când oamenii vor plăti pentru cursuri de yoga, de gătit sau mai ştiu eu de ce, şi nu ca să-şi schimbe televizorul sau telefonul ca să aibă trei funcții în plus de care nu au nevoie. Lumea va fi salvată în ziua în care va consuma produse de sezon obținute pe plan local, iar conținutul unui iaurt cu fructe nu va face de patru ori înconjurul planetei înainte să ajungă pe masă.

Vorbea cu tot mai multă înflăcărare.

— Lumea va fi salvată în ziua când oamenii vor fi lăsați să se îmbrace cum vor şi nu vom mai crea mode care îi fac să se simtă înapoiați vestimentar după un an. Iar pădurea amazoniană va fi salvată în ziua în care vom înceta să-i facem pe oameni să creadă că vor deveni puternici şi virili dacă mănâncă în fiecare zi carne de vită.

Era adevărat. Mereu îmi spusesem că trebuie să fii un geniu al marketingului ca să-i faci pe oameni să creadă că vor deveni virili mâncând un animal castrat.

Nu te lăsa convins ca în romanul tău!

— Îi critici pe politicieni, dar majoritatea conducătorilor lumii şi-au luat angajamente în privința mediului, precum reducerea amprentei de carbon.

— Eşti de-a dreptul naiv... 100% dintre angajamentele luate de guverne au termene de îndeplinire după ce îşi vor fi încheiat mandatul. Deci niciunul nu va da socoteală. Toate

astea nu înseamnă nimic. Doar discursuri frumoase, cu mâna pe inimă.

Aveam de-a face cu un tip idealist, care se simțea trădat. Înțelegeam că din disperare de cauză poți să recurgi la violență, dar era inacceptabil. Fără să mai vorbim despre o enormă greşeală de strategie: aceea de a îndepărta pe toată lumea de cauza ecologistă. Am simțit cum creşte în mine dorința de a-l convinge, de a-l face să oprească distrugerile şi de a acționa altfel pentru idealurile lui.

Opreşte-te. Eliberează-te de viitorul scris în roman.

Trebuia să ies de-acolo. Să-l fac să mă lase să plec. De asta trebuia să-l conving. Şi, de asemenea, să aflu cum de ştia că aveam să vin în seara aceea...

Deodată, răspunsul s-a impus de la sine, josnic şi revoltător.

Anna.

Doar Anna avea informația. Doar ea putea să-l prevină. Era atât de inacceptabil încât refuzasem să văd, deşi era evident.

Bărbatul îşi continua discursul, justificându-şi actele, încercând cu siguranță să mă convingă, dar nu-l mai ascultam. Totul mi se învârtea în cap, foarte repede, fragmente din trecut îmi apăreau haotic în gând şi alcătuiau un tot nou, coerent, implacabil: Anna insistând să iasă din maşină în apropierea vaporului... şi lăsându-mă singur înainte de atacul transbordorului. Anna închizându-şi cu grijă telefonul după fiecare folosire, Anna prefăcându-se surprinsă când aflase că fostul ei coleg fusese arestat, Anna ducându-se la toaletă chiar înainte de a pleca din cafenea ca să venim aici; Anna refuzând să mă însoțească înăuntrul acestor ruine... Toată povestea cu pierderea capacităților intuitive după luarea unei doze de LSD trebuie să fi fost o minciună ca să justifice refuzul de a identifica vinovatul. Păcălise pe toată lumea, chiar şi Casa Albă, şi făcuse apel la

un novice ca să reducă şansele de a fi găsit incendiatorul. Dar de ce mă alesese pe mine?

Şi mai şi căzusem pradă farmecelor ei. Cum putusem să fiu atât de naiv?

Nu te mai gândi. Scapă de-aici.

Bărbatul continua să-şi justifice actele, înşirând argumente, demonstraţii, dovezi.

L-am întrerupt.

— Toate războaiele s-au sprijinit pe cauze ce păreau drepte în ochii celor care le-au pornit.

— Iar unele războaie erau poate necesare...

— Faci un deserviciu cauzei pe care pretinzi că o susţii. Organizaţiile pentru protecţia mediului sunt revoltate de actele tale violente; le sabotezi munca, le discreditezi argumentele. Este mană cerească pentru cei care le critică activitatea.

— Greşeşti. În stadiul în care ne aflăm, nici măcar nu mai este vorba despre protejarea naturii. Condiţiile vieţii omeneşti pe pământ sunt distruse într-un ritm terifiant, pentru profitul unora şi prin orbirea şi inconsecvenţa tuturor celorlalţi. Nici măcar nu-ţi imaginezi ce coşmar va deveni existenţa pe pământ dacă nu se schimbă nimic.

— Dar lucrurile încep să se schimbe. O să reuşim. Am încredere în oameni.

M-a fixat câteva clipe clătinând din cap în tăcere.

— Eu nu. Cei mai mulţi oameni sunt incapabili de a face efortul să renunţe la fumat când li se spune că au cancer la plămâni şi tu vrei să nu se mai îndoape cu carne de vită doar ca să salveze pădurea amazoniană? Chiar dacă această cauză nu-i lasă indiferenţi, nu vor să-şi schimbe obiceiurile, aşa că, pentru a evita să se culpabilizeze, preferă să nu-şi pună întrebări. Nu foloseşte la nimic să le explici că fără pădurile tropicale şi gheţurile de la Polul Nord vor avea *mai târziu* regiuni atât de uscate încât vor deveni de nelocuit şi

altele, dimpotrivă, pradă ploilor torențiale tot anul şi că în cele din urmă toată lumea va trăi iadul pe pământ. Ceea ce vor este să continue să înfulece biftec *acum*, fără să-şi pună întrebări despre proveniența sa şi nici a soiei sau a porumbului care hrăneşte vitele, vor să continue să-şi cumpere fără încetare haine noi, fără să-şi pună întrebări despre cantitatea de apă necesară pentru confecționarea unui singur obiect de îmbrăcăminte, să continue să călătorească departe, fără să-şi pună întrebări, să plece în croazieră, fără să-şi pună întrebări, să continue să cumpere rahaturile care vin pentru ei de la celălalt capăt al lumii, fără să-şi pună întrebări şi, bineînțeles, să-şi plaseze economiile, fără să-şi pună întrebări. Iată realitatea. Şi în aceste condiții, singura speranță de a-i scutura sunt aceste acte dure menite să le trezească puțin conştiința.

— Totuşi, multe firme din toate domeniile țin cont acum de grija față de planetă şi...

— Prostii! De cele mai multe ori, sunt doar argumente de marketing complet mincinoase pentru liniştirea conştiinței consumatorilor, care înghit cuminți poveştile frumoase ce li se spun.

Nu ştiam prin ce trecuse bărbatul acela ca să ajungă aici, dar nu mai credea în nimeni şi în nimic.

— Lovind puternic în vinovații pentru această anestezie generală, există speranța de a trezi mulțimile.

A tăcut şi liniştea a pus din nou stăpânire pe junglă.

Pistolul meu stătea tot la picioarele lui. Mă întrebam ce făcea Anna în acel moment.

— Te invidiez că ai duşmani, i-am spus. E uşor şi, paradoxal, cu siguranță plăcut. Ura îți dă energie să te bați simțindu-te îndreptățit. Îți întăreşte certitudinile. Eu nu am certitudini pentru că nu am duşmani. Ne aflăm în fața unei probleme complexe, sistemice.

— Spui asta pentru că nu-ți cunoşti duşmanii. Când îi vei cunoaşte, nu vei putea decât să-i urăşti şi să vrei să-i distrugi.

Cuvintele lui m-au tulburat.

— Îmi doresc să nu urăsc niciodată pe nimeni.

— Nobil cuvânt... şi complet iluzoriu.

Un hârşâit uşor în dreapta mea, la nivelul solului, mi-a atras atenția. Cu siguranță un şoarece sau vreo vietate de câmp.

— În această problemă globală, am spus, poate că fiecare dintre noi îşi este propriul duşman.

Bărbatul s-a aplecat şi a luat pistolul. Stomacul mi s-a încordat şi instinctiv m-am dat înapoi.

— Nu mişca.

Am înțepenit.

— FBI-ul e pe urmele tale, am spus. Opreşte-te din ce faci, altfel vei fi prins până la urmă, condamnat la moarte şi executat.

M-a fixat câteva clipe şi un zâmbet trist i s-a ivit pe fața chinuită.

— Cauza pe care o apăr este mai mare decât mine. Este mai importantă decât persoana mea.

A spus asta cu o sinceritate autentică, fără bravadă şi mi-am dat seama că va merge până în pânzele albe cu planul lui.

Zâmbetul trist i-a dispărut şi a adăugat:

— Oricum, incendierea din această seară va fi ultima. Voi face tot ce mi-am propus ca să trezesc conştiințele. După aceea, fiecare să-şi asume responsabilitatea. Fie ce-o fi. Nu se va mai auzi de mine, mă voi întoarce să trăiesc în ce mai rămâne din pădurea amazoniană, departe de oamenii pe care nu mai vreau să-i văd în fața ochilor.

Dar nu-l mai ascultam. Când l-am auzit vorbind despre următoarea incendiere, am acționat în mod intuitiv şi m-am întrebat:

Cum este? Cum este?

Foarte repede, am văzut ceva întunecat, foarte întunecat şi apoi... o imagine mi s-a desenat în minte... imaginea unei... stânci, a unei stânci foarte întunecate...

O stâncă întunecată?

O firmă de investiții care evocă o stâncă întunecată...

Mi-au trebuit mai puțin de zece secunde ca să-mi dau seama.

— Ştiu ce o să distrugi în seara asta.

Bărbatul a ridicat dintr-o sprânceană şi m-a privit, aşteptând.

— Blackstone. Turnul Blackstone.

M-a fixat fără să-şi ascundă surpriza.

— Sunt impresionat.

— Turnul Blackstone...

Inima mi s-a strâns şi neliniştea a pus stăpânire pe mine.

Vărul meu!

— Vărul meu lucrează în birourile JPMorgan. Sunt în turnul Blackstone!

*

Culcat pe burtă în mărăciniş ca un soldat care se târăşte pe teritoriul inamic, cu brațele zgâriate de mărăcini, Jeffrey Carper nu-şi credea ochilor şi urechilor.

Pe tipul care îl amenința pe Fisher îl omorâse cu un an în urmă. Îl chema Nicholas Scott. Situația era de-a dreptul absurdă.

Jeffrey aproape că se bucura că Fisher ieşise viu din maşina scufundată, altfel nu l-ar fi găsit poate niciodată pe Scott.

Fisher... Dacă totul s-ar fi petrecut cum era prevăzut, acum ar fi fost într-un sertar la morgă, cu burta plină de apă. Când îl văzuse plecând cu ambulanța, nu chiar atât de vătămat, simțise că există o şansă din două să scape. Din fericire, putuse să-i urmărească telefonul mobil şi să-l găsească aici.

Când l-a văzut pe Scott luând arma lui Fisher, şi-a spus că poate o să facă el treaba murdară în locul lui. Mai ales că Jeffrey era la strâmtoare. Doi dintr-o lovitură era prea riscant: imposibil să pară un accident.

Spectator. Iată ce-o să fie. Singurul rol pe care şi-l putea oferi, măcar o dată. În primele rânduri.

Dar când a auzit numele următoarei ținte şi-a spus că trebuie să acționeze.

Turnul Blackstone era chiar în față, în Manhatann.

O informație ca asta nu prinzi în fiecare zi.

S-a târât cu spatele, încet şi în tăcere şi a dispărut în pădurice.

*

— Trebuie să opreşti tot! am strigat.

— Banca JPMorgan, a spus incendiatorul ridicând dintr-o sprânceană. Măi, măi... De la Acordul de la Paris privind schimbările climatice, JPMorgan se înverşunează să investească averi în cele mai poluante energii din lume: şaptezeci şi cinci de miliarde pentru sectoare precum exploatarea petrolieră în Arctica.

— Nu asta e problema, eu...

— *Financial Times* a raportat în mai 2020 că banca a fost acuzată că ignoră drepturile fundamentale ale omului, că închide ochii în privința sclaviei moderne din firmele în care investeşte, că...

— Nu-mi pasă! Vărul meu îşi plăteşte studiile făcând curat în birourile lor în weekend, OK? Sigur e acolo acum! Aşa că opreşte totul, la dracu'!

— Calmează-te. Întotdeauna e trimisă o alertă înainte de incendiu; nu vizez niciodată oameni. Oricum, la ora asta, nu mai pot să opresc nimic...

— Dar face curat cu căştile în urechi! E tânăr, dă muzica tare, n-ar auzi în veci nenorocita de alertă!

Ceva mă împingea să acționez, un impuls foarte puternic care m-a făcut să uit de amenințare. M-am întors şi m-am aruncat spre deschizătura din fundul camerei, cu riscul de a fi împuşcat ca un iepure. Dar nu credeam că se va întâmpla asta, ceva în mine îmi spunea că nu va trage.

Nu a tras.

Am sărit prin deschizătură, zgâriindu-mă pe brațe şi pe picioare de tufele de mărăcini.

Anna nu mai era în ascunzătoare. Bănuielile mele deveneau o certitudine. Dacă aveam dreptate, era în drum spre Blackstone ca să declanşeze incendiul.

Am luat-o la fugă şi m-am avântat în noaptea neagră, alergând mai repede decât o făcusem vreodată.

Am ajuns cu răsuflarea tăiată la pilonul de care legăserăm barca. Brusc, duduitul motorului a răsunat în noapte şi, neputincios, i-am văzut umbra alunecând pe apă.

M-am oprit, extenuat şi învins, la capătul puterilor. Se sfârşise. Rămăsesem izolat pe insulă. Chiar dacă aş fi găsit o maşină, până traversam podul spre Queens şi făceam ocolul ca să ajung în Manhatann în ambuteiajele de sâmbătă seara, aş fi ajuns prea târziu.

Vărul meu...

Trebuia să previn pe cineva, repede, să-l sun pe Robert sau pe Glenn. Îmi voi lăsa orgoliul deoparte, n-aveam ce face.

Am băgat mâna în buznar... şi mi-am amintit că Anna nu-mi dăduse înapoi telefonul.

Ce mai, nu lăsase nimic la voia întâmplării.

Fusesem tras pe sfoară de la început până la sfârşit.

Un zgomot metalic m-a făcut să tresar şi m-am întors.

Telefericul.

Staţia emitea o lumină slabă. Şi dacă... mai era o cursă la ora asta?

M-am năpustit spre staţie, urcând panta, apoi treptele două câte două, cu pas grăbit în timp ce se auzea un clinchet uşor în interior.

La dracu', o să plece!

Am ajuns în faţa intrării şi am văzut de departe cabina mare şi roşie pe peron. Am sărit peste turnicheţi. Cineva a strigat în spatele meu; nu l-am băgat în seamă.

Am văzut uşile duble glisante închizându-se automat tocmai când ajungeam pe peron. Am luat-o la fugă şi efectiv m-am aruncat spre ele, cu mâinile în faţă ca să le opresc, dar s-au închis implacabil peste degetele mele.

Am tras din toate puterile ca să le depărtez. Degeaba.

La dracu', pentru cinci secunde, e prea de tot!

Cabina s-a pus încet în mişcare, fără nimeni la bord, ridicându-se de pe peron în scrâşnet de rulmenţi şi miros de lubrifiant.

Nu puteam să accept un asemenea ghinion. Era ca şi cum totul se unea împotriva mea. Ca şi cum destinul ar fi hotărât deja pentru mine.

— Hei, tu!

Paznicul tocmai ajunsese pe peron şi venea spre mine.

N-am avut timp să gândesc şi, ascultându-mi instinctul de a fugi şi făcând un ultim efort de a refuza fatalitatea, m-am căţărat pe barierele care mărgineau peronul şi m-am aruncat cu mâinile în aer în direcţia cabinei telefericului. Am reuşit în ultima clipă să mă prind de marginea

orizontală a panoului metalic sub geamul din spate şi să mă ţin în mâini. M-am simţit ridicat în aer. Nu eram prea musculos, dar trebuia să rezist cât dura traversarea, care nu putea fi mai lungă de trei sau patru minute. Nu era uşor, dar era posibil.

Nu mă puteam încrede în umărul meu rănit: încordarea din braţul stâng a declanşat din nou o durere puternică, ce a crescut pe loc în intensitate. Era violentă şi ascuţită, ca şi cum cineva voia să-mi smulgă braţul.

Trebuia să mă ţin cu orice preţ, nu aveam de ales. Ne aflam deja la o înălţime de şapte sau opt metri; să-mi dau drumul ar fi însemnat să-mi zdrobesc oasele de stânca de dedesubt.

Mi-a venit în minte imaginea din romanul meu. Eroul murea căzând pe o stâncă...

Nu lua în seamă durerea! Nu te lăsa! Fii puternic!

Toată lumea a citit acele mărturii din Primul Război Mondial în care soldaţii relatează cum au continuat să alerge sub focul inamic în pofida unui picior rupt, detaşându-se complet de durere până ajungeau la adăpost. Corpul are resurse nebănuite, pe care le activează când ne e frică sau prin puterea voinţei. Era singura mea speranţă şi am hotărât să cred în asta neclintit. Am început să-mi repet ca o mantră că niciodată nu-mi voi da drumul.

Sunt mai puternic decât durerea, mai puternic decât umărul meu rănit, voi rezista, vreau, sunt hotărât, braţul meu este de oţel, nimic nu-l poate face să cedeze, sunt puternic, rezist; trei minute, este de ajuns să rezist trei minute; dar voi rezista patru, cinci, zece! Şi pentru că hotărăsc să rezist zece, voi rezista aceste afurisite de trei minute!

Cabina luase viteză şi se ridica deasupra mării.

Nu-mi pasă de gol. Sunt mai puternic decât frica paralizantă de înălţime. Mai puternic decât nenorocita de

durere pe care am s-o învinge, pe care o învinge pentru că vreau.

Mă simțeam mânat de voință. Am să rezist, eram sigur. Niciodată nu găsisem în mine o asemenea ambiție de a lupta, o asemenea hotărâre, o asemenea încrâncenare de a reuşi.

Eu, care mă văzusem întotdeauna mai degrabă fragil, indulgent cu mine însumi, aproape slab, descopeream un sentiment de încredere complet nou pentru mine, un sentiment extraordinar şi atât de îmbucurător.

Mândria m-a făcut să privesc o clipă în jos ca să sfidez vertijul, ca să-l provoc, vrând să mi-l smulg din stomac.

Aveam douăzeci sau treizeci de metri de hău sub picioarele mele, dar eram atât de ferm în hotărârea mea că nu am simțit teamă.

În clipa aceea am înțeles că de acum nimic nu mă va opri în viață, niciun manager sau agent tiranic, nici fricile mele, nici ezitările sau îndoielile, nici teama de privirea celuilalt: nimic nu va putea de-acum înainte să mă împiedice să îndeplinesc tot ce era important pentru mine.

Cabina telefericului se apropia de cel mai înalt pilon. Aveam să atingem atunci altitudinea maximă, iar restul traseului se va face în plan orizontal, ceea ce ar fi trebuit să-mi uşureze un pic efortul de a mă ține strâns cu brațele.

Dar când am trecut de pilon, cabina a căpătat o mişcare de balans, iar corpul meu suspendat dedesubt s-a balansat şi el accentuând mişcarea, ca un pendul, sporind tensiunea din brațe. Durerea a devenit insuportabilă.

Rezistă! Trebuie să rezişti! Nu ai de ales!

Am reuşit să suport durerea, dar mi-am simțit degetele alunecând din cauza încordării din ce în ce mai mari. Alunecau, iar eu nu puteam să fac absolut nimic...

Când degetele mele au pierdut contactul cu metalul rece, m-am simțit tras în jos şi m-am auzit urlând în timp ce

corpul meu neputincios despica aerul ca o marionetă dezarticulată.

Timpul s-a dilatat şi căderea mi s-a părut infinită. Singurul lucru care mi-a trecut prin minte a fost că supraviețuirea mea depindea de modul în care mă voi lovi de suprafața mării: la viteza asta, va fi tare ca piatra. Am reuşit de bine, de rău să mă îndrept în aer şi, când picioarele mele au lovit violent apa, am resimțit şocul de-a lungul întregii coloane vertebrale, apoi...

Apoi nimic.

Negrul absolut
Frigul pătrunzător
Apa în urechi, în nas, în ochi
Tăcerea grea care mă înghite cu totul
Corpul meu moale aspirat la nesfârşit spre adânc, acest adânc care nu se sfârşeşte
O senzaţie de mâl dens, lipicios care mă împresoară,
mă înghite şi vrea să mă ţină în faldurile lui năclăioase

M-am zbătut, mi-am agitat brațele şi picioarele dintr-un instinct de supraviețuire ca să mă eliberez şi să mă ridic în sus. Dar era în sus? Nu mai aveam repere. Nimic. Doar noroc. Sau intuiție.

Aveam în continuare senzația unui urcuş fără sfârşit, zbătându-mă cu disperare în miliarde de metri cubi de apă, cu îngrozitor de puțin oxigen, dar cu dorința neclintită de a ieşi din asta şi de a supraviețui.

În cele din urmă m-am trezit în chip miraculos la suprafață şi când aerul rece a intrat cu putere în plămânii mei asfixiați, am simțit o fericire vecină cu beatitudinea.

Eram salvat. În mijlocul mării, dar salvat.

Trebuia, desigur, să ajung la mal, dar aveam să găsesc în mine forța necesară, de-acum ştiam asta. Aşa că mi-am acordat timp să-mi recapăt suflul, savurând bucuria de a respira, de a trăi.

Luminile Manhatannului scânteiau ca milioane de licurici la malul apei. Tumultul îndepărtat al sirenelor îmi amintea de viața trepidantă a metropolei. Era cel mai frumos oraş din lume.

Deodată am recunoscut huruitul bărcii Zodiac şi am văzut-o venind spre mine.

Anna probabil avusese remuşcări când mă văzuse căzând din teleferic. Nici măcar nu va fi nevoie să înot ca să ajung la mal!

Am ridicat brațul în aer ca s-o ajut să mă repereze în întuneric, dând în acelaşi timp din picioare, ca să mă mențin la suprafață. Am înțeles repede că era inutil: eram bine localizat, barca venea drept spre mine, cu partea din față împinsă de mişcarea motorului. Dar... se apropia în mare viteză şi...

Anna nu mă văzuse! Ea...

Am plonjat în ultima clipă şi am auzit sub apă urletul motorului, însoțit de un vârtej puternic care m-a scuturat în toate direcțiile. Am urcat imediat din nou la suprafață împingându-mă în picioare.

— Anna! Sunt aici! Anna!

Făcuse deja stânga-mprejur şi venea din nou spre mine. Reuşisem.

Dar încă o dată barca s-a apropiat în mare viteză de mine şi abia am avut timp să plonjez din nou, îngrozit de ceea ce înțelesesem: voia să mă omoare.

Trebuia să ies de-acolo. Am început să înot pe sub apă şi să mă îndepărtez cât mai mult de locul unde mă ridicasem ultima oară la suprafață. Când am rămas fără aer, mi-am scos încet capul din apă, ca să arunc o privire în jur şi să

respir. Barca stătea în aşteptare în larg, întunecată ca un rechin din adâncuri, dar ceea ce am văzut atunci mi-a trezit din nou speranța: în aceeaşi direcție, puțin mai departe, trecea un vas al poliției maritime. Am început să strig ridicând brațele în aer:

— Poliția! Poliția! Poliția! Ajutor! Poliția!

Dar barca Zodiac a demarat din nou, pornind drept spre mine cu toată viteza. Era incredibil că îndrăznea să continue sub ochii poliției! Am plonjat iarăşi, dar de data asta am ieşit imediat după ce barca a trecut şi am strigat din toți rărunchii:

— Poliția! Ajutor! Poliția! La mine!

Polițiştii au aprins un proiector care a măturat suprafața apei în toate direcțiile. Am continuat să-mi agit brațele, dar strigătele mi-au fost acoperite de motorul bărcii Zodiac, care-şi relua atacul. Chiar în momentul în care polițiştii puneau, în sfârşit, proiectorul pe mine, n-am avut de ales şi m-am scufundat din nou.

Am stat nemişcat sub apă, furios pentru că nu înțelegeam. De ce se înverşuna Anna în fața poliției? N-avea nicio şansă să scape. Era aproape sinucigaş ce făcea. De ce îmi voia moartea atât de mult încât să se sacrifice pe sine?

Când am ieşit din nou la suprafață, polițiştii de pe vas cercetau barca două sau trei sute de metri mai încolo. În mod clar nu mă văzuseră, iar de la distanța aceea nu mai puteau nici să mă vadă, nici să mă audă. Riscam să se mulțumească s-o atenționeze pe Anna pentru exces de viteză în zona de coastă, apoi să plece. M-aş fi aflat iarăşi la mila ei.

Eram epuizat, dar trebuia să ajung la un mal cât mai repede. Cel de pe Roosevelt Island era cel mai apropiat, aşa că mi-am făcut curaj ca să-mi adun ultimele puteri şi să înot, să înot şi iar să înot.

Ajuns aproape de mal, m-am ridicat şi am ieşit din apă, apoi m-am întors ca să arunc o privire înspre larg. Vasul poliţiei era încă lângă barcă. Foarte bine. Am făcut câţiva paşi şovăitori şi m-am lăsat să cad în genunchi pe ţărm înainte să mă întind pe spate. Stând aşa, am respirat din plin aerul rece, cu ochii larg deschişi spre cerul înstelat.

Pentru a treia oară într-o zi, se atentase la viaţa mea.

Eram încolţit în plină noapte pe insula aceea blestemată, ascunzătoarea unui psihopat, având ca singur mijloc de scăpare un teleferic al cărui paznic voia cu orice chip să pună mâna pe mine. Minunat.

Zgomotul unor paşi grăbiţi m-a făcut să tresar. Cineva venea spre mine.

M-am ridicat dintr-un salt şi m-am pregătit să-i ţin piept, cu pumnii strânşi, siluetei care se repezea spre mine din întuneric.

Dar când s-a apropiat, am văzut cine era...

Anna.

Aveam impresia că sunt nebun, că mi-am pierdut minţile, totul se învârtea în capul meu.

— Tim! Eşti întreg şi nevătămat, a spus ea aproape plângând.

Am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi revin din uluială şi să-mi desfac pumnii.

— Am crezut că barca te-a omorât, a spus ea aruncându-se în braţele mele.

Am simţit că mă încordez, cu ideile talmeş-balmeş în cap, nu mai înţelegeam nimic şi eram cuprins de emoţii contradictorii.

— Mi-a fost aşa de frică, a spus hohotind.

Hohotele ei mi-au învins scepticismul. Corpul mi s-a destins şi m-am bucurat s-o ţin pe Anna în braţe.

Părea în acelaşi timp confuză şi uşurată.

Mi-am îngropat nasul în părul ei, i-am respirat îndelung mirosul şi am închis ochii.

Era ca şi cum succesiunea de evenimente de neînţeles îmi alungase orice urmă de raţiune; nu mai gândeam, mă mulţumeam să-mi urmez instinctul, intuiţia.

Anna s-a ghemuit la pieptul meu; înconjurând-o cu braţele, am strâns-o tandru, transportat de căldura trupului ei lângă al meu. I-am mângâiat tâmpla cu bărbia, buzele mele i-au atins blând obrazul şi i-au şters lacrimile uşor sărate în timp ce mă îmbătam cu parfumul pielii ei.

Gura mea s-a apropiat de a ei, pe care şi-a ridicat-o încet spre a mea. I-am simţit dulceaţa răsuflării care mi-a înfrânt şi ultimele reţineri; simţeam că mă topesc. În mod irezistibil şi minunat.

Deodată, chipul vărului meu mi-a venit în minte.

— Trebuie să mergem repede la turnul Blackstone! Vărul meu lucrează acolo seara şi...

— Ştiu, te-am auzit când spuneai, mai devreme.

Ochii ei sclipeau în penumbră. Două nestemate.

— Mergem? am spus cu regret.

— O să fie greu...

— De ce?

— Trebuie mai întâi să... îmi dai drumul, a zis cu un zâmbet poznaş.

După o secundă de ezitare în care corpul meu a părut în total dezacord cu creierul, braţele mi s-au desfăcut.

— E o problemă, am spus. Nu mai avem barca Zodiac ca să mergem în Manhatann.

— O să luăm telefericul. Dar de data asta urcăm în el.

— Paznicul o să mă recunoască, am spus clătinând din cap, şi o să fie rău. E în stare să mă reţină până vine poliţia. În orice caz, nu mă va lăsa cu niciun chip să urc la bord.

Ea s-a mulţumit să-mi răspundă printr-un zâmbet enigmatic.

Mergeam spre staţie când deodată ceva ce nu se potrivea mi-a apărut în minte şi am încetinit pasul.

— Ce este? a întrebat Anna.

— Cum se face că am fost urmărit cu barca de cineva... care a plecat de pe insulă înaintea mea?

— Am o parte din răspuns, dar este o poveste lungă. O să ţi-o spun în teleferic, a zis ea grăbind pasul.

Aşa cum mă aşteptam, paznicul m-a recunoscut de departe. A rânjit satisfăcut şi şi-a încrucişat braţele. Mic, dar îndesat, cu bărbia ridicată şi un zâmbet sarcastic pe buzele de sub mustaţa groasă, savura în mod vădit confruntarea ce urma.

M-am întrebat cum să-i explic ce se întâmplase şi să-l fac să ne lase să urcăm la bord. Eram în pană de idei.

Ne-am apropiat şi, fără să-i lase timp să vorbească, Anna i-a băgat sub nas legitimaţia ei.

— CIA. Plecare imediată, a spus cu o autoritate firească.

El a încercat să bâiguie ceva, a renunţat, apoi s-a grăbit să deblocheze porţile şi să ne-o ia înainte alergând până la cabină.

Trei secunde mai târziu aceasta începea să se legene în scrâşnet de rulmenţi şi m-am înfiorat amintindu-mi experienţa mea recentă.

— Mi-a fost de folos pentru ultima dată, a spus Anna punându-şi legitimaţia la loc. Luni trebuie s-o dau înapoi.

Cabina a luat rapid altitudine şi când a trecut de cel mai înalt pilon şi a început o mişcare de balans, am aruncat o privire pe geam. Greu de crezut că scăpasem după o astfel de încercare.

— Ştii să ajungi la turnul Blackstone? m-a întrebat Anna.

— Prefer să verific. Dă-mi telefonul.

Anna l-a scos din geantă şi mi l-a dat. L-am luat şi am consultat GPS-ul.

— De la stația de sosire a telefericului, estimează şaisprezece minute pe jos. E imposibil să aflu dacă ajungem la timp ca să-l salvăm pe vărul meu.

Anna m-a privit şi în lumina gălbuie pe care o răspândea plafoniera din cabină, i-am citit în ochi empatie şi o îngrijorare sinceră.

— Încerc să dau de el.

L-am sunat şi mi-a intrat căsuța vocală. I-am lăsat un mesaj cerându-i să plece din turn cât mai repede, fiindcă era o chestiune de viață şi de moarte.

— Îl sun pe Robert Collins, am spus fără tragere de inimă.

— Nu! a protestat ea.

— De ce?

— Nu te sfătuiesc, a spus întorcând privirea. Nu... nu sunt sigură că putem avea încredere în FBI de data asta.

De ce îmi spunea aşa ceva? Nu avea sens.

— Cred că ai multe lucruri să-mi explici...

— Uite! a spus deodată arătând cu degetul malul Manhatannului.

Vasul poliției escorta barca Zodiac până la mal. În semiîntuneric, se zăreau siluete de bărbați pe cheiul din apropiere.

— Ăla n-ar mai trebui să te supere, a zis Anna pe un ton ironic.

— Aşadar, ce voiai să-mi spui?

A respirat adânc şi a ridicat ochii spre mine.

— Stăteam ascunsă în tufişuri în fața spitalului în ruine, la trei sau patru metri de unde mă lăsaseşi. După un timp, am auzit un soi de fâşâit în mărăcini, în stânga mea. Mai întâi m-am gândit la un câine vagabond sau la un mic animal sălbatic. Nu eram foarte sigură, dar încercam să mă liniştesc repetându-mi că un animal atacă rareori un om care nu-l amenință. Aşa că am stat complet nemişcată cercetând cu privirea întunericul. Şi atunci am văzut silueta

unui bărbat care se târa spre ruine. Mi-a înghețat sângele în vene. Eram paralizată, nu îndrăzneam să fac nici cel mai mic gest, mi-am ținut respirația, mă rugam să nu mă observe. S-a mai târât puțin, apoi s-a oprit. Era la doar cinci sau şase metri de mine! M-a cuprins groaza. După un moment, s-a auzit un zgomot puternic înăuntrul clădirii, apoi nimic. Mă întrebam ce-ai pățit. Dar nu puteam să fac nimic. Apoi am auzit voci şi te-am zărit prin deschizătura din stânga. L-am văzut şi pe celălalt. Şi am auzit aproape tot ce spuneați. Şi apoi, deodată, înainte de sfârşitul discuției voastre, tipul de lângă mine a reînceput să se târască cu spatele. Eram îngrozită la gândul că o să mă vadă. După care, destul de repede, ai dispărut şi tu. Am vrut să vin la tine, dar era prea târziu: când am văzut telefericul, stăteai agățat de cabină... După aceea am crezut că asist în direct la moartea ta.

S-a lăsat tăcerea, întreruptă de scârțâitul slab al cablului.

— Şi tipul ăla a luat barca şi a încercat să mă omoare?

— Cu siguranță.

— Cum arăta?

— Era întuneric şi stătea pe burtă. Am văzut doar că era chel şi că îi lipsea o ureche.

— Ca acela care m-a atacat cu transbordorul.

— Nu mi-ai spus.

Scrisesem atâtea poveşti în care un personaj era urmărit de un ucigaş, încât mi se părea foarte ciudat să mă regăsesc în această situație. O situație terifiantă pe care nu aş fi vrut s-o trăiesc vreodată.

— E ciudat, am spus, că a plecat.

Anna a oftat.

— Poate că a avut un şoc când l-a văzut pe incendiator.

— Un şoc? De ce să fi fost şocat?

— Cu siguranță din acelaşi motiv ca şi mine.

Spusese asta pe un ton uşor ezitant, cu regret parcă.

— Cum aşa?

Anna a tras adânc aer în piept.

— Bărbatul acela a murit anul trecut. Am fost la înmormântarea lui.

27

Jeffrey a întins mâinile fără să crâcnească, pentru ca poliţiştii să-i pună cătuşele. Şi-a oferit chiar luxul de a le zâmbi.

L-au urcat în dubă. Un poliţist s-a aşezat în faţa lui şi cele două portiere din spate s-au trântit la unison.

Duba a pornit.

Jeffrey l-a ţintuit cu o privire pătrunzătoare pe poliţistul din faţa lui şi a hotărât să nu-l slăbească. Era tânăr, un mucos şi se vedea de la o poştă că era lipsit de experienţă.

După un moment, şi-a dat seama că poliţistul nu se simţea în largul lui.

— Ce este? a întrebat poliţistul încercând să-şi ascundă tulburarea.

Jeffrey s-a simţit din cale-afară de satisfăcut când i-a răspuns cu un zâmbet răutăcios, care îţi îngheţa sângele în vene.

Poliţistul şi-a mutat privirea, dar Jeffrey nu l-a cruţat, pariind în sinea lui că bărbatul se va uita din nou la el.

A durat mai puţin de un minut.

Jeffrey a simţit o adevărată delectare.

— Ajunge, la dracu'! a strigat poliţistul.

Jeffrey i-a aruncat din nou un zâmbet răutăcios, fără să-l scape din ochi.

— E vreo problemă? a strigat un agent de dincolo de geamul despărțitor.

— Mă descurc, a spus mucosul.

— Nu s-ar zice, a răspuns celălalt.

Polițistul a lăsat ochii în jos, furios. Jeffrey jubila.

Câteva minute mai târziu, era escortat în secția de poliție din Midtown North, de pe Strada 54.

— Ai dreptul să dai un telefon, i-a spus polițistul care l-a luat în primire şi i-a comunicat că e arestat. Dacă doreşti să-ți suni avocatul, acum e momentul.

A fost de acord şi i s-a adus un telefon.

— Eu sunt, a spus când i s-a răspuns.

Tăcere la celălalt capăt al firului.

— Ți-am spus să nu suni niciodată...

— Decât în caz de forță majoră, l-a întrerupt Jeffrey. Este un caz de forță majoră.

Din nou tăcere.

— Aşteaptă un minut, ies din sală...

Câteva clipe mai târziu, a continuat:

— Sunt la un colocviu internațional la New York, nu prea am timp. Ce se-ntâmplă?

— Se complică treaba.

— Ascult.

— L-au găsit pe incendiator.

— Este foarte bine. Asta aşteptam de la ei.

— De fapt, ar fi fost mai bine să nu-l găsească.

— De ce?

— Pentru că noi doi îl cunoaştem foarte bine.

— Cum aşa?

— Părul în coadă de cal vă aminteşte de cineva?

— Ți-am spus că n-am timp...

— E Nicholas Scott.

— Credeam că...

— Şi eu.

Tăcere lungă.

— Unde sunt acum?

— Liberi.

— I-ai lăsat să plece? Ar fi trebuit să împuşti doi iepuri deodată...

— Puteți să-mi reamintiți regula de aur?

Un oftat.

— Să nu încerci nimic care nu pare un accident.

— Poftim. Am respectat regulile.

Tăcere.

— Şi la ora asta, ori Fisher a fost omorât de Scott, ori trebuie să fie în drum spre următoarea țintă. Vărul lui lucrează acolo. O să vrea să-l salveze înainte să izbucnească focul.

— Unde?

— Turnul Blackstone.

— Turnul Blackstone? a repetat celălalt pe un ton stupefiat.

— Da.

Din nou tăcere.

— Unde este vărul, mai precis?

— La JPMorgan, în turn.

— Du-te acolo şi fă ce ai de făcut. Ai mână liberă.

— Un moment... Dacă Saunders este cu el, vor fi doi plus vărul, fără a-l mai pune la socoteală pe Scott, dacă se întoarce. Şi fireşte, trebuie urmată regula de aur, nu-i aşa?

— Obligatoriu, a spus celălalt accentuând fiecare silabă.

— Şi eu trebuie să fac asta... singur în fața a tuspatru?

— Eşti în stare, Jeffrey. Am încredere în tine.

Jeffrey i-a savurat vorbele. Era singurul om de pe pământ care avea încredere în el şi numai pentru asta l-ar urma până la capătul lumii.

— Un amănunt: va trebui mai întâi să mă ajutați să ies din secția de poliție Midtown North din Manhatann.

— Ce cauți acolo?

— Furtul bărcii Zodiac şi viteză peste limita permisă în zona de coastă.

L-a auzit cum oftează.

— O să fie complicat, Jeffrey...

— Nimic nu este complicat când eşti consilierul preşedintelui Statelor Unite.

*

Blackstone...

Nu Blackstone, şi-a spus Barry Kantor scuturând din cap, confuz şi contrariat. Era exclus. Ar fi mai rău decât orice. Mai întâi, nu puteai să distrugi sediul unei firme care gestionează economiile mai multor zeci de milioane de americani. Şi mai era un lucru, şi mai grav...

Nu puteai să laşi un criminal să atragă atenția presei asupra activităților Blackstone în regiunea amazoniană. Dacă s-ar face nişte cercetări, ar exista riscul să se descopere adevărul, iar adevărul ar fi mai mult decât stânjenitor pentru preşedinte, căci toată lumea ştia că patronul Blackstone era unul dintre prețioşii lui aliați şi un donator generos. Dacă Blackstone era incriminat, preşedintele era total compromis. Cu şapte luni înainte de alegeri, putea să-şi asume acest risc?

Sigur, hățişul financiar ar fi greu de descâlcit. Foarte greu, chiar. Cum să descoperi, printre sutele de firme în care Blackstone îşi investea miliardele, societatea braziliană Pàtria, din care deținea peste 40%, ea însăşi deținând peste 50% din capitalul unei alte societăți braziliene, Hidrovias do Brasil, din care Blackstone deținea în plus 9%, ceea ce îi permitea în final să controleze această bancă fără să pară acționar majoritar? Ițele acestei afaceri nu erau uşor de

descurcat. Dar unii jurnalişti erau destul de curioşi ca să reuşească. Puteau să-şi asume acest risc?

Bun, ar mai trebui să descopere apoi rolul ascuns al Hidrovias do Brasil în despăduriri. Aparent, această firmă era un actor logistic brazilian clasic, în regulă sub toate aspectele. Şi aici ar trebui săpat pentru a afla că Hidrovias operase activ pe lângă guvernul brazilian al lui Jair Bolsonaro pentru dezvoltarea şi asfaltarea autostrăzii BR-163 care, de-acum înainte, va traversa regiunea amazoniană. Hidrovias chiar ajutase guvernul lui Bolsonaro să adune fondurile necesare finanțării acestei autostrăzi. Nu era uşor pentru un jurnalist să descopere asta, dar, încă o dată, puteau să-şi asume riscul?

Barry îşi imagina deja articolele din presă în care se explica pe larg până la ce punct construcția autostrăzii dusese la explozia despăduririlor prin facilitarea transportului de porumb şi cereale produse de beneficiarii despăduririi şi destinate creşterii vitelor din lumea întreagă. Jurnaliştii ar mai scrie şi că Hidrovias do Brasil construise la Miritituba, pe malurile râului Tapajòs, în inima regiunii amazoniene, un mare terminal unde se încărcau soia şi alte cereale. Ar descrie camioanele în şir indian de pe autostrada BR-163, un şir lung cât vezi cu ochii, bară la bară, până la terminalul din Miritituba, apoi grânele transferate pe barje imense care vor ajunge pe fluviul Amazon şi vor traversa regiunea amazoniană până la marile porturi din apropiere de Belém, de unde vor fi expediate pe cargoboturi spre Rotterdam şi Shanghai. Ar spune cum, facilitând exportarea acestor produse, terminalul şi şoseaua care ducea la el creaseră condițiile unei cereri internaționale crescute, împingându-i pe exploatatorii brazilieni la despăduriri sălbatice...

Dacă s-ar divulga toate astea, preşedintele ar fi mort.

Puteau să-şi asume acest risc?

Barrry s-a întors în sala de conferințe. Avea cuvântul prim-ministrul canadian. Barry s-a aplecat spre asistentul său.

— Anunță-l pe președinte că a trebuit să plec pentru o urgență, a spus în șoaptă.

Apoi și-a luat servieta diplomat și a părăsit sala.

Ajuns pe culoar, s-a dus repede în biroul pus la dispoziția sa pe durata colocviului, și-a luat telefonul mobil și a format numărul lui Robert Collins.

— Știu următoarea țintă a incendiatorului, i-a spus Barry.

O tăcere scurtă.

— Cum puteți să știți? a întrebat Collins pe un ton care îi trăda surprinderea.

— Nu contează. Mai ești în New York?

— Cât timp incendiatorul nu-și face apariția în altă parte.

— Cu atât mai bine. Glenn Jackson este cu tine?

— Ne-am despărțit după atacul bananierului. Este încă în New York, dar nu știu unde.

— Păcat. Robert, aștept de la tine să împiedici cu orice preț următorul incendiu, urgent, știind că se poate declanșa dintr-un moment în altul.

— Voi face tot ce pot.

— Este vorba despre turnul Blackstone, din Manhatann.

— OK, mă ocup.

— N-avem timp de pierdut. Du cu bine la capăt această misiune și președintele îți va fi personal recunoscător. Este o miză mare pentru el.

Collins nu a răspuns, dar Barry știa că nimic nu putea să-l motiveze mai mult.

— Încă un lucru, a adăugat.

A tăcut puțin înainte să continue.

— Niciun cuvânt presei. Nimeni nu trebuie să știe că a fost vizat acel turn.

Imediat după ce a închis, Barry a hotărât să-l sune pe Glenn Jackson ca să îi țină cam acelaşi discurs. Ăştia doi erau atât de diferiți încât era mai bine să lucreze separat, fiecare cu metodele lui.

Dar i-a răspuns căsuța vocală şi nu a vrut să lase niciun mesaj. O să-l sune din nou mai târziu. A închis telefonul şi s-a lăsat încet pe spate în fotoliu.

Toată afacerea asta arăta foarte prost...

Preşedintele greşise că o implicase pe Anna Saunders. Barry încercase totul ca să-l facă să se răzgândească, dar degeaba. N-ar fi trebuit să cedeze. Să fi fost mai explicit, să nu fi păstrat pentru sine toate detaliile, ca să-l protejeze.

Barry îşi amintea de parcă ar fi fost ieri cum începuse totul, cu un an în urmă.

Cazul ucigaşului în serie din Oklahoma; echipa de experți în metoda intuitivă de la Fort Meade pusă la treabă; cum reuşiseră să-l localizeze pe ucigaş; prânzul la Casa Albă cu toată echipa de experți în metoda intuitivă pentru a sărbători rezolvarea cazului; şeful echipei care le spunea tuturor, dintr-o pornire de falsă modestie, că uneori nu trebuie să ai încredere în intuiție, că niciodată nu eşti 100% sigur de informațiile obținute.

— Ca dovadă, le spusese râzând, am să vă povestesc cum a decurs o şedință de întreținere şi veți înțelege că nu trebuie luat totul literă cu literă!

— Ce este o şedință de întreținere? întrebase Barry.

— De antrenament. Şi când nu există un caz de rezolvat, trebuie totuşi să ne antrenăm intuiția exersând. Atunci alegem subiecte, ținte la întâmplare. În ziua aceea, mi-am luat drept țintă „Cea mai interesantă informație a săptămânii în Statele Unite" şi ce mi-a apărut era de-a dreptul nebunesc: vizualizasem că preşedintele Statelor Unite avea o relație cu Amber Jane, o ştiți, puştoaica de şaisprezece ani care îşi înnebuneşte fanii la concertele ei!

Toată lumea izbucnise în râs. Barry se alăturase amuzamentului general, dar râdea silit, fiindcă ştia. Ştia că preşedintele chiar se culcase cu fata aceea. Tipul ăla şi echipa lui de la Fort Meade puteau fi foarte periculoşi dacă intuiția lor ducea la alte informații compromițătoare. Hotărâse să-i pună sub supraveghere. Aşa începuse totul...

Iar acum era rândul lui Fisher să se dovedească potențial periculos. Zilele trecute, fără să ştie, fusese foarte aproape de adevăr şi trecuseră pe lângă catastrofă.

Da, într-adevăr, preşedintele greşise. Nu trebuie să te joci niciodată cu chibriturile.

Barry trebuia să repare stricăciunile. Era mai mult decât esențial: era vital.

Şi-a deschis servieta diplomat, a dat la o parte documentele şi a luat revolverul pe care l-a băgat în buzunarul hainei. Apoi a luat telefonul şi şi-a sunat şoferul.

— Să fii pregătit, plecăm în cinci minute.

— Bine, domnule.

Cinci minute mai târziu, Barry urca în maşina oficială.

— Turnul Blackstone. Repede, dar fără girofar.

*

Robert abia închisese telefonul când a apelat serviciul din New York de înlăturare a minelor explozive.

— Am nevoie de o unitate în 345 Park Avenue, la turnul Blackstone. De urgență.

— Nu poate veni de urgență. Echipa este mobilizată la o alertă cu bombă într-un tren din nordul Bronxului. Situația nu se prezintă bine, trebuie verificat tot trenul. Nu va putea fi în Park Avenue înainte de... să zicem, o oră, în cel mai bun caz.

— Şi restul echipei?

— Toată echipa este acolo. E sâmbătă seara şi mai avem şi concedii medicale.

Robert a închis telefonul.

Trebuia să găsească o cale să-l oprească pe incendiator fără să facă valuri. Dacă îi zorea pe pompieri, toată presa ar veni cu ei...

Trebuia să gândească. Da, să gândească. Doar aşa ar putea să găsească o soluție.

Şi-a frământat creierii timp de o jumătate de oră, aproape smulgându-şi părul din cap şi când, în sfârşit, mintea lui febrilă a produs ideea, Robert nu s-a ambalat, ci a studiat-o din toate unghiurile. După ce a analizat toate implicațiile, doar atunci, a putut să ajungă la concluzia că era o idee bună.

Nu-l deranja că putea să acționeze singur, fără colegul lui cel pămpălău. Recunoştința promisă de preşedinte va fi pentru el. Miză mare înseamnă recompensă mare.

*

Cabina telefericului se apropia de pilonul înfipt în solul Manhatannului.

— Dă-mi telefonul tău, Timothy.

— De ce?

Anna mi-a făcut semn să tac, ducându-şi degetul la buze.

— Dă-mi telefonul mobil.

I l-am dat.

L-a luat şi l-a închis.

— Nu cred că tipul chel ne-a urmărit până pe insulă, a spus. Îți amintesc că înainte am fost într-o ambulanță care gonea depăşind pe toată lumea în trafic. Cred mai degrabă că ți-a urmărit telefonul.

— Dar... cum ar fi putut?

— Ai să înțelegi imediat.

— Cred că ar fi mai bine, de fapt, să-mi spui tot ce ştii.

Ea a fost de acord, dându-mi înapoi telefonul.

— Incendiatorul este un fost coleg de la Fort Meade pe care îl credeam mort într-un accident de maşină, ceea ce explică de ce Collins şi Jackson n-au putut să pună mâna pe el când au suspectat un fost angajat.

— Când mă gândesc că ticălosul m-a făcut să las jos pistolul, deşi el nu era înarmat!

— Oricum, asta n-ar fi schimbat nimic, n-ai fi putut niciodată să tragi în el.

— Nu înțeleg.

Anna a părut să ezite o clipă înainte să continue.

— Nu tragi într-un om care te-a ținut în brațe când erai mic.

Tăcere.

— Ce tot spui acolo?

— Bărbatul acela... este un prieten al tatălui tău, Timothy.

— Poftim?

— Şi asta nu e tot.

— Ce?

— A fost şi un coleg de-al lui.

Chestia asta n-avea niciun sens.

— Mi-ai spus că tipul era unul dintre colegii tăi de la Fort Meade.

— Da.

— Nu înțeleg nimic. Şi de ce îmi vorbeşti dintr-odată de tata?

— Lucram împreună toți trei.

— Ba nu...

Vorbele ei păreau absurde, total rupte de realitate.

— Eram toți trei experți în metoda intuitivă în proiectul *Stargate* la Fort Meade, împreună cu încă doi angajați. Tatăl tău conducea această echipă, Timothy.

— Dar... Ce înseamnă toată povestea asta?! Tata era botanist, preda botanica la Georgetown University.

— Asta era versiunea oficială.

— Ei, asta-i! Toată viața şi-a petrecut-o acolo. Am fost cu el la Georgetown! De mai multe ori! Chiar am asistat la un curs al lui într-un amfiteatru plin cu studenți!

— Ştii câte ore de curs preda?

Am ridicat din umeri. Nu, nu ştiam, bineînțeles.

— Avea orele aranjate, Timothy. Cincisprezece ore pe lună, opt luni pe an. Şi, spre deosebire de colegii lui, nu făcea cercetare în restul timpului... pentru că era la Fort Meade cu noi.

Cabina telefericului a trecut de un pilon şi a început o mişcare de tangaj, ca şi ideile din capul meu. Eram profund şocat. Totul mi se părea fantasmagoric, imposibil. În acelaşi timp, de ce ar fi inventat Anna această poveste? Nu mai ştiam ce să cred. Şi, în plus, eram foarte deranjat de ideea că tata putuse să ne ascundă o parte atât de importantă din viața lui, mie, familiei lui, în toți aceşti ani...

— După ce ai plecat de la ruine, a spus Anna, am vorbit cu incendiatorul.

— Ai vorbit cu el?

— Desigur. Este fostul meu coleg, ți-am spus. Numele lui este Nicholas Scott. Mi-a povestit tot. De aceea nu am venit la tine imediat.

Nu-mi luam ochii de la ea.

A ezitat o clipă înainte să continue.

— Prefer să te previn, Timothy, ce o să-ți spun acum o să fie... dur pentru tine.

Numai să nu-mi spună lucruri... care întinează memoria tatei. Numai să nu...

— Într-o zi, a început ea, tatăl tău a făcut o şedință de *Remote Viewing* dedicată viitorului omenirii, viitorului nostru, al tuturor, şi i-au apărut lucruri... oribile. O

răsturnare a echilibrului ecologic provocatoare de reacții în lanț complet incontrolabile şi care duc întreaga omenire la pierzanie: o degradare violentă a calității vieții pe pământ, condiții climatice oribile de secetă totală în sud şi ploi nesfârşite în alte regiuni, incendii uriaşe şi interminabile care distrug țări întregi, migrații a sute de milioane de refugiați cu toate ciocnirile culturale pe care le pot genera, tensiuni extreme, războaie civile, oameni care se luptă pentru apă, pentru hrană, pentru supraviețuire, continente întregi trecute prin foc şi sabie... Această viziune apocaliptică l-a bulversat pe tatăl tău şi l-a împins să facă şi alte şedințe axate pe această temă. Ceea ce i-a apărut în final a fost că punctul maxim al distrugerii iremediabile ar veni odată cu despădurirea regiunii amazoniene. Cam ca şi cum această imensă pădure ar fi ultimul zid de protecție ce nu trebuie cu niciun chip năruit.

S-a oprit, apoi a continuat.

— Tatăl tău a încredințat rezultatul acestei şedințe unui superior din CIA. Câteva zile mai târziu, acest superior a venit la el cu o atitudine autoritară foarte neobişnuită şi i-a spus în secret să păstreze tăcerea în privința acestei intuiții. Tatăl tău nu a înțeles reacția oficialului şi s-a trezit în fața unei alegeri dificile: să tacă, cu riscul să-şi trădeze valorile, soarta naturii şi chiar toată omenirea, sau să vorbească şi să trădeze jurământul de confidențialitate față de țara sa via CIA. O hotărâre greu de luat. A sfârşit prin a alege să păstreze secretul încercând să se convingă că sferele înalte ale puterii, acum informate, vor lua cu siguranță măsuri: oricum era vorba despre decizii politice care nu-l priveau.

Cabina telefericului înainta acum în inima Manhatannului, ca şi cum am fi zburat printre turnuri, la înălțime medie şi foarte aproape de ele, permițându-ne să vedem în interiorul birourilor luminate, o privelişte ce îți

dădea sentimentul că pătrunzi în secretele unui întreg univers de obicei inaccesibil.

— La scurt timp, tatăl tău a avut o altă intuiție: implicarea secretă a apropiaților preşedintelui în operațiunile de despădurire din regiunea amazoniană şi preşedintele care închide ochii ca să-şi păstreze avantajele financiare şi politice. Atunci tatăl tău a înțeles tăcerea impusă de superiori în legătură cu acel subiect foarte sensibil; înțelegea toate implicațiile... Dacă presa se interesa prea îndeaproape de acea poveste, exista riscul unui cutremur politic, preşedintele nici n-ar mai fi putut să se prezinte în fața alegătorilor. Atunci tatăl tău s-a destăinuit restului echipei. Au vorbit mult despre asta, neştiind prea bine ce să facă mai departe.

— Tu erai la curent?

— Eu îmi luasem un an sabatic şi mă aflam, printr-o ciudată coincidență, în regiunea amazoniană, puțin ruptă de lume. Primeam câteodată veşti de la colegii mei şi tatăl tău îmi explicase rapid situația, dar nu ştiam în amănunt ce discutau.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Nicholas Scott mi-a povestit că tatăl tău şi echipa lui au mers câteva săptămâni mai târziu la restaurant pentru a sărbători pensionarea unuia dintre ei. Dar în momentul în care au dat să urce în maşină, Nicholas a presimțit că vor avea un accident grav şi că ar trebui să anuleze petrecerea. Toată lumea a râs, spunând că nu e decât deformare profesională. Cum ți-am explicat deja, în meseria noastră există riscul să cazi pradă superstiției interpretând cea mai mică teamă care ne trece prin gând drept intuiție. „O să mergem foarte încet”, au promis. Dar Nicholas n-a cedat şi, în ultimul moment, s-a răzgândit şi n-a urcat în maşină. Şi-a văzut colegii îndepărtându-se, apoi maşina lor ieşind de pe

şosea şi lovindu-se de o cisternă cu benzină care a explodat, după cum ştii.

A tăcut şi m-am simţit cuprins de tristeţe, închipuindu-mi-l pe tata care ar fi putut fi salvat dacă şi-ar fi ascultat colegul, dacă ar fi luat în serios ceea ce era într-adevăr o intuiţie.

— Când m-am întors din regiunea amazoniană, am fost hărţuită de superiorii mei care-mi cereau să le spun dacă ţinusem legătura cu echipa mea cât fusesem plecată. Îi sunasem? Făcuserăm schimb de mesaje? De e-mailuri? Mi-am dat seama că trebuie să spun nu, argumentând că rămăsesem izolată în tot acest timp ca să mă reîncarc cu energie fără să mă gândesc la slujba mea. Din fericire pentru mine, ţinuserăm legătura prin intermediul unei aplicaţii pe internet şi nu lăsaserăm urme.

— Ce voiau să ştie?

— Întrebarea asta mi-am pus-o şi eu. Dar n-am găsit vreun răspuns. După câteva luni însă, când m-am trezit singură în laborator şi complet depăşită, am luat doza aceea de LSD de care ţi-am spus. Ţi-am povestit până la ce punct asta mi-a provocat pentru trei–patru ore nişte intuiţii fulgurante, un acces total la informaţii.

— Da, îmi amintesc.

— Atunci mi-a venit ideea să caut răspunsul la întrebarea respectivă.

A făcut o nouă pauză înainte să adauge cu o voce ezitantă şi tristă:

— Tatăl tău nu a avut un accident de maşină, Timothy. A fost asasinat.

A tăcut şi mi s-a părut că ecoul vorbelor ei răsună la infinit înăuntrul cabinei.

Am rămas fără grai. Năucit.

Cabina a început să încetinească, apoi a pătruns în spațiul întunecat şi lugubru al stației de sosire şi s-a oprit într-o tăcere de moarte.

— Cine a făcut asta?

— Mai devreme, la ruine, Nicholas mi-a spus că fusese pe cât de stupefiat, pe atât de îngrozit să vadă maşina ieşind de pe şosea, fiindcă nu exista niciun motiv să se întâmple asta. Nu era nimeni în față, nu era ceață, nimic. A ieşit pur şi simplu de pe traiectorie. I-a apărut imediat intuiția, foarte puternică, a unei crime de Stat şi a decis să dispară dându-se drept mort, când a înțeles că explozia a fost atât de violentă, încât cadavrele n-ar mai fi putut fi identificate. Nu avea familie, aşa că dispariția lui nu ar fi afectat pe nimeni. Şi, bineînțeles, a încercat să afle cine se afla în spatele a toate acestea. A înmulțit şedințele de *Remote Viewing*. Dar de fiecare dată când se conecta la eveniment, emoția era atât de mare, că îi parazita orice intuiție. Aşa cum ai învățat, trebuie să ne eliberăm de emoții ca să avansăm în proces. El n-a mai putut niciodată. Dar, ținând cont de intuiția tatălui tău despre secretele preşedintelui, ne temem că asta vine din sferele înalte ale puterii. Acum, văzând ce se întâmplă de ieri, am o idee mai precisă asupra chestiunii.

Uşile s-au deschis încet.

— Spune-mi...

— M-am gândit la asta în timp ce alergam spre tine, mai devreme. Îți aminteşti de rezumatul şedinței pe care ni l-ai făcut ieri-dimineață, în biroul local al FBI-ului. La un moment dat, ne-ai spus despre intuiția pe care ai avut-o cu o seară în urmă în camera ta de hotel: un bărbat fără o ureche manevrând o jucărie, o maşină teleghidată.

— Hm... da. Nu m-am mai gândit la asta. De altfel, nici măcar nu făcusem legătura cu agresorul meu.

— În ziua accidentului, tatăl tău şi echipa lui erau într-o Tesla închiriată. Este o maşină semiautonomă. Ar fi putut

foarte bine să fie pilotată de la distanță şi trimisă intenționat într-o cisternă de benzină ca să sară totul în aer şi să se şteargă orice urmă.

— Dumnezeule!

— Şi aminteşte-ți când ai început să fii amenințat, apoi hărțuit.

— Ieri-seară, la vreo zece ore după ce am vorbit despre această intuiție...

— Iată. Şi cine era de față la această reuniune?

— Robert Collins, Glenn Jackson... şi Barry Kantor.

— Exact.

Am ieşit pe peronul stației de sosire.

— Să ne ocupăm de vărul meu.

— Asta trebuie să facem acum.

Mi-am deschis telefonul ca să încerc din nou să dau de el, dar a intrat tot mesageria vocală.

Am pornit cu pas hotărât din stație pe Strada 60. Dar mergeam ca un robot. Trebuia să-l salvez pe vărul meu, ştiam, însă mă simțeam deconectat de sentimentele mele, de emoțiile mele, de corpul meu. Ca şi cum idealurile mi-ar fi fost puse la pământ, voința mi-ar fi fost zdruncinată şi nu aş mai fi crezut în nimic.

— Până la urmă, am spus în timp ce iuțeam pasul, de ce m-ai ales pe mine în cazul incendiatorului?

— Îți amintesc că nu ştiam că Nicholas Scott este încă în viață, dar simțeam că toate aceste lucruri sunt legate între ele şi că dacă îl recrutam pe fiul fostului meu şef asasinat, aveam o şansă să rezolv totul. A fost poate o rămăşiță de intuiție. Şi cum nu ți se cunoştea decât numele de autor, ştiam că nu vor face legătura cu tatăl tău, decât în cazul unei anchete aprofundate care nu se justifica, pentru că tu trebuia să rămâi doar câteva zile.

S-a oprit o clipă din vorbit, cu răsuflarea tăiată, apoi a continuat:

— Ştii, din ziua în care am avut acea viziune sub efectul LSD-ului, trăiesc cu teamă. Bănuiam că a fost o crimă de Stat, dar nu ştiam care fusese motivul, chiar dacă făceam legătura cu presiunea exercitată asupra tatălui tău ca să nu vorbească despre intuiția pe care o avusese. Nu dețineam nicio informație care să mă ajute să aflu mai multe. În mod evident, colegii mei avuseseră acces la ceva ce nu ar fi trebuit să ajungă la ei. Şi îmi era foarte teamă să nu fiu bănuită că ştiu şi eu. Dar îmi pare rău că te-am implicat. Acum, tu eşti cel vizat.

— Cel care vrea să mă omoare este în mâinile polițiştilor. Am un pic de răgaz.

Dacă deducția Annei cu privire la maşina teleghidată era corectă, bărbatul acela era, aşadar, şi asasinul tatei. Cu siguranță unul plătit, dar tot un ucigaş, la urma urmei.

Deodată, mi-a venit ceva în minte.

— Chiar a fost o crimă de Stat, am zis.

— Ce te face să spui asta?

— Ucigaşul. Când a încercat să mă omoare cu barca, a continuat şi când s-a apropiat o patrulă a gărzii de coastă. Nu se teme de justiția din această țară.

— Atunci o să fie curând din nou pe urmele tale.

Era ciudat, dar nu mai simțeam teamă. O altă emoție încerca să-şi facă loc prin armura de nepăsare care mă învăluise după descoperirea acestei poveşti. Abia se ivea, dar o simțeam deja luând amploare şi undeva în mine ştiam că risca să mă devoreze punând stăpânire pe sufletul meu.

Răzbunarea.

Să-i găsesc pe vinovați şi să-i pedepsesc pentru crima lor.

Când spusesem că îmi doresc să nu urăsc niciodată pe nimeni, Nicholas Scott răspunsese: „Nobil cuvânt şi complet iluzoriu”. Avea dreptate. Până atunci nu fusesem decât un mic intelectual hrănit cu bune intenții, dar rupt de realitatea dură, bine pus la adăpost de răutatea lumii.

28

Glenn aflase că Tim Fisher fugise din ambulanță. Tipul avea o idee în minte, negreşit, şi Glenn ar fi dat orice ca s-o afle. Aşa că îi pusese telefonul sub urmărire şi se ținea după el.

Îl localizase pe Roosevelt Island, dar după zece minute, nimic, întuneric total. De ce? Îl lăsase bateria?

Ciudat, să se ducă pe Roosevelt Island. Acolo probabil nu se găseau prea multe bănci. Cu toate acestea, ar fi pariat că Fisher continua să-l caute pe incendiator. Şi pentru că el fusese primul în apropierea bananierului, intuiția sa trebuie să fi fost puternică.

Glenn simțea că trebuie să continue să-l urmărească. Dar afurisitul de semnal dispăruse! Aşa că aştepta să reapară.

A simțit cum îl cuprinde neliniştea şi, fără să-şi dea seama, a băgat un ursuleț în gură, apoi s-a lăsat să alunece într-o amorțeală care îi era familiară, o stare în care totul e lin şi nimic nu are importanță. O stare în care timpul nu se mai scurge, ci pluteşte.

Când era mic, mama lui îi spunea adesea: „Glenny, eşti cu capul în nori!” şi lui îi venea să-i răspundă: „Dac-ai şti ce bine e...”

Of, biata lui mamă. Cât îi lipsea!

Semnalul a revenit brusc şi Glenn a ieşit din amorțeală. Chiar n-ar folosi la nimic să se lasă pradă neliniştii, şi-a spus zâmbind.

Fisher revenise în Manhatann, mergea pe Strada 60. Glenn a observat viteza de deplasare. Era constantă, deci nu se afla în maşină în ambuteiaj. Pe jos? Pe scuter? Dacă era pe jos, atunci se grăbea.

Fisher a făcut stânga pe Park Avenue, apoi a coborât pe bulevard spre sud.

Glenn a luat doza de cola, a băut o înghiţitură zdravănă, care i-a alunecat rece şi dulce pe gât, apoi s-a lăsat pe spate în fotoliu. Mobilierul biroului FBI din New York era mai puţin confortabil decât cel din Washington.

A continuat să bea liniştit observând punctul luminos care se deplasa pe ecran, mergând pe Park Avenue cu viteză constantă. Şi deodată, s-a oprit. Glenn s-a încruntat, apoi şi-a îndreptat spatele şi a cercetat ecranul îndeaproape.

345 Park Avenue. Iată unde era. Şi nu se mai mişca.

Glenn a aşteptat câteva clipe, apoi, pentru că punctul luminos rămânea nemişcat, a început să caute pe internet ce firme se aflau la acea adresă. Într-adevăr, erau câteva:

Blackstone
JPMorgan Chase
Capital Trust
Bank of America
Deutsche Bank
Piper Sandler...

Pe cuvântul meu, e locul de întâlnire al filantropilor!

Glenn şi-a simţit inima bătându-i mai puternic. Ca şi cum s-ar fi pregătit să încaseze potul cel mare la cazinou.

Era următoarea ţintă, ar fi fost gata să parieze. Simţea asta. Şi simţea, de asemenea, că va ajunge la timp ca să împiedice incendiul şi chiar să-l aresteze pe criminal. Se vedea deja reuşind, ordinea, în sfârşit, restabilită şi poate că avea să i se facă Dreptate, până la urmă. Iar el, zău aşa, poate că, în sfârşit, va fi promovat, după toţi anii ăştia...

Şi-a terminat dintr-o înghiţitură cola, a închis ecranul şi s-a ridicat să plece când telefonul a început să vibreze.

Număr necunoscut.

— Jackson, a spus.

— Sunt Barry Kantor. Următoarea țintă este turnul Blackstone.

— Dar... De unde ştiți?

— Nu contează. Trebuie oprit incendiatorul, cu orice preț. Cu orice preț, înțelegi? Dar în cea mai mare discreție şi fără ca presa să fie anunțată. Du-te la fața locului. Incendiatorul trebuie să fie acolo. Îți cer să-l găseşti. Am primit informații despre el: are cam şaizeci de ani, amerindian, părul prins în coadă de cal şi va purta poate o şapcă neagră şi ochelari bej. Şi este extrem de periculos. Aşa că nu-ți asuma niciun risc, nu încerca să-l arestezi, lichidează-l.

Glenn a simțit un nod în gât.

— Pot totuşi să încerc să...

— Nu încerca nimic. Fă ce-ți spun.

Glenn a înghițit cu greutate.

— Mă duc acolo, o să încerc să-l găsesc.

— Nu încerca. Găseşte-l.

Şi a închis.

Şocat şi îngrijorat, Glenn şi-a băgat telefonul în buzunar. Nu îi plăcea întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Nu-şi alesese meseria asta ca să fie un ucigaş.

A clătinat din cap.

Nu asta era concepția lui despre poliție. Chiar nu era.

A coborât în grabă în stradă, pe Federal Plaza. Ar fi putut să ceară o maşină a FBI-ului, dar cu traficul ăsta, n-ar fi ajuns la timp. A observat un motociclist oprit la semafor. A alergat la el şi i-a vârât legitimația FBI sub nas.

— Du-mă pe 345 Park Avenue.

— Dar...

— E o urgență.

Şi Glenn a urcat în spatele motocicletei.

Pilotul a demarat.

Mulțumit, Glenn şi-a spus că va ajunge în vreo zece minute. Dar a început imediat să se enerveze: motociclistul

mergea cu viteza din trafic, rămânând cuminte în coloana de maşini; se oprea la fiecare semafor, chiar şi la culoarea galbenă, dădea prioritate de câte ori trebuia... Parcă era un începător. În ritmul ăsta, ar fi durat mai mult de o oră până ar fi ajuns la locul cu pricina.

— Dă-i bătaie, amice! Nu sunt de la permise auto.

— Nu, dar credeam că...

— Ai mână liberă, dă-i bătaie.

— Ah, dar... trebuia să spui de la început...

A apăsat atât de tare pe accelerație, încât motocicleta s-a ridicat pe roata din spate. A urcat pe trotuar şi a început să facă slalom printre pietoni. Îngrozit, Glenn s-a ținut strâns când motocicleta a luat-o pe o scară, a coborât într-o grădină publică şi a trecut în goană pe peluză.

Au străbătut străzile şi bulevardele, alternând între trotuare, contrasensuri şi spații verzi şi făcând uneori o întoarcere bruscă pentru a evita un ambuteiaj prea mare.

Apoi motocicleta s-a oprit în sfârşit şi Glenn nu s-a putut abține şi s-a lăsat pe spinarea pilotului, simțindu-se atât de greu, de parcă avea două sute de kilograme.

— Am ajuns, a spus acesta.

Glenn s-a dat jos clătinându-se, palid la față.

— Şi ne mai întrebăm ce face poliția, a bâiguit.

Celălalt i-a zâmbit, i-a făcut cu ochiul şi a demarat din nou fără să aştepte.

— Mulțumesc! a strigat Glenn.

Dar motociclistul plecase deja.

*

Cu răsuflarea tăiată, Anna şi cu mine tocmai ajunseserăm în fața turnului Blackstone, un turn înalt şi întunecat care se ridica spre cer, dominând clădirile din jur. Mare parte dintre etaje erau luminate.

Turnul era situat într-o intersecție, în spatele unei platforme cu patru sau cinci trepte şi plantată cu câțiva copaci rătăciți în mijlocul betonului, ca nişte marțieni care greşiseră planeta.

Ne-am năpustit spre uşile mari din sticlă. Închise. Era lumină pe hol, dar niciun zgomot, nicio mişcare. Alarma nu fusese încă pusă în funcțiune. Am simțit o uşurare imensă.

Am bătut în geam şi în cele din urmă şi-a făcut apariția un paznic, cu un aer nemulțumit.

— Nu-i spune adevărul, mi-a şoptit repede Anna, altfel va declanşa alarma de incendiu şi va trebui să înfruntăm o armată de angajați de la curățenie care dau năvală afară.

Şi-a fluturat încă o dată legitimația CIA şi tipul ne-a deschis.

— JPMorgan, ce etaj? am întrebat.

— Recepția este la 43, a spus. Dar nu veți găsi niciun salariat la ora asta într-o sâmbătă seara.

— Personalul de la curățenie este înăuntru, nu-i aşa?

— Da, desigur.

Ne-am năpustit pe holul spațios, cu dale din marmură albă, spre ascensoare. Paşii noştri au răsunat în liniştea mormântală. Deodată Anna s-a oprit şi s-a întors.

— Dați-ne o cheie, i-a strigat paznicului. S-ar putea să nu ne deschidă.

Tipul a ezitat.

— Ce vreți să faceți acolo? Eu am nişte instrucțiuni clare: nu am voie să deschid un birou.

Anna l-a privit drept în ochi şi s-a îndreptat spre el.

— E o chestiune de securitate internă şi e o urgență absolută.

Încă o dată, tonul ei hotărât a învins rezistența bărbatului. Fără un cuvânt, acesta s-a dus în spatele biroului mare de la recepție, a apăsat pe o tastatură, apoi a deschis un sertar şi ne-a dat o cheie.

Am pornit din nou în fugă înspre ascensoare.

Anna s-a oprit brusc şi a clătinat din cap:

— Riscăm să rămânem blocaţi acolo...

— 43 de etaje, Anna, n-o s-o luăm pe scări! Mă duc singur. Rămâi aici.

— În niciun caz.

Şi ne-am năpustit amândoi spre ascensorul deschis.

Cabina ne-a dus spre cer vibrând. Am înghiţit ca să-mi desfund urechile.

Uşile s-au deschis la etajul 43 şi ne-am năpustit pe vastul palier mochetat.

Din nou uşi din sticlă. Am apăsat pe clanţă. Încuiată.

— Din fericire tu te gândeşti la toate, am spus în timp ce Anna băga cheia în broască.

Erau două culoare care porneau în două direcţii opuse.

Brusc, dinspre casa scării, a început să urle alarma de incendiu.

Am înţepenit amândoi, iar Anna m-a luat de braţ cu o mână crispată.

Inima mi s-a strâns.

Am schimbat o privire, fără să spunem un cuvânt, apoi Anna mi-a dat drumul la braţ şi a înaintat.

— Ia-o la stânga, eu mă duc la dreapta, mi-a spus. Culoarele trebuie să facă turul etajului şi să se întâlnească. Dacă nu, ne vedem aici în cinci minute.

Am pornit la stânga. De o parte şi de alta a culoarului se înşirau birouri cu pereţi despărţitori transparenţi, toate goale. Apoi, în capăt, am dat peste un mic *open space*.

În mijlocul intervalului central, era un aspirator. M-am uitat în jur şi l-am zărit pe vărul meu, stând într-un fotoliu cu spatele la mine şi cu faţa către geamul care dădea spre oraşul iluminat, cu nişte căşti mari pe urechi. N-am putut să nu zâmbesc apropiindu-mă, în ciuda agitaţiei pe care o simţeam. Geamul imens cobora până jos, dându-ţi impresia

că poți, dintr-un pas, să zbori pe deasupra pădurii de zgârie-nori.

— Aşa faci tu curat?

Fotoliul s-a rotit şi m-am oprit brusc, năucit.

În fața mea, chelul îndrepta spre mine un Glock 35.

29

Glenn a privit motocicleta cum se îndepărta şi s-a întors. Turnul Blackstone era încă tăcut; sosise la timp. Înălțat pe o platformă din beton, ocupa tot spațiul între Străzile 51 şi 52, de-a lungul Park Avenue, alcătuind un soi de piață mare. A cercetat cu privirea toată zona ca să-şi dea seama unde s-ar putea ascunde incendiatorul.

Să te pui în pielea inamicului.

Evident, şi-a spus el, în locul lui m-aş îndepărta de turnul care arde. Chiar dacă nu poate să se prăbuşească imediat, nu mi-aş asuma riscul. Dar în acelaşi timp, aş vrea poate să văd rezultatul muncii mele... Pe scurt: cel mai probabil, stătea ascuns, dar nu prea departe. Era nevoie deci să caute o stradă adiacentă, într-un loc care i-ar permite să vadă partea de sus a turnului, dacă baza ar fi ascunsă.

Cu spatele la zgârie-nori, Glenn a ezitat dacă s-o ia pe strada din dreapta sau pe cea din stânga.

Simt că e la dreapta, şi-a spus. Şi a mers către Strada 52. În acest district financiar, trotuarele erau pustii, cu excepția câtorva cerşetori aşezați pe jos la adăpostul intrândurilor din fața băncilor. Pe stradă, în schimb, erau multe maşini, învăluite în vaporii albicioşi ai gazelor de eşapament în

mijlocul nopții reci. Dacă nu-l găsea pe incendiator, n-ar trebui să aştepte până în ultimul moment ca să izoleze cartierul. Kantor cerea discreție, dar e nevoie de timp ca să evacuezi o zonă întreagă.

Din reflex, a continuat să meargă spre dreapta, însoțit de zgomotul motoarelor în ralanti ale maşinilor blocate în trafic şi a mers până pe Strada 53. Acolo, a ezitat câteva secunde, apoi a traversat-o. S-a oprit din nou şi a cercetat împrejurimile. Nicio cafenea care să ofere o vedere asupra cartierului şi care ar putea să servească drept punct de observare. Doar bănci. În față, era o bancă la fiecare intersecție, uneori chiar două.

A mers până pe Strada 54. Nimic în afară de zona verde din mijlocul străzii, cu gazon şi copaci.

Era încă în turn? Ar fi de mirare să nu fi pregătit locul dinainte ca să acționeze din exterior în ziua decisivă... Glenn a ezitat. Să-l fi înşelat instinctul? Ar fi trebuit s-o ia la stânga şi nu la dreapta când a plecat de lângă turn? A făcut stânga-mprejur şi a luat-o înapoi pe Avenue spre Strada 50.

Atunci l-a văzut.

Mai trecuse o dată prin fața lui, fără să-l observe, crezând că e un cerşetor printre alții. Bărbatul era puțin mai departe spre stânga, aşezat oarecum mai la o parte pe marginea din marmură a unui bazin la intersecția cu 52. Se potrivea perfect cu descrierea făcută de Kantor: piele mată, păr strâns în coadă de cal, şapcă neagră, ochelari cu lentile fumurii, îmbrăcat în nişte blugi jerpeliți şi un hanorac vechi. Părea concentrat pe conținutul unei genți de voiaj întredeschise, aşezate pe genunchi. În lumina slabă care îi cădea pe față, Glenn a ghicit că ascundea un laptop.

A respirat adânc.

Sosise momentul.

Glenn a strecurat discret mâna în buzunar până când a simțit metalul rece al armei de serviciu, un SIG Sauer de care nu se despărțea.

În mod obişnuit, când era în misiune, Glenn era concentrat 100% asupra obiectivului şi cascada Niagara ar fi părut nimica toată pe lângă şuvoiul de adrenalină care i se revărsa în organism. Nu era loc pentru îndoială, teamă sau orice altceva: cu toate simțurile în alertă, creierul, muşchii şi întregul corp mobilizate, se cufunda în acțiune, devenind una cu ea, *era* acțiunea. Trecerea la fapte reprezenta apogeul anchetei, apoteoza, catharsisul polițistului.

Dar în seara aceea, când momentul atât de aşteptat al confruntării cu inamicul public numărul 1 se concretiza în sfârşit, Glenn se simțea... detaşat de acțiunea pe care o făcea.

Rolul său de polițist era să-i aresteze pe vinovați, nu să-i execute. Dar şi să asculte ordinele făcea parte din meseria lui. De aceea se simțea rupt în două, aproape sfâşiat între valorile lui şi datorie.

Acum. Trebuie să o fac.

A continuat să meargă pe trotuar cu pas în aparență liniştit. În realitate, nu-şi scăpa ținta din ochi şi era pregătit pentru orice.

Chiar în ultimul moment, când a ajuns în dreptul țintei, la doar doi metri, a scos iute SIG Sauer-ul, întorcându-se spre stânga şi l-a îndreptat spre capul bărbatului.

— Bună seara, Glenn, a spus acesta foarte calm.

Glenn a înțepenit, uluit, cu mâna crispată pe armă. Totul i se învârtea în cap cu repeziciune. De unde naiba putea să-i cunoască numele? Cine putuse să-i dea informația? Şi cum putea să-i cunoască fața într-atât încât să-l identifice? Ce însemna nebunia asta?

Tremura din tot corpul, ținând strâns arma în mână.

— Cine eşti?

Drept răspuns, bărbatul s-a mulțumit să-şi ducă mâna la față.

— Nu mişca! a strigat Glenn.

Dar bărbatul l-a ignorat. Glenn simțea o încordare nervoasă atât de mare, că era pe punctul să explodeze.

Acum! Trage!

Dar nu era în stare să o facă.

Imperturbabil, bărbatul încolțit şi-a dat jos ochelarii fumurii.

Glenn s-a încruntat şi l-a cercetat în întuneric.

Când l-a recunoscut, a crezut că visează.

— Nicholas? a bălmăjit cu o voce ezitantă, aproape timidă.

Bărbatul îl privea acum în ochi, cu o expresie pe care mai mult o ghicea decât o vedea, o expresie care i s-a părut gravă şi calmă.

— Nicholas Scott? Eşti... tu? Cum... e posibil? a bâiguit Glenn.

Îşi amintea de parcă ar fi fost ieri cele două cazuri la care colaboraseră, cu fosta echipă de la Fort Meade. Apoi, accidentul, maşina explodând, Nicholas declarat mort...

— Dar... cum ai scăpat?

Deodată telefonul a început să-i vibreze.

Glenn nu l-a băgat în seamă la început, apoi şi-a zis că trebuie să răspundă. Nu putea să-şi asume riscul să ignore o informație legată de atentatul care se pregătea.

Fără să-l scape din ochi pe Scott şi cu arma ațintită în continuare asupra lui, a băgat mâna în buzunarul hainei şi a luat telefonul.

Număr necunoscut. Kantor?

A răspuns cu precauție, fără să-şi ia privirea de la Scott.

— Unde eşti? a spus Kantor.

Glenn a ezitat o secundă, muşcându-şi nervos buzele.

— Situația este sub control, a spus. Turnul nu se va prăbuşi. Tocmai l-am prins pe omul nostru.

— Perfect. Ştii ce-ți rămâne de făcut, a spus Kantor înainte să închidă.

30

Chelul şi-a dat jos repede căştile cu o mişcare a mâinii stângi, dezvăluindu-şi urechea tăiată, apoi s-a ridicat din fotoliu, cu Glock-ul ațintit spre mine.

Apoi s-a deplasat în lateral spre stânga, îndepărtându-se de geam.

Mai încolo, pe palier, alarma de incendiu continua să sune asurzitor pentru evacuarea de urgență.

— Apropie-te de geam.

O spusese cu voce aspră total lipsită de emoție, vocea unui psihopat care nu simte nimic.

În clipa aceea, am ştiut că voia să mă omoare şi că nu ar avea nici cea mai mică mustrare de conştiință. N-ar ezita nicio secundă. Dar ce puteam să fac?

Am simțit cum mă părăsesc puterile în fața fatalității. Chiar şi când este inevitabilă, moartea rămâne de neacceptat.

M-am supus, ducându-mă încet spre dreapta.

A ridicat arma înspre mine punând-o în dreptul ochilor şi când i-am văzut degetul lăsându-se pe trăgaci, am înțeles că voi părăsi pentru totdeauna această lume pe care nu avusesem timp s-o iubesc cu adevărat, această existență pe care nu ştiusem poate s-o apreciez la justa ei valoare, căreia nu-i savurasem fiecare clipă. Aşa este viața: doar când o pierzi îți dai seama cât valorează. Prea târziu.

Împuşcătura a fost asurzitoare, însoţită de o teribilă explozie de sticlă care a părut că mă înghite într-un suflu îngheţat.

Am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi vin în fire şi să înţeleg că trăsese în geamul din spatele meu şi că eu eram teafăr.

Şocul mă făcuse să mă ghemuiesc, îndoindu-mi genunchii şi punându-mi mâinile pe burtă. M-am uitat peste umăr. Nu mai exista geam. Mă aflam cu călcâiele aproape pe marginea hăului.

Ameţeala m-a cuprins pe loc. Capul mi se învârtea şi picioarele îmi tremurau. De ce să mi se întâmple mie asta...? Ca şi cum viaţa s-ar înverşuna neobosită, până la capăt, să mă pună faţă în faţă cu această frică incontrolabilă, cu acest hău care mă îngrozea mai mult decât o armă de foc. Dar ce lecţie trebuia să învăţ, ce demon interior trebuia să înfrunt ca să fiu în sfârşit eliberat?

— Ridică-te! mi-a spus bărbatul.

Şi atunci, pe neaşteptate, am înţeles. Am înţeles că toată viaţa cedasem în faţa fricilor. Căutasem protecţia, confortul, mai degrabă decât să îndrăznesc să fiu ferm şi să-mi susţin alegerile. Frica de hău este demonul celor laşi. Fugind fără încetare de ceea ce îmi provoca frică nu făceam decât să hrănesc acest demon.

M-am ridicat.

— Sari! mi-a spus atunci bărbatul.

Ordinul lui mi-a îngheţat sângele în vene.

Nu asta... orice, dar nu asta...

Am simţit brusc un val de mânie crescând în mine.

Să mă împingă el dacă vrea, dar niciodată nu mă va face să sar.

L-am privit drept în ochi.

Şi am ştiut că nu va trage în mine. De ce? Cu siguranţă nu din slăbiciune. Avea în mod clar alte neajunsuri, dar nu asta. Mai degrabă...

— Vrei să pară un accident, cum s-a întâmplat cu echipa de la Fort Meade?

A rămas complet impasibil, vădit hotărât să nu răspundă.

— Pentru cine lucrezi?

— Taci şi sari.

— Tu, am spus, ai trimis Tesla în cisterna de benzină. Tu l-ai ucis pe tata.

Am zărit o urmă de surprindere în privirea lui, apoi nu şi-a putut reţine zâmbetul, zâmbetul înspăimântător al celui care nu-şi află bucuria decât în suferinţa celorlalţi.

Un val de ură a pus stăpânire pe mine.

— A fost o adevărată plăcere, a zis.

O spusese înadins, ca să mă doară, şi asta mi-a declanşat ura. Nu mai aveam decât o dorinţă, o dorinţă puternică şi irezistibilă: să mă arunc asupra lui şi să-l distrug, să-l torturez, să-l fac şi eu să sufere; să mă adap din suferinţa lui ca să-mi potolesc setea de răzbunare. Ştiam că nu va trage şi, împins de ura care mă devora, eram gata să sar pe el când un gând teribil mi s-a ivit în minte: dacă o făceam, aş fi ajuns... ca el, aş fi căutat şi eu plăcere în suferinţa provocată. Şi ideea asta mi s-a părut pur şi simplu insuportabilă. Oribilă. Bărbatul acela era încarnarea odioasă a unui impuls, foarte mic, e adevărat, dar care exista în mine. Şi asta era insuportabil.

Am resimţit o tensiune lăuntrică extremă şi fulgerătoare, căreia i-am pus capăt deodată şi aproape fără să mă gândesc, răsucindu-mă pe călcâie ca să plec, asumându-mi riscul de a fi împuşcat totuşi. Singura ieşire era să nu mă mai aflu în locul acela. Am simţit deodată o eliberare. Să fug era soluţia înţeleaptă.

Nu anticipasem nimic şi cu siguranţă nu ceea ce s-a întâmplat apoi: ucigaşul s-a aruncat pe mine şi m-a trântit la pământ. În încleştare, m-a tras cu toate puterile spre marginea hăului, spre gaura îngheţată şi larg deschisă. Am înţeles atunci că nu mai era vorba despre înţelepciune, nici despre orice altceva: unul dintre noi avea să moară, şi nu trebuia să fiu eu acela.

M-am luptat cu sălbăticie şi ne-am rostogolit într-o parte şi alta, apropiindu-ne de hău, apoi îndepărtându-ne ca să apropiem iar. Era mai musculos decât mine, dar avea mâna dreaptă blocată cu arma şi am încercat să mă folosesc de asta. A vrut să mă lovească cu ea şi am profitat de secunda de răgaz în care o ridica deasupra capului meu ca să-i opresc braţul cu amândouă mâinile şi, rostogolindu-mă cu tot corpul pentru a spori forţa mişcării, l-am aruncat în gol.

Urletul pe care l-a scos s-a îndepărtat rapid în cădere şi mi-am pus mâinile la urechi ca să nu-l aud.

31

Se aflau într-un ambuteiaj uriaş.

Barry Kantor i-a cerut şoferului să oprească.

— O să merg mai departe pe jos. Aşteaptă-mă cât mai aproape posibil de turn. Te sun când plec de-acolo.

A deschis portiera şi a ieşit din maşină. I s-a făcut frig şi şi-a încheiat pardesiul. Trotuarul părea pustiu în comparaţie cu strada aglomerată. Mirosea puternic a gaze de eşapament care se răspândeau în volute luminate de farurile maşinilor. Se aşteptase ca Manhatannul să fie aglomerat într-o sâmbătă seara, dar acolo, în districtul

financiar, era mai degrabă surprinzător să fie atâtea maşini la ora aceea.

Pe jos, va ajunge repede. Îți pierduse obiceiul să meargă pe jos în oraş, dar acum, că o făcea, aproape avea impresia că este un om obişnuit. A zâmbit la acest gând.

Şi-a scos telefonul şi l-a sunat pe Jeffrey. Bărbatul nu i-a răspuns.

Două sute de metri mai încolo, îl aştepta o surpriză neplăcută: un cordon de poliție bloca strada şi dirija maşinile pe Madison Avenue. Apropiindu-se, a văzut barierele polițiştilor care împânzeau zona. La dracu'... Cine îi anunțase?

A zărit apoi care de televiziune şi asta l-a supărat şi mai mult. Exact ce voise să evite.

S-a apropiat şi i-a arătat legitimația agentului care bloca trecerea.

Acesta însă a clătinat din cap, cu un aer încurcat.

— Îmi pare rău, dar nu puteți să treceți. Un turn stă să cadă, este periculos, trebuie să rămâneți la distanță.

— Ştiu, de asta am venit, a spus pe un ton care exprima multă stăpânire de sine. De altfel, sunt aşteptat.

Ca întotdeauna, charisma lui a avut efectul scontat: a mers mai departe, iar polițistul s-a făcut nevăzut.

Ceva mai încolo, a observat vreo zece maşini de pompieri staționate.

Nu făcuse zece paşi spre turn, când un jurnalist a pornit pe urmele lui.

— Domnule Kantor, câteva cuvinte pentru Fox News, vă rugăm.

Kantor s-a întors cu fața spre cameră şi spre proiectorul luminos.

— Puteți să ne spuneți ce se întâmplă mai exact? a întrebat jurnalistul. Turnul Blackstone se va prăbuşi, cum spun unii?

— Aş zice că situaţia este sub control. Este prea devreme să tragem concluzii, dar să ştiţi că la această oră, ipoteza cea mai probabilă este cea a unei alerte false declanşate de un tip pus pe glume.

— În cazul ăsta, de ce s-a blocat tot cartierul?

— În contextul actual, preşedintele, care urmăreşte acest caz îndeaproape, nu a vrut să-şi asume niciun risc. Protejarea populaţiei este fireşte prioritatea noastră. Aşadar, acţionăm cu precauţie chiar dacă, repet, cu siguranţă nu este vorba decât despre o alertă falsă. Vă mulţumesc.

Şi a dat să plece.

— O ultimă întrebare. Vedem că vă îndreptaţi către turn. Nu este riscant totuşi?

— Vedeţi ca şi mine că turnul a fost evacuat, dar unii martori spun că un tânăr ar fi rămas la etajul 43. Nu putem să ne asumăm riscul de a lăsa acolo un nevinovat câtă vreme ameninţarea nu este îndepărtată în totalitate.

— Dar nu este treaba dumneavoastră să-l salvaţi, aşa că de ce dumneavoastră?

— Se întâmpă ca tânărul să fie rudă cu unul dintre anchetatorii cărora le-am încredinţat acest caz. De aceea mă simt, personal, responsabil şi consider că este de datoria mea să mă ocup. Vă mulţumesc.

Şi de asta asta chiar s-a îndepărtat, lăsându-l pe jurnalist să comenteze ceea ce a calificat imediat drept un act eroic.

*

În apropiere de bazinul din colţul Străzii 52, Glenn avea arma aţintită în continuare spre Nicholas Scott şi era foarte tulburător pentru el, care fusese apropiat de acest bărbat, îl apreciase şi cu care lucrase. Îşi amintea că îi legase chiar o anume complicitate. Era pe vremea când Glenn tocmai îşi

pierduse mama în Spania şi Scott îi oferise un sprijin discret, o susținere binevoitoare.

Cum putuse acest om atât de cumsecade să o ia razna într-atât încât să se afle acolo, acuzat de cele mai rele fapte, identificat drept criminalul periculos care trebuie doborât?

Cu mâna în care ținea arma întinsă ferm înainte, Glenn asculta vocea datoriei, având grijă să nu se lase înduioşat de relația lor trecută. Să fie profesionist până la capăt.

Dar când Scott a început să-i expună teoria lui oarecum extravagantă despre asasinarea pe motive politice a echipei de la Fort Meade, cum ar fi putut Glenn să nu-l asculte la rândul lui? Aşa că l-a ascultat, cu mult scepticism, dar l-a ascultat. Şi pe măsură ce vorbea, a început să se simtă tot mai tulburat de afirmațiile pe care Nicholas le făcea foarte calm, fără grabă.

Se vedea clar că era sincer. Dar nu este de ajuns să fii sincer ca să ai dreptate, Glenn ştia asta, pentru că se întâlnise adesea cu aşa ceva în cariera lui. De câte ori nu arestase oameni de bună-credință care îşi făcuseră păreri aberante despre un şef, o persoană dintr-o funcție publică sau chiar un vecin şi îl împuşcaseră de teamă să nu treacă la fapte înaintea lor...

Şi-apoi tot ce spunea Nicholas se potrivea şi alcătuia un tot coerent, logic. Dar încă o dată, nu dovedea nimic.

Când însă i-a detaliat legătura ascunsă dintre preşedinte, Blackstone şi despăduririle amazoniene, Glenn a găsit în asta o explicație neaşteptată a ciudatei cereri de confidențialitate a lui Kantor în privința operațiunii în curs. Era ca piesa lipsă dintr-un puzzle care îți permitea dintr-odată să înțelegi tot tabloul.

Şi dacă Scott spunea *adevărul*?

Fostul angajat de la Fort Meade continua să-şi susțină cauza. Vorbea acum despre rolul pe care îl aveau marile bănci în distrugerea echilibrelor ecologice indispensabile

supraviețuirii noastre din regiunea amazoniană, iar Glenn îl asculta şi, cu cât îl asculta mai mult, cu atât îi găsea raționamentele mai întemeiate, mai pertinente, mai juste.

Acum era tentat să-l creadă...

Din fericire, şi-a dat seama brusc: toate astea nu justificau distrugerea de clădiri!

— Nu noi, cetățenii, trebuie să facem dreptate, a spus el. Altfel, înseamnă că ne întoarcem în Vestul Sălbatic şi cel mai puternic îşi va impune legea lui. Legea trebuie scrisă de către aleşii poporului, iar justiția trebuie să fie independentă. Asta înseamnă democrație!

Scott l-a privit dând încet din cap cu aerul dezamăgit al celui care nu mai crede în nimic.

— Care democrație? a spus el cu un zâmbet trist şi dezamăgit.

A oftat, apoi a continuat.

— Democrația a fost confiscată tocmai de aceste mari firme de investiții. Pentru că ele gestionează economiile a sute de milioane de oameni, dețin zeci de mii de miliarde de dolari. Miliarde care le permit să cumpere în lumea întreagă firme, clădiri, locuințe, şcoli, spitale. Miliarde pe care le investesc unde au chef, făcând ce vor pe piețele financiare; miliarde care le permit să împrumute fonduri practic tuturor statelor lumii care devin astfel debitorii lor. Miliarde care îi fac atât de puternice încât au posibilitatea să lovească în economiile țărilor. Şi încetul cu încetul, această putere se extinde, se răspândeşte ca o caracatiță care-şi întinde tentaculele şi aceste firme sunt cele care, din ce în ce mai mult, îşi impun regulile, influențează legile şi fac presiune asupra guvernelor lumii întregi ca să obțină ce vor.

— Nu crezi că poate exagerezi un pic?

— Vrei câteva exemple? Uite, BlackRock, cea mai mare firmă de investiții din lume. BlackRock, care a angajat din 2004 cel puțin optzeci şi patru de foşti membri ai guvernelor

şi băncilor centrale din toată lumea, a obținut de la guvernul mexican gestionarea fondurilor de pensii ale Mexicului. Şi acum, ghici unde îşi țin banii mexicanii? În societățile care aparțin de BlackRock!

— Dar...

— Această firmă a fost catalogată drept cel mai mare investitor mondial în despăduriri de către ONG-ul Amazon Watch. Dincolo de investițiile lor colosale în sectoarele agroindustriale acuzate că încurajează distrugrerea pădurii amazoniene, investesc la fel de masiv în forajele petroliere din Amazonia occidentală. Zonele vizate, cu o suprafață mai mare decât cea a statului Texas, sunt regiuni greu accesibile care au nevoie de construirea de drumuri, dar tocmai acestea deschid calea exploatării ilegale a lemnului şi instalării de colonii de exploatatori în teritoriile indigenilor, care s-au opus totuşi.

— Stai, stai... Încerci să mă duci de nas. Vorbeşti de BlackRock, dar turnul Blackstone este cel vizat.

— BlackRock, Blackstone, în ambele cazuri, este foarte grav.

— N-ai răspuns la întrebarea mea.

— BlackRock a fost creat de un fost acționar de la Blackstone, cu sprijinul acestuia din urmă. Lumea financiară este înrudită, Glenn... Dar putem să vorbim şi despre Blackstone, dacă vrei. Şi ai să vezi că oamenii ăştia au mai multă putere decât statele. Blackstone a cheltuit peste patru milioane de dolari în 2020 pentru a face lobby pe lângă guverne. Asta nu e tot. Firma şi conducătorii ei au donat, de asemenea, mai mult de douăzeci şi şapte de milioane de dolari unor politicieni, preşedintele Blackstone dând pentru o tabără, adjunctul său pentru tabăra adversă. Față, câştigi; verso, iar câştigi. Pot să-ți povestesc o întâmplare dacă vrei să vezi cât de mare este puterea lor: Blackstone are o filială, TeamHealth, unde sunt angajați

peste şaisprezece mii de medici din toată ţara şi care a fost acuzată că ascunde faţă de pacienţii săraci dreptul lor de a beneficia de servicii medicale în spital. Atunci aceşti pacienţi s-au resemnat să se trateze la preţuri foarte mari la TeamHelth, care le-a trimis după aceea facturi exorbitante ce reprezentau până la o treime din salariile lor anuale! Săracii, bineînţeles, nu puteau să plătească... Atunci au fost daţi în judecată. În 2020, în plină criză a coronavirusului, TeamHelth a hotărât să scadă foarte mult salariile celor şaisprezece mii de medici şi în acelaşi timp, a cheltuit un milion de dolari ca să facă lobyy pe lângă guvern cu scopul de a obţine... ajutoare publice. Toate aceste practici au fost atât de şocante, încât Congresul american i-a scris preşedintelui-director general al Blackstone ca să-i ceară socoteală pentru ceea ce ameninţa să distrugă sănătatea şi securitatea financiară a oamenilor. El le-a răspuns să-şi vadă de treaba lor. Îţi dai seama? A răspuns asta Congresului, bătrâne. Poftim. Oamenii ăştia sunt de neatins.

Glenn era uluit. Toată viaţa se luptase să facă în aşa fel încât să fie respectate instituţiile democratice. Să aplice legea, să-i aresteze pe cei care o încălcau şi astfel să se restabilească ordinea, ordinea instituită prin intermediul legilor scrise de aleşii poporului.

— Blackstone a cumpărat atâtea clădiri în Marea Britanie încât a devenit cel mai mare proprietar de mici întreprinderi britanice. Ei bine, Blackstone a fost acuzat că pune în pericol viabilitatea acestor întreprinderi refuzând să renunţe la chirii când aceste întreprinderi au fost forţate să se închidă în timpul pandemiei de Covid... În anii din urmă, Blackstone a achiziţionat sute de mii de locuinţe în Europa, Statele Unite, Asia şi America Latină, în special prin filiale. Politica lor este să facă să crească în serie locuinţele achiziţionate ca să le reînchirieze mai scump, chiar dacă

dau afară locatarii actuali. De altfel, preşedintele–director general al Blackstone a declarat recent: „Suntem cel mai mare proprietar privat imobiliar din lume. Şi valoarea activelor noastre a explodat odată cu creşterea chiriilor enorme”. ONU a lansat o anchetă. Preşedintele grupului de lucru şi raportorul au publicat un raport copleşitor. Naţiunile Unite acuză Blackstone şi alte bănci că-i exploatează pe locatari, că alimentează o criză mondială a locuinţelor şi că încalcă grav drepturile locatarilor. Ele citează în raportul lor că o filială a Blackstone le impune cheltuieli exorbitante pentru reparaţii minore şi facturi de până la o sută de dolari amendă pentru întârzierea plăţii chiriei, chiar dacă întârzierea este... de un minut. În...

— Dar... aşa i s-a întâmplat mamei mele. Este exact ce i s-a întâmplat în Spania.

— În scrisorile pe care Naţiunile Unite le-au trimis către Blackstone, dar şi către guvernele Republicii Cehe, Danemarcei, Irlandei, Spaniei, Suediei şi Statelor Unite, acuză Blackstone şi alte firme de investiţii că-i deposedează pe locatarii cu venituri medii şi mici de locuinţele lor, că reduc numărul locuinţelor accesibile şi că fac expulzări agresive ca să-şi asigure rata veniturilor lor locative. Şi le reproşează ţărilor vizate că nu apără drepturile locatarilor în faţa acestor firme. Blackstone s-a mulţumit doar să conteste faptele. Aceşti oameni sunt deasupra guvernelor şi nici măcar Naţiunile Unite nu-i sperie.

Scott nu se mai oprea. Ar fi putut vorbi la nesfârşit despre aceste subiecte. Dar Glenn nu-l mai asculta. Era bulversat. Nu-şi revenise niciodată după moartea mamei sale. Să mori de frig în secolul XXI din cauza unei expulzări ilegale era de-a dreptul revoltător şi nu se iertase niciodată că renunţase să se ducă la faţa locului ca să intenteze proces firmei responsabile.

Şi-a băgat arma în buzunar.

— În zilele noastre, a spus Scott, e la modă respectul față de om şi natură. Aşa că aceste firme afirmă sus şi tare ataşamentul lor față de aceste valori. Îl tipăresc pe plachete din hârtie lucioasă, îl afişează pe site-urile lor web. Dormiți liniştiți, oameni buni, firmele au grijă de tot. Dar, vezi tu, sufletul omenesc are nevoie să se simtă împăcat. Oamenii aceştia nu fac excepție. Şi atunci câteva donații în scopuri caritabile, dacă e posibil bine mediatizate, le permit să-şi răscumpere o conştiință curată. Pe măsură ce răspândesc răul pe suprafața Pământului, presară firimituri infime de bine. Şi când se privesc seara în oglindă, negreşit se gândesc la toți cei cărora le-au aruncat firimituri şi se simt mândri, mândri că sunt nişte miliardari cu suflet bun şi generoşi, mândri că sunt oameni de bine. Atunci, pretutindeni, se redenumesc locurile după numele lor, se ridică plăci de bronz prin care le este lăudată generozitatea, sunt răsplătiți cu premii şi medalii. Chiar şi francezii, despre care Dumnezeu ştie că sunt nişte rebeli, se înclină în fața lor mai adânc decât altădată în fața lui Ludovic al XIV-lea. Preşedintele Jacques Chirac a acordat Legiunea de Onoare preşedintelui-director general al Blackstone, succesorul lui, Nicolas Sarkozy l-a făcut Ofițer al Legiunii de Onoare, apoi François Hollande l-a ridicat de-a dreptul la gradul de Comandor. Şi, pentru că a finanțat renovarea unei mici părți din parcul Castelului Chambord, poate acum să vină şi să vâneze căprioare şi cerbi, ca altădată regii Franței. Cât despre Emmanuel Macron, el este preşedintele filialei franceze a BlackRock, pe care l-a ridicat la rangul de Ofițer al Legiunii de Onoare.

A tăcut, iar Glenn, năucit, s-a aşezat pe marginea bazinului.

Nici nu mai simțea frigul pătrunzător care se lăsase peste oraş.

Maşinile continuau să se înghesuie pe bulevard, netulburate.

A ridicat ochii.

Turnul Blackstone se înălța ca un deget îndreptat spre cer pentru toți cei care, ca şi el, credeau în democrație şi în dreptate.

— Oamenii ăştia cumpără totul, a spus Nicholas. Locuințele, birourile, spitalele, întreprinderile, şcolile... În curând vor deține lumea întreagă şi ne vor impune regulile lor de viață, regulile lor de lucru. Şi ce este cel mai rău este că o fac cu economiile oamenilor cumsecade care li le-au încredințat. Folosesc banii poporului ca să aservească poporul. Culmea cinismului.

Nicholas şi-a îndreptat laptopul spre Glenn. Pe ecran era un buton pe care pâlpâia cursorul.

— Înțelegi acum de ce vreau să apăs pe butonul ăsta şi să fac să cadă unul dintre nenorocitele lor de turnuri?

Glenn n-a răspuns. Era prea tulburat ca să spună ceva.

Dar a întins mâna şi a apăsat în locul lui.

32

Eram zguduit din pricina a ceea ce tocmai se petrecuse, zguduit să ştiu că un om murise şi că eu însumi fusesem la un pas de moarte.

Dar alarma de incendiu care suna întruna mi-a amintit că era o situație de urgență. Trebuia să-l găsesc pe vărul meu şi să fugim cât mai repede.

Mă întrebam unde este Anna când am auzit paşi. M-am întors.

Barry Kantor stătea în faţa mea cu un revolver în mână, îndreptat spre mine.

O, nu, să n-o luăm de la capăt...

A văzut gaura căscată în locul geamului, apoi a privit în jur. Văzând că sunt singur, probabil a înţeles ce se întâmplase.

I-am luat-o înainte.

— Dumneavoastră aţi comandat asasinarea echipei de la Fort Meade.

Nu şi-a arătat surprinderea, dar i-am citit-o în privire.

— Raţiunile de stat sunt superioare intereselor individuale, a spus pe un ton pe jumătate pedagogic, pe jumătate solemn.

Sentimentul de superioritate al anumitor politicieni depăşeşte orice închipuire.

— Oamenii aceia erau totuşi slujitori ai Statului.

— Ameninţau interesele ţării.

— Ale ţării... sau ale preşedintelui?

— Este acelaşi lucru. Ţara este totuna cu preşedintele ei.

— Printre ei, era tatăl meu.

Câteva secunde de tăcere.

— Doamna Saunders şi-a ascuns bine jocul...

Asta era tot ce-i venea în minte ticălosului. Nicio urmă de jenă faţă de mine, ca să nu mai vorbim de empatie...

Deodată mi-a îngheţat sângele în vene. Silueta Annei se profila tăcută în spatele lui Kantor. Nu m-am uitat la ea ca să nu-i atrag lui atenţia. M-am forţat să continui să vorbesc ca să-l oblig să rămână concentrat asupra mea.

— După ce aţi pus să fie asasinat tatăl, vreţi să ucideţi fiul.

— Nu-mi dai de ales.

Atunci Anna a strigat:

— Nu mişca sau te împuşc!

Şocul lui Kantor a fost total. De data asta, nu simula o emoţie care să-i ofere un avantaj sau pe care o aştepta

publicul. Am avut impresia ciudată că văd cu adevărat cine este pentru prima oară.

Anna stătea în spatele lui, amenințându-l cu arma. Nu vedeam pistolul, dar expresia îngrozită a lui Kantor arăta în mod evident că îl simțea în ceafă.

— Lasă-te în jos foarte încet şi pune-ți arma la pământ, a spus Anna.

Dar Kantor a rămas nemişcat.

— La trei, n-o să mai fii pe lumea asta, a spus ea pe un ton hotărât.

Kantor tot nu s-a mişcat, cu revolverul ațintit în continuare spre mine.

— Unu...

Tensiunea fiecăruia dintre noi era la cote maxime. O simțeam în mine şi o vedeam pe fața lui Kantor. Anna părea animată de o forță de neclintit, care îi răzbătea în voce şi i se citea în trăsături şi postură. O leoaică la atac. Înfuriată.

— Doi...

Tonul ei intransigent nu lăsa nici urmă de îndoială în privința hotărârii pe care o luase. Era clar că va merge până la capăt şi că nu va ezita nicio secundă să-i zboare creierii.

— OK, a spus Kantor.

Şi s-a executat, lăsându-se în jos încet, cum îi ceruse ea. Anna s-a mişcat odată cu el, rămânând în acelaşi timp deasupra lui şi atunci am văzut arma pe care o apăsa implacabil pe ceafa lui Kantor.

Un capsator mare, metalic, de birou.

Am simțit instantaneu un val de transpirație curgându-mi pe şira spinării şi mi-am ținut răsuflarea, cu ochii pironiți pe Kantor care continua să se lase în jos.

Era de ajuns să întoarcă puțin capul ca să descopere păcăleala.

Secundele care treceau mi s-au părut interminabile.

În sfârşit a lăsat arma la pământ.

— Ridică-te foarte încet!

Fata asta avea o încredere în ea care făcea să se clatine Empire State Building.

Kantor s-a supus, cu capsatorul permanent lipit de ceafă.

— Timothy, ia-i arma!

Am înghiţit cu greutate şi m-am apropiat; eram pradă unei agitaţii teribile, dar totodată foarte concentrat.

Am aşteptat să ajung chiar în faţa lui ca să mă aplec încet, fără să-l scap deloc din ochi, pândindu-i cea mai mică mişcare.

Dar deodată un şuierat a ţâşnit din tavan şi m-a făcut să tresar. Am ridicat imediat ochii şi am văzut aspersoarele de incendiu intrând în acţiune, un şuvoi de apă rece stropindu-ne într-o ploaie fină. Ca şi mine, Kantor întorsese şi el capul şi a făcut ochii mari de stupoare când a văzut capsatorul. Într-o fracţiune de secundă, s-a aruncat către arma pusă la pământ. Am făcut la fel şi mâna mea a atins-o prima. Am avut timp s-o apuc, dar el s-a lăsat cu toată greutatea peste mine şi mi-a prins mâna într-ale lui, împiedicându-mă să îndrept arma spre el.

N-am avut timp să reacţionez că Anna se şi aruncase pe el şi îi îndesa capsatorul în faţă zbierând:

— Dă-i drumul sau îţi scot ochiul!

A fost un moment de tensiune extremă. Kantor a înţepenit, tremura de furie strângându-mi mâna într-ale lui... şi mi-a dat drumul.

M-am ridicat dintr-un salt, cu revolverul îndreptat spre el şi m-am dat înapoi câţiva paşi ca să nu risc nimic.

Anna a făcut la fel.

— S-o ştergem! mi-a spus ea.

M-am mişcat în cerc ca să-l ocolesc pe Kantor de la distanţă şi am urmat-o pe Anna, mergând cu spatele către ieşire şi ţintindu-l cu arma.

— Mai ai cheia? a strigat Anna când am ajuns pe palier, asurziți de urletul alarmei de incendiu.

— Da.

— Încuie de două ori.

— Nu, trebuie mai întâi să-l găsim pe vărul meu!

— Era legat şi cu o bandă de scotch pe gură pe un scaun de birou. L-am eliberat şi i-am spus să fugă.

Am încuiat în grabă uşa de două ori şi ne-am năpustit pe scări sub jeturile de apă pulverizată de aspersoare.

Am străbătut etajele în viteză, unul după altul, numerele înşiruindu-se cu cifre aurii pe uşa care se deschidea pe palier la fiecare nivel.

42

41

40

Mi-a venit în minte imaginea lui Kantor. Mi-l închipuiam închis în biroul acela de la etajul 43 în timp ce eu mă salvam.

39

Iluminatul se oprise. Doar semnalele de siguranță continuau să difuzeze o lumină verde slabă.

38

Apa țâşnea din toate părțile, îmi intrase în ochi şi mi se scurgea pe față şi pe gât.

Nu mi-l puteam scoate din minte pe Kantor şi am început să mă simt vinovat.

37

Aveam impresia că străbat un gheizer. Din nefericire, toată acea apă nu ar fi împiedicat turnul să se prăbuşească. Glenn îmi spusese că turnurile celelalte căzuseră, în pofida aspersoarelor.

36

Coboram, coboram, dar nu spre salvarea mea, ci spre tenebrele adânci din sufletul meu, bântuit de imaginea lui Kantor închis.

35

Apa se scurgea de-a lungul pereților şi cădea pe solul care devenea alunecos. Aerul plin de vapori era opac. Un hamam infernal.

Alarma care nu se oprea mă înnebunea.

34

Îl condamnasem la moarte pe Kantor. Eram un asasin.

33

M-am oprit.

Anna, care venea în urma mea, aproape m-a răsturnat.

— Ce s-a întâmplat? a strigat.

— Nu pot să fac asta.

— Ce?

— Nu pot să-l ucid pe Kantor aşa, cu sânge rece.

— Ce tot spui? Vino! a spus ea, încercând să mă tragă de braţ.

— Nu. Coboară, eu urc înapoi după el.

— Eşti nebun de-a binelea. Vino. O să se prăbuşească totul!

— A murit deja un om luptându-se cu mine şi...

— A fost legitimă apărare, Tim!

— OK, dar acum nu. L-am încuiat pe Kantor ca să moară. Nu pot să fac asta. Nu sunt un criminal.

Anna m-a fulgerat cu privirea. Apa îi curgea pe chipul înfuriat.

— A pus să fie omorât tatăl tău, la dracu'! El este criminalul!

— Trebuie să fie judecat. Nu să-l ucid eu. Aş regreta toată viaţa.

— Mai bine te gândeai la asta înainte, fir-ar să fie! Doar n-o să urci înapoi zece etaje!

— Nu voi putea să trăiesc ştiind că sunt un ucigaş.

— Dar o să mori! Gândeşte-te puţin la tine!

— Anna... Tu m-ai învăţat să-mi ascult corpul... Simt că trebuie să mă duc acolo. Simt asta în corpul meu, în inimă.

Anna m-a privit intens fără să spună un cuvânt, apoi am văzut cum, treptat, chipul îi capătă o expresie de renunţare. Ochii i-au fost inundaţi de lacrimi. Furia îi dispăruse, energia îi scăzuse; părea dezorientată, aproape înfrântă.

— Timothy, a bâiguit, aminteşte-ţi de romanul tău... Te implor...

Buzele i-au tremurat. Nu-şi lua ochii de la mine.

— La sfârşit, a îngânat ea, eroul moare pe o stâncă...

S-a întrerupt din nou, muşcându-şi buzele.

— Blackstone, a spus. Stânca neagră.

Cuvintele ei mi-au răsunat în minte ca un clopot care începe să bată brusc, te pune în faţa evidenţei şi te reduce la tăcere, nimicindu-ţi orice speranţă.

M-am uitat la Anna. Apa îi curgea pe faţă, îi uda părul. Ochii ei, ca două safire pierdute în furtună, capitulaseră, nu-mi mai cereau nimic. Se abandona, iar în acest abandon, era frumoasă, mai frumoasă decât fusese vreodată şi mi-am dat seama cât de mult ţin la ea, cât de mult o iubesc.

Nu puteam să spun nimic. Dacă stătea în puterea mea să influenţez viitorul, m-aş fi străduit din toate puterile pe care mi le dădea dorinţa intensă de a o revedea. Dar, dacă acest viitor era implacabil, dacă destinul meu era scris, gravat în marmură, atunci aveam să mor în acel turn, fie că mă duceam sau nu să-l salvez pe Kantor.

Aşa că n-am răspuns nimic, dar mi-am lăsat buzele să se apropie încet de ale ei şi, sub trombele de apă care cădeau peste noi, am cuprins-o şi am sărutat-o tandru.

33

Am ajuns la etajul 43 cu răsuflarea tăiată. De pe palier, am deschis grăbit uşa, cu revolverul în mână şi l-am găsit pe Kantor, surprins să mă vadă. Cu părul şiroind de apă şi costumul ud avea o înfăţişare mai puţin mândră decât de obicei.

În câteva cuvinte i-am spus de schimbarea de planuri şi de hotărârea mea de a-l escorta până în afara turnului ca să fie judecat.

M-a privit cu mult dispreţ.

— Categoric, a spus, trăieşti chinuit de îndoială. Să te instruieşti sau nu în *Remote Viewing*, să continui sau nu să-l cauţi pe incendiator, să-l ucizi sau nu pe Barry Kantor...

M-am înfuriat şi aproape am regretat că mă întorsesem după el.

— Certitudinile îl privează adesea pe om de umanitatea sa, am spus. Doar o maşină nu se îndoieşte niciodată, îndoiala este proprie omului.

Şi-a încrucişat braţele.

— Mă vezi pe mine vreo clipă arestat în public, în faţa acestui turn, sub ochii tuturor şi în faţa camerelor?

— Eu îţi salvez viaţa.

— Nici nu intră în discuţie.

Mă aşteptam la orice mai puţin la asta. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că pentru acest om imaginea publică era mai importantă decât orice. Că prefera să moară păstrându-şi orgoliul intact în loc să trăiască şi să renunţe la el.

— Ai dreptate, i-am spus, rămâi aici. Moartea nu va schimba nimic pentru tine, întrucât n-ai trăit niciodată cu adevărat: să te agăţi de o imagine înseamnă să-ţi omori sinele.

*

În spatele cordonului de poliție, Robert Collins aştepta înconjurat de pompieri şi de poliţişti, precum şi de nelipsiții gură-cască.

Sirenele sunau din toate părțile într-o cacofonie agresivă. Poliţiştii îndreptau fasciculele luminoase puternice ale proiectoarelor înspre turn.

Anna Saunders i se alăturase de câteva clipe. Fusese surprins s-o găsească acolo. Ca ultima dată, lângă bananier. Tulburată, aproape plângând, nu-i adresase niciun cuvânt. Nu-şi lua ochii de la baza turnului, muşcându-şi buzele.

Robert era calm.

Oamenii alergau mai departe pe Strada 52, dar şi pe bulevard.

— Retrageți-vă pe Strada 53, o să se prăbuşească! striga cineva într-un megafon.

Mulțimea a început să se mişte haotic.

Robert şi-a spus că poliția newyorkeză era categoric mai slab organizată decât cea din Washington.

Deodată l-a zărit, în sfârşit, pe Glenn care venea spre el.

— Deci, Kantor mi-a spus la telefon că l-ai prins pe incendiator?

Glenn a clătinat din cap.

— De fapt... eram gata să-l prind, dar mi-a scăpat.

Robert l-a privit uluit preț de câteva clipe.

— Chiar că eşti un ratat, a spus el rânjind.

Glenn a încuviințat, cu un zâmbet uşor pe buze. Robert se aştepta să scoată din buzunar un ursuleț de ciocolată, cum făcea de fiecare dată când îl jignea, dar Glenn n-a scos.

Se auzeau strigăte venind dinspre străzi, din depărtare, de peste tot.

Lângă el, Anna Saunders începuse să plângă.

Incendiatorul fugise.

Evident, era o veste proastă pentru imaginea poliției. Dar mai degrabă bună pentru el. Numai el va avea parte de recunoştința preşedintelui când acesta va afla ce făcuse.

S-a întors către Glenn.

— Turnul nu va cădea, a spus fără să-şi ascundă satisfacția.

— Ce te face să spui asta?

— Uită-te bine la fațadă.

— Da, şi?

— Nu vezi că este mai strălucitoare decât a celorlalte turnuri?

— Da, poate...

— E de la apa care curge, a spus mândru. Am ajuns la timp şi am declanşat aspersoarele înainte. Incendiul nu se va răspândi.

Glenn a făcut o grimasă, apoi a dat încet din cap.

— Asta n-o să schimbe nimic. Zilele trecute, am vorbit la telefon cu colegii din Baltimore, Chicago şi Valley Forge şi mi-au spus că aspersoarele se declanşează automat când izbucneşte focul. Asta nu a împiedicat turnurile să se prăbuşească, la fel ca şi celelalte. Spuneau că tipul pune cu siguranță explozivii în tablourile electrice sau, bineînțeles, nu există aspersoare. Fundația se încălzeşte puternic, căldura se propagă în toată structura metalică şi asta o face să se prăbuşească. Nu este nevoie ca focul să urce la etaje.

Robert a încasat lovitura.

— De ce nu mi-ai spus niciodată?

— Nu mi-ai pus niciodată întrebări, preferi să acționezi de capul tău.

— Chiar eşti cel mai rău dintre colegi.

Robert s-a înfuriat. Dacă turnul cădea, avea să-şi salveze pielea denunțându-l pentru tăinuire voluntară de informații pe Glenn, care urma să fie dat afară.

Apoi s-a străduit să se calmeze ca să poată să se concentreze.

— În cazul ăsta e altfel, a spus el în cele din urmă. Pentru că eu am declanşat aspersoarele înainte de izbucnirea incendiului. Asta schimbă totul. De-aia vezi toată apa aia care curge afară. A avut timp să se răspândească. Cu siguranţă a inundat şi subsolul, şi tablourile electrice. Focul nu va izbucni. Am sosit înainte.

— Iar eu îţi spun că turnul o să cadă.

S-a auzit deodată un bubuit, bubuitul surd şi teribil al unei explozii subterane care a făcut pământul să se cutremure şi a răsunat în măruntaiele lui Robert ca şi cum tot corpul ar fi început să-i vibreze.

Au izbucnit urlete din toate părţile.

Lângă el, Anna, cu ochii încă aţintiţi pe turn, a început să hohotească.

Robert l-a înjurat pe Glenn, care risca să aibă măcar o dată dreptate.

A văzut un şobolan fugind în canalul colector al bulevardului.

A crezut atunci că zăreşte flăcări, da, flăcări, în spatele geamurilor... la toate etajele, deşi apa continua să curgă pe faţada turnului.

Cum este posibil? Cum este posibil?

Apoi, cineva a început să strige:

— Priviţi! Un tip iese din turn!

Robert a mijit ochii în timp ce urletele se înteţeau. Într-adevăr, un bărbat care ieşise din partea de jos a turnului alerga spre ei, singur în intersecţia pustie.

— Dumnezeule, e Fisher, a spus Glenn. Nu va reuşi să se îndepărteze la timp...

Toţi ochii erau aţintiţi pe el, fiecare îşi ţinea respiraţia, dar deodată Fisher s-a oprit şi s-a dat înapoi.

— Ce face? a spus Glenn.

Brusc, Robert s-a trezit împins de mulțimea din spatele lui care dărâma barierele, trecea pe lângă el şi alerga... înspre turn.

Sunt nebuni!

Robert s-a întors şi a înțepenit.

Nu-şi credea ochilor.

În fața lui, pe Strada 52, era un alt turn, un imens turn în flăcări care se clătina în noapte.

Năucit şi dezorientat, Robert s-a dat înapoi instinctiv, ca toată lumea.

— Este turnul BlackRock! a strigat cineva. Turnul BlackRock este cel care cade!

Robert a făcut ochii mari.

BlackRock...

S-a răsucit dintr-o mişcare.

Turnul Blackstone se înălța în noapte, tăcut şi... ud. Apa şiroia pe toată înălțimea lui şi fațada din sticlă, lucioasă ca o oglindă, reflecta flăcările care dansau în celălalt turn incendiat.

Robert a înțeles că tocmai distrusese, înecându-l din interior în trombe de apă, turnul principalului aliat al preşedintelui.

34

A doua zi dimineață, când am deschis ochii şi mi-am amintit unde mă aflu, nu am putut să nu zâmbesc de mulțumire: în patul moale din camera mea, în căsuța mea din Queens, cu Anna alături. Nu putuserăm să ne despărțim cu o seară în urmă, aşa că veniserăm aici

amândoi, noaptea târziu, şi eram atât de epuizat, încât am căzut lat în pat fără măcar să am timp să trag obloanele.

Razele soarelui se strecurau printre perdelele albe şi prin spaţiul îngust dintre ele am zărit un colţ de cer albastru. Primăvara se hotăra, în sfârşit, să apară.

Lângă mine, Anna încă dormea, cu genele lungi delicat arcuite peste pleoapele închise, cu buclele frumoase împrăştiate pe perna din pânză albă. Am stat un moment lung s-o privesc în tăcere, contemplându-i trăsăturile relaxate, nările delicate care se umflau uşor în ritmul respiraţiei şi m-am simţit fericit să fiu acolo, să-i ascult răsuflarea uşoară şi regulată, să o privesc.

Pradă somnului, era delicată şi vulnerabilă, foarte departe de leoaica luptătoare care mă eliberase cu o seară în urmă. Şi iubeam la fel de mult cele două versiuni ale ei, aceste două faţete opuse ale aceleiaşi persoane.

Anna probabil că mi-a simţit privirea asupra sa, căci a deschis ochii şi un zâmbet uşor i s-a desenat pe buzele pline.

Stând pe covor, Al Capone o privea cu un aer dezaprobator. În cele din urmă a sărit în pat şi s-a lungit între noi, cu spatele la ea.

— Cred că mesajul este clar, a şoptit Anna cu o voce adormită.

Am lenevit în pat toată dimineaţa, până când foamea ne-a îmboldit.

— Ce-ar fi să ieşim la un picnic în Central Park? a propus Anna.

— Dacă vrei...

— N-am fost niciodată acolo, acum e momentul: e frumos afară.

— De acord.

— Poate că mai întâi ar trebui să faci un duş.

— De ce spui asta?

— Aspersoarele n-au fost de ajuns ca să îndepărteze mirosul celor două băi în ocean. Puți a iod şi a alge.

N-am putut să nu zâmbesc.

— Ne cunoaştem de şase zile şi îmi vorbeşti de parcă am fi căsătoriți de zece ani.

— Iar tu te porți de parcă am fi căsătoriți de douăzeci!

M-am grăbit să fac un duş, apoi am tras pe mine nişte blugi vechi şi un pulover şi, o oră mai târziu, devoram sandviciuri pe o mică pajişte izolată din Great Hill, în nordul Central Park-ului. Înconjurați de pădure, uitam că ne aflam chiar în inima unui mare oraş.

Printr-un soi de acord tacit, ne-am străduit să vorbim despre lucruri frivole şi vesele, fiindcă voiam să savurăm acest moment de linişte, în natură, sub soarele primăvăratic atât de aşteptat.

Dar în scurt timp, fiecare a simțit că era inevitabil: aveam nevoie să ne eliberăm de stresul ultimelor zile şi pentru asta trebuia să vorbim despre ceea ce ne apăsa.

Aşa că am revăzut filmul evenimentelor de la întâlnirea noastră. Am vorbit despre Glenn, care ni se alăturase în ajun pe esplanada din fața turnului. Ne-a informat în legătură cu discuția pe care o avusese cu Nicholas şi, de asemenea, ne-a adus la cunoştință tot ceea ce aflase în cursul anchetei despre rolul băncilor în exploatarea mediului înconjurător. Ne-a povestit că îl anunțase el însuşi pe Kantor la telefon că situația era sub control, că turnul nu va cădea. Ceea ce luasem drept o formă de curaj în fața morții nu era aşadar decât o cacealma. Poliția începuse să-l caute, dar Kantor părăsise locul profitând de panica generală. Glenn credea că probabil va fi emis un mandat internațional de arestare pe numele lui, cu rezultate categoric incerte. Dar el avea mare încredere în justiție şi era gata să-l urmărească până la capătul lumii. L-am crezut.

— În orice caz, am conchis, nu am murit pe stânca aceea neagră! Fie romanul meu nu avea nimic intuitiv, fie am reuşit să-mi influenţez viitorul.

Anna mi-a vorbit pe larg despre tata, despre munca lor împreună şi despre viziunea lui intuitivă atât de îngrijorătoare în privinţa viitorului, care fusese punctul de plecare al tuturor acestor evenimente. Ne-am împărtăşit ideile şi emoţiile.

Şi deodată am auzit singurul zgomot provenind din oraş, clopotele catedralei St John the Divine care anunţau ora 13:00.

Inima mi-a tresărit. Uitasem complet de emisiune.

— Oprah! Trebuie să fiu la Oprah la 13:30!

Mi-am scos în grabă telefonul.

O mulţime de mesaje, toate din partea asistentei sale.

— La dracu'! Era dat pe silenţios, n-am auzit nimic!

— Ce-o să faci?

— Plec imediat într-acolo.

— E departe?

— Lângă Times Square.

— Dar poate ar trebui să te schimbi, a spus Anna, arătând spre blugii mei vechi şi puloverul jerpelit.

Ţinuta mea era de-a dreptul deplorabilă.

— Păi, cu atât mai rău... n-am timp, o să mă descurc aşa!

Ne-am strâns lucrurile şi am plecat. Am sunat-o pe asistentă de pe drum şi i-am confirmat că totul este în regulă, voi ajunge *aproape* la timp.

— Aproape? Dar este în direct! mi-a amintit ea pe un ton panicat.

Am închis telefonul şi am grăbit pasul.

— Şi cu tracul, o să te descurci? m-a întrebat Anna.

În mod bizar, nu-l resimţeam, ca şi cum s-ar fi evaporat.

— O să fie bine. Cred că mi-am acceptat în cele din urmă defectele. Poate că am înțeles că în definitiv toți avem defecte.

Şi văzând-o că zâmbeşte, am adăugat:

— Cu excepția lui Barry Kantor, bineînțeles!

Am ajuns în ultimul moment. Am avut parte de o şedință de machiaj rapidă, apoi mi-a fost prinsă o lavalieră de rever şi am fost împins în platou, unde am fost primit cu căldură de Oprah, deşi întârziasem.

Am fost instalat într-un fotoliu, Oprah s-a aşezat şi ea într-al ei, s-a făcut o probă rapidă de microfon, apoi am aşteptat să primim semnalul că suntem în direct. Emisiunea noastră era precedată de ştirile pe scurt:

— „Departamentul de justiție a cerut eliberarea bărbatului arestat din greşeală în cazul turnurilor incendiate. Pe de altă parte, Barry Kantor, consilierul preşedintelui, despre care vă amintesc că este bănuit că a comandat un asasinat politic anul trecut, rămâne de negăsit. A fost văzut ultima dată ieri-seară în turnul Blackstone din New York cu puțin înainte de incendiul din turnul vecin...”

Prezentatorul a anunțat apoi că urmează emisiunea noastră, după care s-a transmis un spot publicitar.

— Atenție, a spus deodată operatorul-şef în megafoane, intrați în direct în 5 secunde, 3, 2, 1, apoi linişte: generic!

Muzica s-a revărsat din difuzoare. Într-un colț al sălii, la nivelul solului, un ecran mic afişa rata de audiență: puțin peste douăzeci şi două de milioane de telespectatori.

Douăzeci şi două de milioane...

Am numărat opt camere, dintre care una mică robotizată care se deplasa pe o şină în fața mea.

Desigur, mă simțeam intimidat de ideea de a lua cuvântul în fața atâtor oameni, dar mi-am spus că erau oameni ca şi

mine, cu slăbiciunile şi imperfecţiunile lor. Nu eram decât un om în mijlocul altor oameni, nimic mai mult.

Cu naturaleţea-i caracteristică, Oprah m-a prezentat telespectatorilor şi a spus câteva cuvinte despre opera mea literară înainte să vorbească despre ultimul meu roman poliţist, al cărui rezumat m-a invitat să-l fac.

Mi-am adunat gândurile ca să răspund, dar... în mod bizar, era ca şi cum s-ar fi amestecat toate în mintea mea, am simţit o încordare în stomac, ca o forţă care mă îndemna... să tac. Brusc, acest roman poliţist mi s-a părut neînsemnat, derizoriu. Eu, care visasem de ani de zile să fiu invitat la această emisiune ca să vorbesc despre cărţile mele şi să-mi lansez cariera, dintr-odată nu mai voiam asta. Mi-a trecut atunci prin gând imaginea celor douăzeci şi două de milioane de telespectatori care mă ascultau şi mica mea voce interioară mi-a şoptit:

Spune ce vrei cu adevărat să spui. Nu lăsa să scape această ocazie, este o şansă istorică.

— Timothy Fisher...?

— Iertaţi-mă. Căzusem pe gânduri... De fapt, cred că... nu vreau să vorbesc despre romanul meu.

Oprah a izbucnit în râs, dar în ochi i-am zărit o urmă de nelinişte. Eram în direct şi emisiunea trebuia să dureze o oră.

— Dar pentru asta v-am invitat!

— Este adevărat, îmi dau seama totuşi că prefer să abordez subiectele care sunt foarte importante pentru mine în acest moment.

Oprah a zâmbit, încruntându-se.

— Şi ce este important pentru dumneavoastră în acest moment?

— Noi. Noi, oamenii. Locul nostru pe pământ şi viitorul nostru.

Dând dovadă de flexibilitate şi adaptându-se imediat la situaţie, Oprah m-a lăsat să mă exprim şi am putut să vorbesc despre intuiţie, despre acest simţ necunoscut pe care îl posedăm toţi şi din care avem atât de mult de câştigat dacă îl stăpânim, un simţ care ne ajută să fim în acord cu noi înşine, în armonie cu lumea, pe aceeaşi lungime de undă cu ceasul Universului. Am putut să vorbesc despre ecologie şi să-mi mărturisesc părerea că este înainte de orice o ecologie a spiritului: dacă suntem în armonie cu noi înşine, conectaţi la intuiţiile noastre, la corpul nostru şi ne respectăm realitatea interioară, sunt şanse mari să respectăm şi natura, pentru că noi suntem natura, iar natura este una cu noi. Am putut, de asemenea, să vorbesc despre marile bănci şi am povestit ce aflasem de la Glenn cu o seară în urmă: legătura lor directă cu schimbările climatice, cu poluarea şi sărăcia, mai ales prin ravagiile cauzate de investiţiile lor în domeniul locuinţelor. Am vorbit, de asemenea, despre poluarea deliberată a anumitor nave comerciale şi pacheboturi.

— Firmele de investiţii, am spus, cumpără întreprinderi din toată lumea, din toate sectoarele şi iau apoi decizii care afectează grav viaţa salariaţilor. Doar că din înaltul turnurilor respective, aceşti salariaţi nu se văd niciodată, nu sunt auziţi niciodată, nu li se simte niciodată strângerea de mână. Sunt oameni fără chip, fără glas, fără trup. Cei din tribul Sioux Lakota, încă existent în ţara noastră, spun că atunci când un om se îndepărtează de natură, inima i se împietreşte. Din înaltul acelor turnuri, ei sunt rupţi de natură şi sunt rupţi şi de oameni.

— Exact, mi-a spus Oprah, de o săptămână anchetele jurnaliştilor scot treptat în evidenţă responsabilitatea acestor firme şi astăzi, în ciuda atacurilor inacceptabile ale căror victime au fost sediile lor, vedem clar că opinia publică

se schimbă şi simţim un val de furie, de ură chiar împotriva conducătorilor lor. Este şi cazul dumneavoastră?

Era pentru prima dată în viaţa mea când eram întrebat dacă uram pe cineva. Prima mea reacţie a fost să cred că într-adevăr, într-un fel, da, îi detestam, căci detestam egoismul care îi făcea să ia decizii ce serveau intereselor lor, provocând dezastre pentru oameni şi pentru natură. Mă pregăteam să răspund când am simţit o senzaţie ciudată în piept, diferită de data trecută. Mi-am acordat câteva secunde ca să simt, să ascult şi să decriptez mesajul corpului meu. Îmi transmitea să nu-mi reprim sentimentul de îndoială.

Uneori îndoiala are acest efect miraculos de a ne da o tresărire de luciditate. Şi ceea ce mi-a trecut prin gând înainte să răspund a fost că mi se întâmpla şi mie să iau decizii care serveau interesului meu, dăunând în acelaşi timp naturii, chiar celorlalţi...

Mi se întâmpla să cumpăr fructe sau legume fără să mă uit dacă fuseseră produse în ţara mea sau în celălalt capăt al planetei. Mi se întâmpla să cumpăr carne fără să încerc să aflu dacă vita păscuse iarbă pe câmp sau fusese hrănită cu soia din regiunea amazoniană într-un hangar industrial. Mi se întâmpla să cumpăr haine de care nu aveam neapărat nevoie şi nu mă gândeam întotdeauna să verific unde şi cum fuseseră confecţionate. Mi se întâmpla să cumpăr şosete şi, dacă îmi plăceau cu adevărat, nu verificam întotdeauna dacă fuseseră fabricate de copii în Bangladesh sau altundeva. Mi se întâmpla, când aveam chef de o vacanţă, să profit de o promoţie pentru o croazieră sau o călătorie îndepărtată, deşi iniţial prevăzusem să rămân în ţară. Dacă aş fi avut posibilitatea, aş fi dat deja bani pe o maşină tip sport şi deci destul de poluantă. Şi când aveam ceva economii, căutam să le plasez într-un mod avantajos, fără să cercetez prea mult ce se va întâmpla cu banii mei.

Atunci am înțeles. Am înțeles că dacă detestam atât de mult aceşti patroni de firme era pentru că nu acceptam să-i văd manifestându-şi fără inhibiții şi fără măsură egoismul, care era prezent şi în mine, fără ca măcar să-mi dau seama de asta până acum.

— Domnule Timothy Fisher...?

— Îmi pare rău... De fapt, cred că da, aceste firme şi patronii lor au o putere nemeritată, o putere mai mare decât a avut cineva vreodată în istoria lumii, dar ura şi furia alimentează un puternic spirit de turmă negativ care ne trage pe toți în jos. De altfel, simțim asta astăzi în diferite domenii şi apasă asupra omenirii. Este dăunător şi în plus... este inutil.

— De ce?

— Pentru că noi toți putem să schimbăm mersul lucrurilor, chiar de azi.

— E, oare, posibil?

— Ce ar deveni cu adevărat puterea lor dacă dumneavoastră, eu, noi toți am alege pur şi simplu să fim mai atenți la hotărârile pe care le luăm zi de zi? Firmele lor supraviețuiesc datorită nouă, cumpărăturilor pe care le facem, alegerilor noastre. Se sprijină în totalitate pe noi şi nu sunt nimic fără noi. Ei sunt câteva sute. Noi suntem opt miliarde. Puterea lor s-ar nărui în mai puțin timp decât îi trebuie unui turn să se prăbuşească.

Am tăcut câteva clipe, apoi am adăugat:

— Da, băncile sunt mai puternice decât guvernele. Dar adevărații stăpâni ai lumii suntem noi.

*

La ieşirea din platou, Anna m-a însoțit prin labirintul de studiouri şi am regăsit repede soarele strălucitor pe cerul de

un albastru-intens. Am mers în tăcere pe 7th Avenue şi zece minute mai târziu eram din nou în Central Park.

Am ieşit de pe o alee ca să traversăm o pădurice şi am făcut câțiva paşi pe o pajişte mai autentică decât peluzele tunse la milimetru. Apoi Anna a încetinit pasul, s-a oprit şi, în sfârşit, s-a întors spre mine.

M-a privit tăcută câteva clipe, cu o expresie serioasă pe chip.

— Cred că redobândesc capacitatea de a avea intuiții, a spus.

— Vorbeşti serios?

Ea a dat din cap cu un zâmbet un pic forțat.

— Dar e grozav, am spus.

— Da, da.

Comportamentul ei era cam ciudat.

— Cum ți-ai dat seama?

— Chiar înainte să intri în platoul de televiziune, mai devreme, o imagine mi-a venit în minte, aşa, dintr-odată, ca înainte...

— Şi ce era?

Ochii ei s-au ridicat spre cer în timp ce-şi căuta cuvintele.

— Am avut imaginea unui autor care se bâlbâie şi care este incapabil să înşire trei fraze ca să vorbească despre cartea sa.

Am rămas uluit câteva clipe înainte să reacționez.

— Hm... e drăguț...

Anna şi-a păstrat expresia serioasă, apoi a izbucnit în râs şi s-a apropiat atât de mult de mine încât m-a făcut să mă dau înapoi, m-a trântit pe iarba înaltă şi s-a aşezat peste mine cu o expresie amuzată pe chip.

— Glumesc! a spus.

Apoi zâmbetul i s-a şters şi m-a privit cu intensitate.

— Intuiția pe care am avut-o când ai intrat în platou, a fost că povestea din romanul tău s-a adeverit.

— Nu înțeleg nimic din ce spui.

Anna n-a răspuns, dar m-a privit lung în ochi, apoi, încet, şi-a apropiat fața de a mea şi a depus delicat pe buzele mele sărutul cel mai tandru cu putință, un sărut suav, dar scurt, care îți trezeşte cele mai puternice emoții.

Nu puteam să-mi dezlipesc privirea de ochii ei, de buzele ei catifelate şi i-am respirat aroma delicată a pielii şi a răsuflării. Atunci nu am mai rezistat, am cuprins-o la rândul meu, am sărutat-o blând, tandru şi apoi... pasional. Ne-am rostogolit în iarbă şi ne-am contopit unul în celălalt în altă dimensiune şi, în această fuziune îmbătătoare şi minunată, am alunecat în acel univers sublim în care sufletele se reunesc ca să atingă divinul.

Cu fața lipită de a mea, Anna mi-a şoptit la ureche:

— Povestea din romanul tău s-a adeverit. Bărbatul leneş, egoist şi îngrijorat de imaginea sa, pe care l-am cunoscut acum câteva zile, a murit ieri-seară pe stânca aceea neagră.

Şi m-a sărutat cu şi mai multă pasiune.

Epilog

Treisprezece luni mai târziu
Rio de Janeiro, Brazilia

Culcat pe spate, având pe el doar o bluză albastră şi largă, Barry Kantor a cerut să vadă pentru ultima dată desenul.

S-a sprijinit în coate şi a privit cu atenție şi în tăcere portretul desenat cu grijă.

— Dați-mi oglinda, a spus.

— Nu se poate, nu este sterilă.

— N-am s-o ating.

Au trimis o infirmieră s-o aducă şi i-au dat-o.

S-a privit mult timp, cu afecțiune şi cu o undă de nostalgie.

Apoi a întors capul, s-a culcat la loc şi a închis ochii.

I-a deschis doar când i s-a aplicat masca facială şi s-a lăsat să alunece în aburii întunecați, luând cu el pentru totdeauna imaginea acelui chip perfect care fusese al lui şi nu va mai fi niciodată.

*

Somnul artificial este un somn fără vise.

Coşmarul a prins viață când s-a trezit, când conştiința s-a ivit încet din neantul în care îl trimisese anestezia. Se simțea slăbit şi vedea totul ca prin ceață. Şi mirosea urât în jurul lui. Foarte urât, chiar.

Primul lucru care i-a venit în gând a fost oglinda. Unde era oglinda?

A pipăit în jur, dar nu a simțit nimic altceva decât salteaua. A întors capul, deşi vederea îi era încă tulbure.

— Dați-mi oglinda, a rostit cu greu.

Dar cuvintele s-au pierdut în tăcerea camerei.

Mirosul era infect. Era din cauza camerei sau simțul mirosului îi fusese afectat de operație?

Şi-a adunat toate forțele şi a încercat să se ridice. A reuşit şi a rămas câteva clipe aşezat pe pat, mijind ochii în încercarea de a-şi limpezi vederea. Se simțea amețit.

Drace, unde au pus oglinda aia?

Camera era.. goală... Fără mobilă... Fără televizor... Pereții păreau... gri... Pardoseala... gri... din beton...

Este o clinică din Lumea a Treia sau ce?

L-a cuprins furia gândindu-se la preţul operaţiei. Ţi se arată marmură albă la intrare, eşti dus într-un cabinet luxos şi apoi, odată operat, eşti părăsit în ceea ce este cu adevărat...

Nelinişţea a pus stăpânire pe el.

Îmi trebuie o oglindă, imediat!

Acum vedea destul de clar. S-a ridicat, a făcut trei paşi clătinându-se, apoi şi-a regăsit echilibrul.

Ce înseamnă porcăria asta?

Nu părea nici măcar un hotel de categoria a doua, era mult mai rău. Totul gri, gol, într-o stare jalnică şi... murdar. Îngrozitor de murdar.

Înnebunit, şi-a dus mâinile la faţă, a atins-o, a mângâiat-o. Nu simţea nimic anormal. Dar... nu avea pansamente! Îl escrocaseră şi nu îl operaseră. Într-un fel, prefera asta...

Apoi şi-a amintit că nu virase banii. Chirurgul nu-i ceruse decât paşaportul drept garanţie.

Atunci o altă explicaţie i-a venit în minte şi l-a cuprins o nelinişte violentă.

A cercetat cu privirea spaţiul din jurul său şi totul a devenit clar. O lucarnă mai degrabă decât o fereastră, cu zăbrele. Într-un colţ, toaleta turcească, aşa cum văzuse în filme, într-o stare mizerabilă. Patul lui: o saltea îngustă îmbrăcată într-un cearşaf alb cu dungi galbene...

S-a năpustit spre uşă, o uşă oribilă din metal ruginit şi plină de desene obscene. Încuiată.

A bătut, a strigat, a urlat.

S-a deschis ferestruica rotundă zăbrelită din mijlocul uşii. A încercat să privească prin ea, dar nu a zărit nimic.

— *Qual é o problema*? a spus o voce aspră.

— Vreau să-l văd pe director! *Directo? Director*?

— *Diretor? Nào! Esperar*!

— Nu înţeleg nimic.

— *Esperar*!

Ferestruica s-a închis violent şi zgomotul metalului a răsunat în camera goală, apoi Kantor a auzit paşii îndepărtându-se.

— *Ei! O americano*! a strigat vocea aspră în depărtare.

Apoi nimic.

S-a lăsat tăcerea, dar câteva clipe mai târziu, a auzit din nou paşi. Nu aceiaşi. Aşadar erau mai mulţi.

— *Cuidado*! a spus vocea.

Zgomotul cheii în broască. Uşa grea s-a deschis scârţâind şi Barry Kantor, uluit, l-a văzut intrând pe...

Glenn Jackson.

Uşa s-a închis în spatele lui cu un bufnet surd, urmat de zgomotul cheii în broască.

Glenn Jackson. În faţa lui, într-un costum închis la culoare, boţit.

Instinctiv, Kantor s-a dat înapoi. Glenn a făcut trei paşi înainte, şi-a reţinut o grimasă, umflându-şi nările în timp ce ochii îi cercetau camera, apoi s-a oprit în faţa lui.

S-au privit în tăcere un moment lung.

Barry Kantor a simţit cum îl părăsesc puterile.

Era terminat.

S-a dat înapoi până la perete şi s-a rezemat de el.

Jackson nu s-a mişcat, dar a scos un pachet de ţigări din buzunarul hainei şi şi-a dus o ţigară la buze.

— De treisprezece luni sunt pe urmele tale. Treisprezece luni, zi după zi. Treisprezece luni în care n-am mai avut concediu. Treisprezece luni de când caut, mă gândesc, cercetez.

S-a întrerupt cât să-şi aprindă liniştit ţigara.

— Acum o lună, eram gata să renunţ, aşa voia Biroul. Dura de un an şi începea să fie costisitor, spuneau. Totuşi, ştiam că te voi găsi. Am ştiut mereu. Dar acum nu mai aveam de ales, trebuia să mă opresc.

A tras din țigară şi a dat drumul fumului cu o răsuflare lungă.

Nu se grăbea.

— În seara aceea, m-am întors acasă cam deprimat şi când am trecut prin faţa librăriei, în drum spre gară, am văzut fotografia lui Fisher pe un raft, anunţând în avanpremieră ultima lui carte. M-a amuzat să-l văd, aşa că am luat cartea în mână, m-am uitat un pic prin ea, am citit textul de pe copertă. Nu mi-a atras cine ştie ce atenţia, oricum eu nu prea citesc, aşa că am pus-o la loc. Dar punând-o pe raft, am văzut că mai erau şi altele. Din cele vechi, care erau scoase din nou la vedere cu această ocazie. Şi privirea mi-a căzut pe una dintre ele. De când am văzut-o am ştiut că o s-o cumpăr. N-aş putea să spun de ce. Cu siguranţă m-a atras titlul. Am început s-o citesc în tren, era un roman poliţist şi m-a prins destul de mult, aşa că am continuat.

— Care era titlul? a întrebat Kantor.

Glenn a tras liniştit din ţigară. Nu se grăbea, evident hotărât să-şi savureze victoria.

Barry şi-a încrucişat braţele.

— N-am să-ţi spun povestea, a zis Jackson. Doar finalul. Eroul este un biolog pasionat de latină şi...

— De latină? Un biolog?

— Da. Foloseşte în medie trei expresii latineşti pe oră, ceea ce cam enervează pe toată lumea. Pe scurt, biologul urmăreşte un criminal pe o insuliţă stâncoasă din largul coastei Braziliei şi în cele din urmă îl încolţeşte în vârful stâncii care iese din mare. Tipul este responsabil de o pandemie care ameninţă omenirea cu un virus incurabil creat în laborator. Ceea ce nu ştie biologul este că această catastrofă a fost pricinuită de lucrările lui, care au fost deturnate din cauza propriei neglijenţe. Şi în ultimul moment, pe stâncă, ucigaşul îi spune. Iar când înţelege, eroul este atât de şocat, încât e cuprins de îndoială. Atunci

îşi zăreşte imaginea reflectată pe suprafaţa apei. Este oglinda sufletului lui, partea sa de responsabilitate în această teribilă dramă colectivă. De aici vine titlul romanului. Celălalt profită de moment ca să-l arunce în gol şi îşi zdrobeşte capul de stâncă.

— Care este titlul? a întrebat Kantor.

Glenn a tras din nou din ţigară.

— După moartea sa, un poliţist îşi pune în cap să ia urma criminalului şi asta durează mai bine de un an. Ultima scenă a urmăririi se desfăşoară în timpul Carnavalului de la Rio, când poliţistul, în sfârşit, îl găseşte. Tipul era împopoţonat cu o mască ce îl făcea de nerecunoscut...

Jackson a lăsat mucul să cadă la pământ şi l-a strivit cu piciorul.

— E caraghios, nu ştiu de ce, dar când am terminat cartea, am fost brusc convins că o să-ţi schimbi înfăţişarea. Şi mai simţeam că o să se întâmple în Brazilia... Un soi de presentiment. Aşa că am pornit o anchetă în acest sens şi, începând de atunci, n-a fost prea greu să te găsesc.

A inspirat adânc, cu un aer mulţumit.

— Procedura de extrădare va fi încheiată săptămâna viitoare.

Barry Kantor era terminat. Crezuse că cele cincizeci de mii de dolari promise chirurgului ar fi de ajuns ca să păstreze secretul... Ar fi trebuit să-i dea dublu şi poate astăzi ar fi liber.

— Cât ai pus pe masă ca să-l faceţi pe turnător să vorbească? a întrebat Kantor. Cât l-a costat pe contribuabil?

Glenn a dat din cap zâmbind.

— Am discutat îndelung cu el. Despre toată afacerea asta, despre pădurea amazoniană... Şi am descoperit că şi în Brazilia sunt oameni care iubesc natura...

S-a ridicat, s-a dus la uşă şi a lovit de câteva ori în metalul ruginit.

Uşa grea s-a deschis cu un scârțâit.

Glenn a păşit peste prag, apoi s-a întors.

— Era să uit: titlul romanului lui Fisher este *Intuitio*. Biologul era latinist. *Intuitio*, în latină, înseamnă imagine reflectată în oglindă.